

2007'yi geride bırakırken
ORTADOĞU'NUN YANGINI DİNMIYOR

Proleter DEVRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde, Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Ocak 2008 Sayı: 61

Fiyatı: 1,5 YTL (KDV dahil)

Ulusal ve sosyal kurtuluş için

TEK YOL DEVRİM!

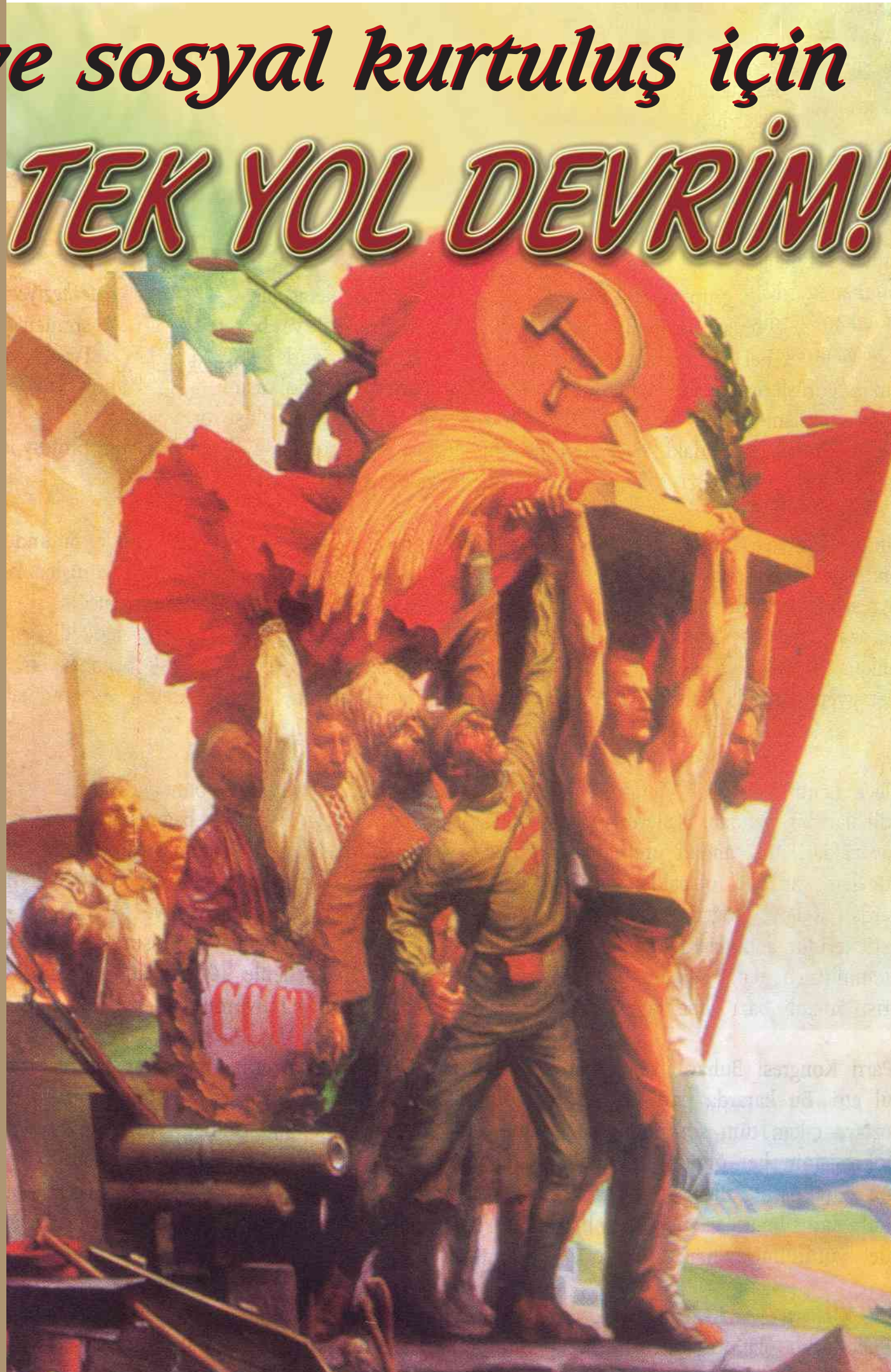
2007'nin son günlerine, dünyada ve ülkemizde patlayan bombalarla girildi. Emperyalist işgal altındaki topraklarda kan ve gözyaşı zaten hiç dinmedi. Kitle katliamları, seri cinayetler, işkenceler, tüm hızıyla sürdü, sürüyor... Irak, Afganistan, Filistin'den sonra şimdi giderek yoğunlaşan biçimde Pakistan ve Kürdistan'da da kan gövdeyi götürüyor.

ABD'nin Afgan işgalinde önemli bir yer tutan Pakistan'da ortalık toz duman. General Müşerref'in darbesi, sürgündeki liderlerin ülkeye dönüşü, arka arkaya gerçekleşen suikastler ve son olarak Benazir Butto'nun öldürülmesi ile şimdi ülkenin siyasal geleceği tam bir belirsizlik içinde. Amerika'nın Butto ile Pakistan'ı sağlama alma girişimi, böylece fiyaskoyla sonuçlanmış oldu. Şu anda en büyük korkuları, Afganistan gibi Pakistan'da da Taliban'in güçlenmesi...

Irak'ta da sular durulmuyor. ABD'nin her yeni planı, ayağına dolanıyor. Ortadoğu'da İran'ın güç kazanmasının ardından geliştirdiği "Sünni blok" bir türlü dikiş tutmadı. Keza ABD'nin kendini en güvende hissettiği Kuzey Irak'ta (Güney Kürdistan) bile, belirsizlikler sürüyor. 2007 sonunda yapılması gereken Kerkük referandumu, anayasal bir hüküm olmasına rağmen yapılmadı. Daha önce referandumun ertelenmesi durumunda "iç savaş çıkacağı" tehdidini savuran Kürt yetkililer, şimdi ertelemeyi 6 ayla sınırlı tutmaya çalışıyor.

Kürt bölgesini sadece Kerkük değil, Türkiye'nin "sınırötesi operasyonu" da fazlasıyla rahatsız ediyor. Bölgedeki tüm Kürtlerin lideri olmaya soyunan Barzani, PKK kamplarının bombalanmasına göz yummakla birlikte, Kürt halkının desteğini yitirmek için bombalanan köyleri ziyaret ediyor, operasyonların durmasını istiyor, Irak'ı ziyaret eden ABD Dışişleri Bakanı Rice ile görüşmüyor vb... Diğer yandan Türkiye'nin kendisi için de bir tehdit unsuru olduğunu bildiğinden, son gelişmeler onu tedirgin ediyor.

Sayfa 2'de sürüyor

Ulusal ve sosyal kurtuluş için TEK YOL DEVRİM!

11 Eylül'den sonra "haçlı seferi" ilan ederek başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın yeniden paylaşımına soyunan ABD, ne işgal ettiği topraklarda ne de işbirliği yaptığı ülkelerde gün yüzü görüyor. Yıllardır hedef tahtasına çıktığı İran ve Suriye'de ilerleyemediği gibi, elindekileri korumakta da büyük zorluk çekiyor. Kafkaslardaki "renkli devrim"lerin rengi iyice solarken, "arka bahçesi"ndeki kan kaybı devam ediyor. Buna karşılık rakipleri, -en başta Çin ve Rusya- güçlerini toparlıyor, kitle desteklerini pekiştiriyor, yeni hamleler yapıyor.

Kısaca ABD, 2008'e büyük bir sıkıntı ile girdi. Sadece politik yönden değil, ekonomik yönden de tehlike çanları ABD için giderek daha şiddetli çalıyor. Mortgage (konut kredileri) ile başlayan ekonomik kriz belirtileri, doların değer kaybı ile devam ediyor. 1929'daki büyük bunalımla kıyaslanan bir kriz beklentisi artıyor. ABD ekonomisinde böylesi bir kriz, dalgalar halinde tüm dünyaya yayılacak ve emperyalist-kapitalist sistemi sar-sacaktır. ABD'nin krizi ötelemek için başlattığı yeni emperyalist savaş da çare olmamış, aksine savaştaki her başarısızlık, ekonomik krizi daha da derinleştiren bir rol oynamıştır, oynamaktadır.

Önümüzdeki yıllar ABD için hiç de parlak görünmemektedir. Fakat sadece ABD için değil, tüm emperyalistler için bir kabusla dönebilmesi, ezilen halkların işçi ve emekçilerin mücadelesine bağlıdır. 2008 bu açıdan önemli imkanlar sunmaktadır.

Emperyalizmin krizi, sömürge, yarı-sömürge ülkeleri de doğrudan etkiliyor. Bunların başında hiç şüphesiz Türkiye geliyor. Türkiye, son yılların en debdebeli günlerini 2007'de yaşadı. Egemen klikler arasındaki çelişki, cumhurbaşkanlığı kriziyle en üst noktaya tırmandı. Muhtıralar, darbe girişimi, seçimler ve son olarak "sınırötesi operasyon"; hepsi bu yıl içinde gerçekleşti. Ülke sınırları içerisinde tırmanan kirli savaş, yılın son günlerinde "sınırötesi"ne de taşıdı. ABD'nin izni ve desteğiyle Güney Kürdistan'ın sınır boylarındaki dağ taş bombalanmaya başladı. Elbette bunun bir faturası olacaktı. Ve o fatura, yine işçi ve emekçilerin sırtından ödenecekti.

Hiç zaman da kaybetmediler. Daha bombardıman sürerken, IMF'nin direktifleriyle "sosyal güvenlik reformu", "istihdam paketi" adı altında işçi ve emekçilere büyük bir saldırıya giriştiler. Sağlık, kıdem tazminatı, emeklilik gibi en temel haklarını gaspetmeye soyundular. Aynı anda elektrikten doğalgaza, ıgneden ipliğe her şeye zam geldi. Buna karşılık asgari ücret yüzde 4 gibi komik bir artışla belirlendi. Ve bir kez daha görüldü ki, Kürt halkına atılan bombalar, işçi ve

emekçinin üzerine de yağıyor. Şoven milliyetçilikle sersemletilen emekçiler, şimdi emperyalistlerin ve işbirlikçilerin pervasız saldırısıyla karşı karşıya.

2007'ye Hrant Dink cinayeti ile girilmişti. Bu, faşizmin azgın saldırısının ilk habercisiydi. Fakat Hrant Dink'in cenazesine akan yüzbinler, kitlesele öfkenin gücünü de ortaya koydular. Bu güç, kendini asıl olarak 1 Mayıs'ta gösterdi. Onca önleme, tehdide ve teröre rağmen 30 yıldır yasaklı olan Taksim'e çıkıldı, her yer 1 Mayıs alanına çevrildi. Hava-İş'le gündeme giren grev, Telekom'da hayata geçti ve işçi sınıfı bu önemli silahını yeniden kuşandı.

2008'e de büyük bir saldırı salvosu altında giriyoruz. Bir yandan sınır içinde ve dışında dağ-taş bombalanıyor, milyon dolarlar bu kirli savaşa akıtılıyor. Bir yandan da yeni yasa ve zamlarla bunun faturası, Kürt, Türk çeşitli milliyetlerden oluşan işçi ve emekçilerden çıkarılıyor.

Savaşın utancını da, külfetini de artık çekmek istemiyoruz! Dünyanın dört bir yanında emperyalist işgale, artan hak gasplarına karşı ayaklanan kardeşlerimiz, izlenmesi gereken yolu gösteriyor. İşte Irak, Filistin, Afganistan... İşte Fransa, Yunanistan, Almanya... Her renkten, her ırktan işçi ve emekçiler, grev, direniş ve eylemlerle, egemenlere kök söktürüyor. "Yaratan ve kahreden elleriyle" hayatı durduruyor, yaşamı felç ediyor.

Ve her gelişme, her olay bir kez daha kanıtıyor ki, ulusal ve sosyal kurtuluşun tek yolu, devrimdir. Şu ya da bu emperyaliste, şu ya da bu egemen kliğe bel bağlamanın sonu, hep hüsrarla sonuçlanmıştır. İşçi ve emekçilerin tek dostu, kendi sınıf kardeşleridir. Tek kurtuluşları da devrim ve sosyalizmdir.

Bu ay içinde andığımız "devrim kartalı" Roza Lüksenburg'un dediği gibi, insanlık ya barbarlık içinde yok olacaktır, ya da sosyalizmle yeni ufuklara açılacaktır. 2008, bu ufuklara doğru büyük adımların atıldığı bir yıl olsun!

Okurlara...

Merhaba,

Bugüne kadar dergimizi Yay-sat dağıtım şirketi aracılığı ile okurlarımıza ulaştırıyorduk. Ancak dağıtım şirketleri yeni yılda koşulları son derece ağır, maddi yükümlülükleri çok yüksek sözleşmeler dayattılar. Adeta devrimci yayınları dağıtmamak için yeni engeller koydular. Bu koşullarda artık biz de dergimizi dağıtım şirketine veremez hale geldik. Bundan sonra kendi dağıtım ağıımızı oluşturmakla karşı karşıyayız. Okurlarımızın böyle bir dönemde dergimize daha fazla sahip çıkmasını, bulundukları yerlerdeki dergimizi satabilecek bayi ve kitapçılarla konuşarak, onların adreslerini bize ulaştırmalarını, böylece dağıtım ağını örgütlemeye katkıda bulunmalarını bekliyoruz. Ayrıca kitlelerin bize daha rahat ulaşmasını sağlamak için elden satışları da artırmakla karşı karşıyayız.

Yeni bir yıl, her insana yeni umutlar getirir; kavgada yeni bir soluk, inançta yeni bir tazelenme, hedefleri ve beklentileri yeniden çizme dönemi-dir.

Okurlarımızın yeni yılını kutluyor, kavgaya bayrağını daha da yükseltmeye çağırıyoruz. Yeni yıl, uğrunda dövüşenlerin olsun!

Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

61. sayıda

3	ABD icazetiyle sınırötesi operasyon
5	Edibese yasaklandı, sokaklar tutuştu
	19 Aralık katliamının yıldönümünde eylemler
6	SGGSSY ile sınıfına ve parasına göre sağlık
7	Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu kuruldu
8	Telekom işçileri öfkeli ve kararlı
9	Türk-iş kurultayı yapıldı
	Asgari ücret belirlendi
10	Hasta yakını önce doktoru vurdu, sonra kendini
11	AKP hükümetinin istihdam paketi
12	Hedef tahtasına çakılan son Kürt partisi DTP
13	Çalık Grubuna Atv-Sabah satışı
14	Ya barbarlık, ya sosyalizm!
16	Venezüella'da referandum
17	YÖK'e yeni başkan
18	İngiltere'de Türkiyeli göçmenler arasında intiharlar
19	Hepimiz 129a'yız!
20	Avrupa'da kitleler sokakta
21	Babalar ve oğulları
22	Geleceğimizin köprüsü Tarihimiz
23	2007'yi geride bırakırken; Ortadoğu'nun yangını

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Ersin Hamurcu Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı Bedrettin İnönü İş Merkezi No:114-41 Eminönü/İSTANBUL

Tel: (0212) 527 48 28 Faks: (0212) 527 48 29, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com

Baskı: Berdan MATBAACILIK Tel: (0212) 613 12 11

YEDİVEREN KÖKLERİ BASIM YAYIM KÜLTÜR SANAT MAT.SAN.DİŞ TİC.LTD.ŞTİ.

SAYI: 61, Ocak 2008 1,5 YTL. (KDV Dahildir)

Aylardır konuşulan, çeşitli ziyaret ve görüşmelerin, mekik diplomasisinin değişmez konusu haline gelen, Güney Kürdistan'daki PKK kamplarına “sınırötesi operasyon”, Aralık ayı içinde gerçekleşti.

16 Aralık'ta başlayan ve Kandil dağına hedef alan ilk hava saldırısı, kara harekatı ve irili-ufaklı bombardımanlarla, yaklaşık on gün devam etti. Genelkurmay, önümüzdeki günlerde de bu saldırıların süreceğini açıkladı.

Böylece 25. “sınırötesi operasyon” gerçekleşmiş oldu. Bunun, daha önceki 24 operasyondan, sonuçları bakımından ne kadar farkı olacağı, önümüzdeki günlerde daha net görülecektir. Ancak bugünden kesin olan şudur ki, Kürt sorunu çözülmek bir yana, daha da keskinleşerek ve uluslararası niteliğini arttırarak varlığını korumaktadır. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin “çözüm” di-

letvekilleri ve Şerafettin Elçi, Abdülmelik Fırat gibi Kürt siyasetçileriyle PKK, İran ve Irak'ın geleceği üzerine konuşulduğu yemekli toplantılar düzenledi. DTP milletvekillerinin çağrılmadığı bu toplantılarda, iki ABD kongre üyesinin de bulunduğu ve bölgenin sorunlarının çözümünün tartışıldığı belirtildi.

Böylece ABD icazetiyle operasyonun yolları adım adım döşeniyordu.

Son yıllarda genelkurmayın sözcülüğünü üstlenen CHP Başkanı Deniz Baykal bile, 180 derecelik bir dönüşle Irak'taki Kürt yönetimiyle daha iyi ilişkilerin kurulmasını, Türkiye'nin buralara çekim merkezi olması gerektiğini söylüyordu. Daha önce hedefe çakılan Barzani ve Kürt yönetimine karşı yumuşama, gözle görülür bir hal almıştı.

Ardından yeniden ısıtılan “pişmanlık yasası” ve Erdoğan'ın “AKP içinde 75 Kürt

rilmişti. RTÜK, Ekim ayında yaptığı açıklamada; “Seferberlik ve savaş halinde en önemli psikolojik harp vasıtası olan radyo ve televizyonların milli birlik ve manevi duyguların pekiştirilmesinde, milli politikaların desteklenmesinde, halkın ve TSK mensuplarının moralinin en üst düzeyde tutulmasında, şüphesiz çok büyük katkıları olacaktır” deniyordu. Söylendiği gibi yapıldı.

Medya aracılığıyla attıkları zafer çılgınlıkları, saatlerce süren bombardıman görüntüleri arasında yüzlerce kişinin öldürüldüğünü büyük bir sevinçle duyurmaları, ABD'nin Irak işgali sırasındaki görüntülerin bir kopyası gibiydi. Yine ilk olarak ABD'nin kullandığı “en iyi Kızılderili ölü Kızılderili'dir” sözü, “en iyi Kürt, ölü Kürt'tür” şeklinde uyarlanmış, ölü saymaya girişilmişti. Bu yönleriyle Türk medyası, Amerikan medyasından farklı olmadığını göstermiş oldu.

Irak işgaliyle birlikte daha net ortaya çıkan “iliştirilmiş gazetecilik”, bugünkü Türk medyasını resmetmektedir. Soluk soluğa sınır boylarında ve ötesinde yapılan yayınlarla, naklen savaş spikerliğini üstlenmeleriyle, komutanlarla röportajlar ve onları yücelten konuşmalarla; savaş ve ölü sevicilikte, emperyalist medya kuruluşlarıyla boy ölçüşecek durumda olduklarını ortaya koymuşlardır.

Gizlenmeye çalışılan,

içine düşülen aczdır

Savaş sırasında medyayı kullanma tarzındaki benzerlik, savaşın sonuçları bakımından da benzeşecek gibi görünmektedir. Hatırlanacaktır; ABD'nin “şok ve dehşet” adını verdiği Irak işgali, Irak halkı tarafından büyük bir dirençle karşılanmış ve asıl “şok”u, ABD ve işgal ordusu yaşamıştı. Türk savaş medyasının da kopardığı bunca yaygara, operasyonlarda istenilen sonucun alınamamış olmasını örtme çabası olsa gerektir. Keza Türk ordusuna dizilen methiyelerle, bu saldırıların ABD icazeti ve yardımıyla gerçekleştiğini gölgeleme, ordunun gücü ve başarısınıymış gibi gösterme uğraşıdır.

Fakat tüm bu çabalara rağmen gerçeklerin üstünü kapatamamışlardır, kapatmaları mümkün de değildir. Tüm dünya, bu operasyonun, “Türk ordusunu gücü” ile değil, ABD'nin izni ve desteğiyle gerçekleştiğini bilmektedir. Bunun karşılığında da Türkiye'nin ABD'ye ne tür sözler verdiği yazılıp çizilmektedir. Aynı şekilde saldırılarda sadece PKK kamplarının değil, 15 köyün de bombalandığı, dünya basınında yer almıştır. Başta genelkurmay olmak üzere hükümet yetkililerinin, büyük bir kızgınlıkla bu iddiaları reddetmeleri ve “belge” adı altında basına servis ettikleri resimler, bu gerçekleri değiştirmeye yetmemiştir.

Türk devletinin, dünya kamuoyunu arkasına aldığı iddiası da bir başka yalanları-

ye sundukları her plan ve attıkları her adım, sorunu daha büyük ve karmaşık hale getirmekten başka bir işe yaramamıştır. Bu kez de öyle olacaktır.

“Perşembenin gelişi...”

Başbakan Erdoğan'ın “milat” olarak nitelendiği 5 Kasım'daki ABD ziyareti sonrasında, ABD'nin Kuzey Irak'ta oluşan Kürt devletini tanımasını karşılığında Türkiye'nin “sınırötesi operasyonu”na göz yumacağı belli olmuştu. ABD Başkanı Bush'un, PKK'nin sadece Türkiye'nin değil, Irak'ın ve ABD'nin de düşmanı olduğunu söyleyip “ortak düşman” ilan etmesi, operasyona yeşil ışık yakıldığını gösteriyordu.

Görüşmeden “anlık istihbarat” ve “üçlü mekanizma kararı” çıktı. Ardından Kandil dağı üzerinde ABD casus uçaklarının keşif uçuşları arttı. Bu uçuşların aslolarak PKK'nin üst düzey yetkililerinin bulunduğu alanlar olduğu söylendi. Keza Güney Kürdistanlı yetkililerin de PKK'nin bulunduğu alanlara dönük ambargo uygulamalarına hız verdiği, olası bir operasyona sessiz kalacakları belirtildi. Geçtiğimiz aylarda ABD askerlerinin çekilip peşmergeye bıraktığı sınır boyunda, peşmerge de çekilerek Türkiye-Irak sınırını boşaltmış, orası “insansız bölge” ilan edilmişti.

Aynı günlerde ABD'in Türkiye Büyükelçisi Wilson, AKP ve CHP'nin Kürt mil-

vekil var, terör örgütü Kürtleri temsil etmiyor” sözleri, ABD ile yapılan anlaşmanın içeriğini yavaş yavaş ortaya çıkarıyordu. Aynı zamanda ABD'nin onayı ve yardımıyla bir “sınırötesi operasyon”un eli kulağında olduğunu. Nitekim Erdoğan, Kasım ayı sonunda yetkiyi genelkurmaya verdiğini açıklayarak, hem topu genelkurmaya attı, hem de operasyonun düşmesine basıldığını ilan etmiş oldu.

Ve bu duyurudan 20 gün kadar sonra Türk ordusunun “sınırötesi operasyonu” resmen başladı.

Savaş medyası işbaşında

Operasyonla birlikte, savaş medyası da görev başı yaptı. Esasında zaten buna hazır hale getirilen medya, üzerine düşen bu görevi de başarıyla tamamladı. Bir süredir şoven-milliyetçi kışkırtmanın borazanlığını yapan burjuva medya, operasyonla birlikte, savaşı kutsayan, ona alkış tutan “savaş medyası” haline geldi.

Son aylarda RTÜK'ün (Radyo Televizyon Üst Kurulu) Genelkurmay Başkanlığı ile koordineli bir yönetmelik hazırlığı içinde olduğu söylenmekteydi. “Milli güvenlik ve kamu düzeninin gerekli kıldığı hallerde yayınların men edilmesi”ni de içeren yasal düzenleme ile “Mehmetçik medya” hazırlıklarına başlanmıştı. Bunlar, herhangi bir resmî yet kazanmadan da fiilen uygulamaya geçi-

Tüm dünya, bu operasyonun, “Türk ordusunu gücü” ile değil, ABD'nin izni ve desteğiyle gerçekleştiğini bilmektedir. Bunun karşılığında da Türkiye'nin ABD'ye ne tür sözler verdiği yazılıp çizilmektedir. Aynı şekilde saldırılarda sadece PKK kamplarının değil, 15 köyün de bombalandığı, dünya basınında yer almıştır. Başta genelkurmay olmak üzere hükümet yetkililerinin, büyük bir kızgınlıkla bu iddiaları reddetmeleri ve “belge” adı altında basına servis ettikleri resimler, bu gerçekleri değiştirmeye yetmemiştir.

dır. Onlar, arkalarına ABD ve AB emperyalistlerini, - o da koşullu olarak- alabilmişlerdir sadece. Dünya halkları, Kürt halkına ve gerillasına yönelik bu saldırıların karşısında olduğunu, her yerde gerçekleştirdikleri protesto gösterileriyle ortaya koymuştur.

Ne kadar aksini iddia ederlerse etsinler Türkiye, Kürt hareketi karşısında askeri olarak bugüne kadar defalarca yenilmiştir. Daha önce 24 defa yaptıkları “sınırötesi operasyon” bir işe yaramış olsaydı 25.sine ihtiyaç duymazlardı zaten. Ama orduya toz kondurmak için “askeri olarak başarılıyız”, “ordu görevini yaptı”, “siyasiler üstüne düşeni yapmıyor” gibi sözlerle askere dizilen methiyeler, bu gerçeği örtbas edemez. Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ, geçtiğimiz aylarda “başarılı olsaydık, durum bu noktada olmazdı” diyerek bunu itiraf etmiştir. Sonrasında yine başarısızlığın faturasını hükümetlere çıkarmışsa da gerçek budur. Ve bunu hiçbir demagoji gizleyemez. Ellerin altında “emret komutanım” diye hazırola geçen bir medya ordusu olsa bile... Son yapılan operasyonda da asıl hedefin PKK’yi yoketmek olmadığını kendileri de itiraf ediyorlar. Amaçları “umut kırmak”tır; gerillaya katılımları engellemektir.

Savaşın maliyeti

Operasyonların hemen ardından savaşın Türkiye’ye maliyetinin “20 milyon dolar” olduğu resmi olarak açıklandı. Türkiye bütçesinin en büyük diliminin silahlanmaya ayrıldığı bir kez daha kanıtlanmış oldu. Sağlığa, eğitime, sanata, kısaca insanın temel giderlerine “kaynak” bulamayanlar, asgari ücreti açlık sınırının altında belirleyip, bütçenin elvermediğinden sözedenler, insanı öldürmeye “kaynak” bulup, bütçeyi onun emrine verebiliyordu.

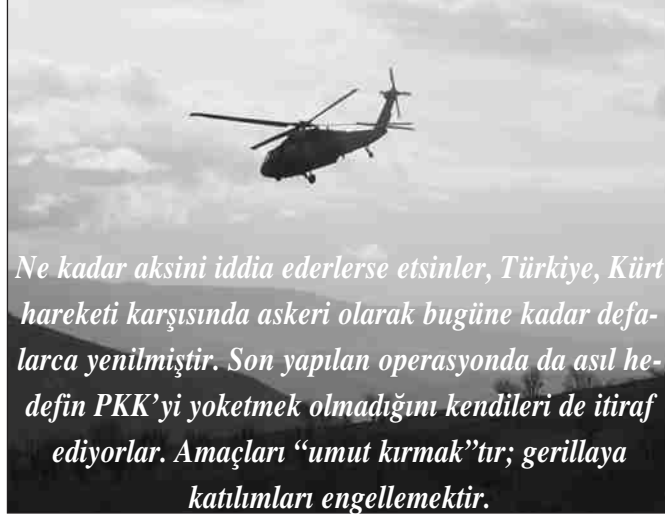
Dünyada halen bir trilyon dolarlık silah harcaması yapılıyor. Bunun yaklaşık yarısı (450 milyar doları) ABD tarafından harcanıyor. Türkiye ise, silah harcaması sırasında dünya dördüncüsü. Bugünkü teknolojiyi elde etmek için 10 milyar dolar harcadığı bildiriliyor.

Operasyonlar sırasında övündükleri bir diğer şey ise, TÜBİTAK’ın geliştirdiği aletleri kullandıkları oldu. F-16 savaş uçaklarının lantirn sistemi ile hedefleri lazerle işaretlediği ve TÜBİTAK’ın geliştirdiği “akıllı bomba”larla tam hedefi vurdukları ballandıra ballandıra anlatıldı. Emperyalist-kapitalist sistem içinde bilim ve teknik adına geliştirilen hiç bir şeyin, insanlığın yararı için yapılmadığı, aksine insanları öldürmeye, bu düzeni daha fazla yaşatmaya hizmet ettiği bir kez daha teyit edildi.

Fakat bu propagandada asıl amaç, Türk ordusunun öz be öz Türk malı kullanarak, Türk bilim adamlarının yarattığı silahlarla operasyonu gerçekleştirdiği yalanını yaymaktır. Oysa başta F-16’lar olmak üzere savaş uçakları ve bir dizi silahı, ABD başta olmak üzere emperyalist ülkelerden satın aldıkları sır değildi. Ama daha önemlisi; bunların Türk malı veya emperyalistlerden alınmış olması değil, hepsinin ölüm kusmasıydı. Zaten kutsanan da buydu.

Savaşın maliyetinin milyon doları bulması ve bunların bizim cebimizden, işçi ve emekçilerden çıkması işin bir yanısıdır. Fakat asıl fatura, bu operasyon karşılığında ABD’ye verilen sözler ile önümüzdeki günlerde çıkacaktır. Irak halkına olduğu gibi İran ve diğer halklara karşı da ülke topraklarının tepe tepe kullanılması, hatta onlar adına savaşılması gündeme gelebilecektir.

Şimdi Başbakan, ABD’ye verdiği sözler sorulunca, “Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı böyle bir şerefsizlik yapmaz” diyor. Oysa uzağa gitmeye gerek yok, Irak işga-

li sırasında Türkiye’nin yaptığını ABD basını “at pazarlığı” diye duyurmamış mıydı? Ve geçtiğimiz aylarda AKP Genel Başkan Yardımcısı Egemen Bağış, Ermeni tasarısının ABD Kongresinden geçmesini engellemek için ABD’ye gidip “Irak’taki askerlerinizin lojistik desteğinin büyük bölümünü Türkiye’den sağlıyorsunuz, bunu kesmek zorunda kalabiliriz” dememiş miydi? Yarın bu anlaşma da bir yetkili tarafından bir vesileyle böyle itiraf edilecektir. Erdoğan’ın “bunu yapan şerefsizdir” sözü hatırlanarak...

Asıl vurgunu parabolaları vuruyor

Emperyalist ve gerici savaşların altında, her zaman burjuvazinin kar hırsı yatar. Daha fazla toprak, daha fazla yeraltı-yerüstü zenginliğinin yağmalanması, pazar alanlarının açılması ve bunların toplamında daha fazla kar elde etme arzusu vardır. Türkiye’nin son “sınırötesi operasyon”nun ardında da bu gerçek yatmaktadır.

Körfez savaşından bu yana Türk burjuvazisinin Kürt yönetimiyle ekonomik ilişkileri geliştirdikleri bilinmektedir. Bu ilişkiler, Irak işgalinden sonra daha da artmıştır. Gıdadan beyaz eşyaya, inşaattan mobilyaya kadar çeşitli sektörlerde faaliyet gösteren şirketlerin arasında Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) da vardır. Paravan şirketler üzerinden iş yapan OYAK, inşaat sektörünün önemli bir kısmını ele geçirmiştir. Yanı sıra Barzani’nin doğrudan veya dolaylı sahip olduğu 40 kadar şirketin AKP’nin önde gelen isimleriyle ortak olduğu, bilinen bir diğer gerçektir.

Operasyon öncesi Barzani’ye ve Kürt yönetimine karşı onca tehdide karşılık hiçbir adım atamamaları, “gümrük kapılarını kapatma”, “ekonomik ambargo” vb. sözlerin hiçbir karşılığı olmaması, aksine, daha fazla ekonomik ilişkileri geliştirmek gerektiğini vaaz etmeleri boşuna değildir. Bütün bunlara rağmen, Türk-Irak İş Konseyi Başkanı, Irak pazarını yeterince değerlendiremediklerinden yakınmaktadır. 2003 yılından bu yana Irak’a bakan düzeyinde bile hiçbir yetkilinin gitmediğini, ama Irak’tan Türkiye’ye birçok defa bakan ve başbakan geldiğini belirterek artık Irak’ta iş kaybettiklerini söylemektedir.

Türk egemen sınıfları, Kürt bölgesinde çıkan petrol ve doğalgaza göz dikmiştir. Irak’taki Türkmenlere sahip çıkma, eski anlaşmaları hatırlatıp (1926 Ankara anlaşması gibi) Irak’taki haklarını sorgulama, Kerkük referandumunu erteletme vb. tüm çabalar bunun içindir. İlk elde başarmayı istediği, Kürt bölgesindeki petrol ve gazın, Ceyhan’da sonuçlanacak boru hattıyla uluslararası pazara açılmasıdır. “Sınırötesi operasyon”un en önemli amaçlarından biri de, bu sonuçları elde etmektir.

ABD de, Kerkük petrolünü Türkiye üzerinden ulusla-

rarası pazara açmak istemektedir. Fakat bunun için Türkiye’nin Barzani ile iyi ilişkiler kurması gerektiğini söylemekte, PKK konusunda yaptığı yardımların karşılığını bu şekilde almayı amaçlamaktadır. Türkiye’nin buna uygun hareket etmemesi durumunda, Kerkük-Yumurtalık boru hattının alternatif olarak Kerkük-Musul-Hayfa hattına destek vereceğini söylemektedir. Böylece ABD, Türkiye’ye “Kürt yönetimini görmezden gelerseniz, petrol denkleminin de dışında kalırsınız” demektedir, Türkiye’nin Irak’la ilişkilerini düzelterek İran’la karşı karşıya getirmeyi planlamaktadır.

Sınır içi veya dışındaki her tür savaşın altında, burjuvazinin ekonomik çıkarlarının yattığı, buna toplumsal bir destek yaratmak için “ulusal çıkarlar”, “vatanın, milletin birliği” vb. demagogilerini kullandıkları, son operasyonla bir kez daha açığa çıkmıştır.

Savaş tüm perdeleri yırtıyor

Savaş, o güne dek gizli kalmış veya üstü örtülmüş birçok gerçeği, olanca çıplaklığı ile gözler önüne serer. Tüm perdeleri yırtar, şeyleri gerçek kimliği ile ortaya koyar. Savaş döneminde ne kadar yalan ve demagojiye başvursalar da bu gerçeklerin açığa çıkmasını ve giderek daha geniş kitlelerin görmesini engelleyemezler.

Son “sınırötesi operasyon” da böyle bir işlevi üstlenmiştir. Sadece emperyalistler ve işbirlikçileri arasındaki ilişkileri ortaya koymasıyla değil, ezilen, sömürülen kesimlerin çıkarlarının ortaklığını göstermesi bakımından da bu böyledir.

Tüm çelişki ve çatlaklara rağmen ABD ile Türk ve Kürt burjuvazisi arasındaki işbirliği, Kürt ve Türk burjuvazisinin birbiriyle geliştirdiği ekonomik ilişkiler, hükümet ile muhalefet partilerinin, hükümet ile genelkurmayın ortak hareketi vb. ilk elde görünenlerdir. Ama sadece bu kadar da değil. Kürt hareketinin kimi zaman AB’ye kimi zaman ABD’ye bel bağlayan politikaları, son operasyonla birlikte yerle bir olmuştur. Salt Kürt olduğu için birlikte hareket edeceklerini sandıkları işbirlikçi Kürt Barzani ve Talabani, onları bir kez daha yüzüstü bırakmıştır. Böylece emperyalizme ve işbirlikçilerine bağlanan umutların, halkları nasıl bir uçuruma yuvarladığı yeniden kanıtlanmıştır.

Aynı şekilde Türk halkı da egemen kliklerin sözde emperyalizm karşıtlığının ne kadar sahtekarca olduğunu açık biçimde görmüştür. O çok övülen, “güvenilen” Türk ordusu, ABD icazeti ve yardımı olmadan “sınırötesi operasyonu” gerçekleştiremez durumdadır. Onların ABD’ye kafa tutabilmeleri de, ancak farklı bir emperyalist güce sırtlarını dayamaları ile mümkündür. Tıpkı II. emperyalist savaş sonrasında Almanya karşısında güç kazanan ABD’nin yanında saf tutmaları gibi. Ama her halükarda “bağımsız” hareket edemeyecekleri görülmüştür.

Bütün bunlar, Türk ve Kürt halkının asıl düşmanlarının, birbirleri değil, ikisini birden ezen ve sömüren emperyalistler ve işbirlikçileri olduğunu ortaya koymaktadır. Kurtuluşlarının da bu ortak düşmana karşı birleşik mücadeleden geçtiğini gözler önüne sermiştir. Son operasyonun bir kez daha ortaya koyduğu bu gerçekleri görmeli, ortak düşmana karşı birlikte hareket edilmelidir.

Emperyalizm döneminde gericileşen burjuvazi, ulusal sorunu çözemez. Ulusal ve sosyal kurtuluşun tek yolu devrimdir. Devrim ve sosyalizm hedefiyle emperyalizm ve işbirlikçileri birlikte hedef tahtasına çakılmalı ve birleşik mücadele yükseltilmelidir. Ezilen halkların, işçi ve emekçilerin başka yolu yoktur.

‘Edi Bese’ Yasaklandı! Kitleler Sokakları Tutuşturdu

Kürt halkına karşı Türkiye'nin yoğunlaştırdığı operasyonlara ve katliamlara karşı 9 Aralık'ta yapılmak istenen Edi Bese (Artık Yeter) mitingi, İstanbul'da yasaklandı. Bu yasaklama kararının ardından 9 Aralık'ta Gazi, Nurtepe, Kanarya Mahallesi, Okmeydanı, 1 Mayıs Mahallesi, Gülsuyu, Dolapdere mahallelerinde kitleler sokaklarda polislerle çatıştı.

Artan baskılara ve mitingin yasaklanmasına tepkilerini gösteren başta Kürtler olmak üzere devrimci güçler, sokaklara çıkıp Molotof ve taşlarla çatıştılar. Basın açıklamasından, yürüyüşe kadar çeşitli eylemler örgütlediler. Bazı yerlerde eş zamanlı başlayan eylemlerin biri de Gazi Mahallesi'ndeydi. Saat 14'te Cemevi'ne doğru yürüyüşe geçen 500 kişilik kitle “Biji Bratiya Gelan”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Edi Bese” sloganlarını haykırdı. Yürüyüş devam ederken kitleye saldıran polise karşı ara sokaklara barikat kuruldu, saatlerce polislerle çatışıldı. Barikatların başında molotoflarla, taşlarla direnen kitle, gece yarısına doğru eylemlerini bitirdiler.

Aynı gün Nurtepe'de DTP ve HKM'nin birlikte örgütlediği yürüyüşe de polis müdahale etti. Cemevi önünden başlayan yürüyüşte, kitle caddeye çıktığı anda saldırıya geçen polise karşı, ara sokaklarda çatışmalar bir saat kadar sürdü.

Okmeydanı'nda Anadolu kahvesine doğru yürüyüşe geçen kitleye de polis, sağlık ocağı önünde saldırdı. Burada da kitleler, saldırıya karşı molotoflar ve taşlarla karşılık verdiler. Kitlenin eylemi bitirmesinin ardından çevik kuvvet, ırkçı-şoven sloganlarla mahallede yürüyüş yaptı.

Kanarya Mahallesi'nde toplanan kitle, panzerlere ve akreplere molotoflar atarak, mitingin yasaklanmasını protesto etti.

Ayrıca İzmir'de yapılmak istenen Edi Bese mitingi de devlet tarafından yasaklanırken, mitingi örgütleyen kurumlar, yaptıkları basın açıklamasıyla bu yasaklama kararını protesto ettiler.

Yapılan eylemler sonucunda polis akrep ve panzerleri zarar görürken, eylemlerden sonra insan avına çıkıldı. Polis, sokakta gördüklerini gözaltına alarak, saldırılarını sürdürdü.

Yanıbaşımızda katledilen bir halkın çılgınlığını her tarafa yaymak, estiren şovenist dalgayı kırmak sokaklardan geçiyor. “Yaşasın Halkların Kardeşliği” şiarını yükseltmek, Kürt halkının özgürlük taleplerini kendi taleplerimizle birleştirmek yaşamsal önemdedir.

Sınırötesi Operasyonlara Son Verilsin

29 Aralık 2007'de PDD, HÖC, ESP, Kaldıraç, Mücadele Birliği, Devrimci Hareket, BDSP, TÖP, HKM, Odak, EHP, SDP, Partizan, DİP Girişimi yaptıkları basın açıklamasıyla, sınır ötesi operasyonların durdurulmasını istediler. Taksim Tramvay Durağı'nda 14'te bir araya gelen 150 kişilik grup, “Katil ABD Ortadoğu'dan Defol”, “Katil ABD İşbirlikçi AKP”, “Sınır Ötesi Operasyonlar Durdurulsun”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Biji Bratiya Gelan”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganlarını attılar.

Yapılan basın açıklamasında saldırının ABD emperyalizminin istekleri doğrultusunda gerçekleştirildiğine dikkat çekilirken, kardeş Kürt halkının kanının dökülmesine bir an önce son verilmesi, kitlelerin bu duruma sessiz kalmaması istendi.

19 Aralık katliamının yıldönümünde protesto eylemleri

19-22 Aralık 2000'de yaşanan cezaevi katliamının yıldönümünde protesto eylemleri ve anmalar yapıldı. 19 Aralık 2007 tarihinde Bayrampaşa Cezaevi önünde üç ayrı eylem yapıldı. 12.30'da İHD üyeleri yaptıkları basın açıklamasıyla, katliamı protesto ederken, 7. yılda hala cezaevlerinde baskı, işkence ve tecritin devam ettiğini vurguladılar. Cezaevinin önüne karafil-lerin bırakılmasının ardından eylem sona erdi.

İkinci eylem TUYAB tarafından gerçekleştirildi. “19 Aralık Direnişimizin 7. Yılı-19 Aralık Katliamını Unutmadık Unutmayacağız” pankartının açıldığı eylem bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Katliamda yaşamını yitiren devrimcilerin adlarının okunmasına, kitle “Yaşıyor” diye karşılık verdi ve çeşitli sloganlarla katliamı protesto etti. Yapılan açıklamada; katliamın izlerinin hala devam ettiğine, cezaevlerinde baskıların ve işkencenin sürdüğüne değinilirken, dışarıda yaşayanların ise, ekonomik ve fiziki baskı altında oldukları söylendi.

Bu eylemin ardından TAYAD üyeleri bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 150 kişinin katıldığı eylemde, atılan sloganlarla katliamı protesto edilirken, cezaevlerinde bu saldırıya karşı yapılan direniş de selamlandı.

18 Aralık'ta TUYAB üyeleri Galatasaray Postanesi önünde yaptıkları eylemle 19 Aralık katliamını protesto ederken, cezaevlerindeki tutsaklara kart gönderdiler.

19 Aralık katliamının yıldönümünde İstanbul'un çeşitli semtlerinde eylemler gerçekleştirildi. Ankara, Adana, İzmir'de yapılan basın açıklamaları ve eylemlerle katliamın 7. yılında öfkenin dinmeyeceği gösterildi.

Nurtepe'de 19 Aralık Anması Yapıldı

19-22 Aralık 2000'de 28 devrimcinin ölümüne yol açan “Hayata Dönüş” katliamının yıldönümünde, Nurtepe'de eylem düzenlendi.

19 Aralık'ta 19.30'da Nurtepe Cemevi önünde toplanan 50 kişilik kitle, PDD-ESP-HKM-SODAP imzalı “Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz! Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur” yazılı pankartın yanı sıra, flamalarla yürüyüşe geçti. “Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Kahrolsun Faşist Diktatörlük”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz”, “İçerde dışarıda Hücresini Parçala”, “Katil Devlet Hesap Verecek” sloganlarını atan kitle, Sokullu caddesine çıkar çıkmaz, polisin saldırısıyla karşılaştı. Ara sokaklara çekilen kitle, 20.30'da Güzeltepe meydanında toplandı. Burada yapılan saldırıyı teşhir eden konuşma yapılırken “Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları atıldı.

Eylem tam biterken gelen polise molotoflarla cevap verildikten sonra, kitle ara sokaklara çekilerek eylemi bitirdi.

Gülsuyu'nda 19 Aralık Eylemi

23 Aralık pazar günü Gülsuyu-Dinler sokakta, devrimci siyasetlerin çağrısı ile toplanan kitle, Heykel meydanına doğru yürüyüşe hazırlanırken, polisin gaz bombalarına maruz kaldılar.

19 Aralık cezaevi direnişini selamlamak ve katliamı lanetlemek için bir basın açıklaması yapılacaktı. Fakat devletin güvenlik güçleri, daha eylem başlamadan müdahale etti. Bunun üzerine Dinler sokağına çekilen kitle, orada barikat kurdu ve devletin kolluk güçlerine anladıkları dil-den cevap verdi.

Dinler sokağın iki üst sokağına yayılan eylem, üç buçuk saat sürdü. Sonrasında Dinler sokakta yapılan konuşma ile eylemi kendi iradeleriyle bitirdiklerini açıkladılar. Konuşmada; 19 Aralık cezaevi direnişini bir de Gülsuyu mahallesinden selamlandıklarını, 28 devrimciyi bir kez daha andıklarını söylediler. Eylemi, PDD, ESP, DTP, PARTİZAN, DPM, DEVRİMCİ KOMÜNİSTLER örgütledi. HKM, SDP, DHP ve Kurtuluş destek verdi. Eylemde sık sık “Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma”, “Katil Polis Gülsuyu'ndan Defol” sloganları atıldı.

Yurtdışında Katliamı Protesto Eylemleri

Fransa'da, İsviçre'de, Almanya'da, Avrupa'nın daha birçok ülkesinde 19 Aralık katliamı kınandı ve ölen devrimciler anıldı.

23 Aralık'ta ADHK, AvegKOM, Bir-Kar ve Proleter Devrim Duruş tarafından “19 Aralık katliamını unutmadık, unutturmayacağız” şiarıyla anma etkinliği düzenlendi. Anmada bir dakikalık saygı duruşunun ardından, 19 Aralık sürecini anlatan sinevizyon gösterildi, ortak metinle süreç anlatıldı. Şiirler ve müzikle anma bitirildi.

Sosyal güvenliğin tasfiyesi ve sağlığın özelleştirilmesinin, artık iplerin koptuğu ve tepkilerin en üst düzeyde ortaya konulduğu nokta olacağı, dost-düşman herkesin bildiği bir gerçektir. IMF, AKP hükümetine bu yasanın bir an önce çıkması için baskı yapıyor, AKP hükümeti ise “çok kelle götürececek, hatta hükümetler düşürecek” bu uygulamayı hayata geçirmede tereddütler yaşıyor. Hükümet, bu iki taraftan sıkışma karşısında değişik manevralar yaparak yol almaya çalışıyor.

Sosyal güvenlik yasası, Anayasa Mahkemesi’nden dönünce, yasanın yürürlük tarihi 1 Ocak 2008 tarihine ertelendi. Bir taraftan yasanın yürürlük tarihi ertelenirken, diğer taraftan çıkartılan bir yönetmelikle hükümleri uygulamaya konuldu. Bugün için bir defa daha ertelediklerini açıklıyorlar. Bu karara göre yasanın yürürlük tarihi, 1 Haziran 2008 tarihine ertelenmiş oldu. Ama zaten yasanın önemli bir bölümü yönetmelikler aracılığı ile yürürlükte. Geri kalan önemli maddeleri de yasadaki ayrılarak yeni bir taslakla Meclis’e sunuldu. Ocak ayında hayata geçirilecek. Geriye Anayasal yönden problemlili olan bazı maddeler kalıyor. Bunu da Anayasa değişikliği ile çözmeyi düşünüyorlar.

Hükümetin taktiği

parça parça hayata geçirme

Sosyal güvenliğin tasfiyesi hukuksal olarak da öyle kolay bir işlem değildir. Sosyal güvenlik ve sağlık hakkı, bütün dünya işçi sınıfının yüz yıllar süren mücadeleleriyle yasal güvenceye kavuşturulmuş, anayasaların, onlarca yasa ve yönetmeliklerin ve teamüllerin konusu olmuş bir haktır. Bütün bunları değiştirmek, tepkiler bir tarafa kalsa bile uzun mesailer gerektirmektedir.

İşte AKP hükümeti, bunca kapsamlı uygulamayı bir hamlede yaparak kendi ipini çekmek yerine, onlarca parçaya ayırıp, farklı cephelerden propagandalar yürüterek, bir anda öne çıkıp geri adım atarak, pusuya yatıp en uygun zamanı kollayarak yol almaya çalışıyor.

Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasası ile; “Sınıfına ve parasına göre” sağlık

Aslında sosyal güvenlik yasaları ile yapılmak istenen; ilk basamaktan en üst basamağa kadar bütün sağlık kuruluşlarının özelleştirilip ticarileştirilmesi, buralarda çalışan personelin ise herhangi bir özel şirkette çalışır gibi o sağlık şirketinin işe aldığı veya attığı bir çalışan olması, sigorta sisteminin de zaman içinde emperyalist sigorta şirketlerine devredilmesidir.

Aslında sosyal güvenlik yasaları ile yapılmak istenen; ilk basamaktan en üst basamağa kadar bütün sağlık kuruluşlarının özelleştirilip ticarileştirilmesi, buralarda çalışan personelin ise herhangi bir özel şirkette çalışır gibi o sağlık şirketinin işe aldığı veya attığı bir çalışan olması, sigorta sisteminin de zaman içinde emperyalist sigorta şirketlerine devredilmesidir. Bir bütün olarak uygulanacak program budur. Ancak söylediğimiz gibi, bu aşamaya ulaşmak için, birçok alandan emekçilerin tepkisini aşmak gerektiği gibi, anayasa başta olmak üzere birçok yasa ve yönetmeliği de değiştirerek yeni bir mevzuat kurmak gerekiyor.

İlk yıllarda “Kamu Personel Rejimi” ile sosyal güvenliğin tasfiyesi birlikte uygulanmak istendi. Ancak tepkiler yoğunlaştı, Kamu Personel Rejimi konusunda geri çekilmiş gibi görünülerek, pratikte hızlı adımlar atıldı. Hem de öyle hızlı adımlar atıldı ki, sağlık ve eğitimde daha şimdiden sözleşmeli personel sayısı yüzbinlerle ifade ediliyor.

Sosyal güvenliğin tasfiyesi yasası da emekçilere yedirilebilmek için küçük lokmalara ayrıldı. Önce emeklilik yaşının yükseltilmesi ile başlandı. Ancak, işçi ve emekçilerin tepkisinin çok güçlü olması karşısında kademelendirme vb. manevralara girişildi. Sonra, operasyonu tek elden yürütebilmek için, SSK hastaneleri Sağlık Bakanlığı’na devredildi.

Aile hekimliği uygulaması ile

birinci basamak sağlık hizmeti yok ediliyor

Sosyal güvenliğin tasfiyesi programından aile hekimliği parçası da ayrılarak alel-acele yasalaştırıldı. Bugün 20 civarında ilde uygulanıyor. 2008 yılında İstanbul’un bazı ilçelerinde uygulanmaya da başlanacak. Bugünlerde işin reklamı yapıldığı için, aile hekimliğine geçen hekimlere 5 bin YTL civarında maaş ödeniyor. Ancak, sevk zincirinin zorunlu hale getirilmemesi ve “hekim seçme özgürlüğü” adı altında rekabet ortamının yaratılması, aile hekimine verilen ücretin ise kayıtlı hasta sayısına göre verilecek olması nedenleriyle, bu miktarın çok aşağılara düşeceği bugünden bellidir. Nitekim hükümet yetkilileri, bunun 2 bin 500 YTL civarına oturacağını söylüyorlar. Üstelik de Sosyal Güvenlik Kurumu ile her yıl sözleşme yapmak zorunda olunmasıyla, sağlık personeli iş güvencesini kaybedecek.

Şu ana kadar açıklanan yasal değişikliklere göre aile hekimliği hizmetleri ücretsiz olacak deniyor. Ancak hiçbir şeyin garantisi kalmadığı gibi bunun da kalmıyor.

Hastaneler “Sağlık A.Ş.” oluyor

Hastanelerin özelleştirilme süreci de başka bir yasal düzenleme ile işletiliyor. 2008 yılında hayata geçirilecek olan bu yasal düzenlemenin adı, “Kamu Hastane Birlikleri Pilot Uygulaması Hakkında Kanun”dur. Bu kanuna göre devlet hastaneleri önce özelleştirilme adı altında özelleştirilecek. Sonra bu özelleştirilen hastanelerin şehir merkezinde olanları yıkılıp arsaları talan edildikten sonra, şehir dışına kurulan özel şirketlere bağlı hastanelere geçilecek. Sigortalı olan emekçiler, özel hastanelere hangi koşullarda gidiyorsa, yani ne kadar katkı payı ödüyorlarsa, buralara da o kadar katkı payı ödeyecekler.

Bir yılı aşkın süredir emekçiler özel hastanelere gitmeye alıştırdıkları için güçlü bir tepki gelmiyor bu uygulamaya karşı. Ancak, şu unutuluyor: Bugün hala devlet hastaneleri olduğu için “müşteri” çekmek isteyen özel hastaneler fiyatlarını görece daha düşük tutmak zorunda kalıyorlar. Emekçiler, kuyruk beklememek için fedakarlık yaparak bir miktar katkı payı vererek özel hastanelere gidebiliyorlar. Ama devlet hastaneleri özelleştiğinde bu katkı payına hiçbir emekçinin gücü yetmeyecek.

Bir de şöyle bir uygulama yaygınlaşmış durumda. Özel hastaneler daha çok muayeneler için kullanılıyor. Ameliyat ya da herhangi bir operasyon gerekiyorsa, herkesin özel hastanelerdeki katkı payına gücü yetmediği için devlet hastanelerine gidiyor. İşte artık o sıkışıldığında gidilen devlet hastanesi olmayacak. Ameliyat olmak zorunda kalan emekçi, her şeyini satmak zorunda kalacak. Parası yine yetmiyorsa, ameliyat olamayacak. Yani aile hekimliğinde yapılanlar gibi, özel hastanelerin görece ödenebilir katkı payları da reklam niteliği taşıyor.

Emekçiye üçüncü sınıf sağlık hizmeti

İşçi ve emekçilerin özel hastanelerin kabarık fiyatlarını ve katkı paylarını ödeyemeyeceğini, hükümet de kabul ediyor. Bunun için de hemen bir çözüm üretiyor: Hastaneleri, alınacak katkı payları yönünden gruplara ayıracaklar. Bu gruplar da hastanelerin donanımına göre yapılacak. Bu da buralara başvuran emekçileri sınıflara ayırmak anlamına geliyor. Emekçiler, aslında toplumda var olan ait olduğu sınıfa göre sağlık hizmetlerinden yararlanacak. İşçi ve emekçilerin hemen tamamının aldıkları ücret ve maaşlarının yoksulluk sınırının altında kaldığı düşünülürse, milyonlarca kişi ancak aile hekimliği büroları ve donanımı en kötü olan ke-

nar mahalle hastanelerinden yararlanabilecek demektir. Herkese eşit sağlık hizmeti sunulacağı yalanı böylece bütün çıplaklığı ile görülüyor.

Paran kadar sağlık dönemi

Önümüzdeki birkaç yıl içinde yapılacak değişikliklerle, devlet sağlıktan tamamen çekiliyor. Ne sağlığa para ayıracak, ne sağlık yatırımı yapacak, ne personel maaşı ödeyecek. Aslında Sağlık Bakanlığı'na bile ihtiyaç kalmayacak.

Sosyal Sigortalar ve GSS Yasası'ndaki değişikliklerle hak gaspları daha da artıyor

Sosyal güvenliği tasfiye eden ve sağlığı alınıp-satılan ticari bir meta haline getiren Sosyal Güvenlik Yasası ile yüzlerce hak da gasp ediliyor. Sosyal Güvenlik Yasası'nda yapılan değişikliklerle yapılan ve ocak ayında yürürlüğe girecek olan değişikliklerle işçi ve emekçilerin onlarca hakkı daha gasp ediliyor.

Yeni hak gaspları:

✗ Emeklilik maaşları yüzde 23 ile yüzde 30 arasında oranda düşecek.

✗ Bağ-Kur emeklilerinin maaşlarından 10 yıl süreyle yüzde 10, Genel Sağlık Sigortası primi kesilecek.

✗ Dış protezlerinde 15-45 yaş arasında dış protezi yaptıranların yüzde 50'sini devlet karşılayacak. Tabi bu devlet hastanelerindeki fiyat. Özel hastanelerle dış anlaşması yapılmıyor.

✗ Sigortalı kadına veya işçinin sigortalı olmayan karısına doğum sonrasını takip eden altı ay boyunca asgari ücretin onda biri (bugün için 58.50 YTL) tutarında emzirme ödeneği verileceği belirtiliyor. Ancak, Tarım Bakanlığının doğum yapan her ineğin sahibine yaptığı yardımın 80-140 YTL olduğu düşünülürse, insanların nasıl aşağılandığı ortaya çıkar.

✗ Emeklilerin destek primi ödeyerek sigortalı çalışması kaldırılıyor. Bu da onbinlerce emeklinin sigortasız çalışmaya devlet eliyle itilmesi anlamına geliyor.

✗ Evlenen malul çocuklara verilen aylık kaldırılıyor. Mevcut durumda, sigortalının evlenen malul çocukları "bakmakla yükümlü olunan kişiler" kapsamına giriyor ve sağlık hizmetlerinden yararlanıp belli bir miktar da aylık bağlanıyor. Bu uygulama yeni yasa ile ortadan kaldırılıyor. Evlenen malul kızların yetim aylığı da kesiliyor.

✗ Mevcut yasada, Sosyal Güvenlik Sözleşmesi akdedilmemiş ülkelerde "Türk işverenler tarafından istihdam edilen Türk işçilerin sosyal güvenliklerinin sağlanması" amacıyla "Topluluk Sigortası" denilen bir uygulama bulunuyor. Bu uygulama sayesinde yurt dışında çalışan işçiler de emeklilik hakkına kavuşuyordu. 5510 Sayılı Yasada yapılan değişiklikle bu uygulama kaldırılıyor.

✗ Bugüne kadar, sigortalıların, iş kazası, meslek hastalığı, hastalık ve sigortalı kadının doğum yapması halinde, günlük kazancının üçte ikisi olarak ödenen ücret, yeni yasa ile beşte üçe düşürülüyor. Bu da işçilerin yüzde 10 kaybı anlamına geliyor.

✗ Basın-gazetecilik işyerlerinde çalışanlar, uçuş personeli, tren makinistleri, infaz koruma memurları, posta dağıtıcıları, devlet tiyatro sanatçıları vb. bazı meslekler için uygulanan "yıpranma payı fiili hizmet süresi zammı" uygulaması da kaldırılıyor. Yani bu işlerde çalışanların daha erken emekli olma imkanları ortadan kaldırılıyor.

Birinci basamak sağlık hizmeti ortadan kaldırılıyor. Peki aile hekimliği büroları nedir? Tamamen özel sigorta mantığına göre kurulmaktadır. Özel sigortalar, özel hastanelerde ve fabrikalarda pratisyen hekim bulundurulur. Amaç, enfeksiyon gibi bazı hastalıkları en ucuz yöntemle, bir pratisyen hekime muayene ettirerek masraftan kaçmaktır. Sigortalı, daha önemli bir hastalığı varsa ve bu ilk aşamada çözülmiyorsa, hastaneye sevk edilir. Bu da sigorta şirketini büyük bir masraf kaleminden kurtarır.

Aile hekimliği büroları da aynı mantıkla kurulmaktadır. Yeni yasa ile sigortalı hastaların sağlık masraflarını Sosyal Güvenlik Kurumu(SGK) karşılayacaktır. SGK, masrafları azaltmak için, hastaların yüzde 90-95'inin tedavi edilmesi için ucuz bir ilk bariyer kurmaktadır. Bu da aile hekimliği bürolarıdır. Dolayısıyla, aile hekimleriyle birer yıllığına sözleşme yapmaktadır. Bu sözleşme ile buraya belli bir para aktarmaktadır. Yani aile hekiminin maaşını devlet değil, SGK ödemektedir.

Hastaneler, özelleştirilip birer anonim şirkete dönüştürüldüğü için, buradaki bütün harcamaları ve personel maaşını da şirket karşılamaktadır. Yapılacak yeni yatırımları kar mantığı ile bu şirketler yapacaktır.

Daha uzun vadede SGK'nın da kar eden bir sigorta şirketi haline getirilmesi ve özelleştirilmesi planlanıyor. SGK nasıl daha fazla kar elde eder, prim oranları artırılarak ve daha az karşıladığı sağlık hizmeti paketini daraltarak. Bu da emekçilerin sırtına bindirilecek yeni bir yük demek oluyor. Daha şimdiden "ek sağlık sigortası" ya da "tamamlama sigortası" adı altında sigorta şirketlerine de bu pas-tadan pay verileceği müjdesi veriliyor.

Gelenen bu son aşamada, sağlık, alınıp-satılan, parası olanın alabileceği bir meta haline dönüştürülüyor. Parası olmayana sunulan tek seçenek ise, ölmek.

Böyle bir saldırı karşılığında işçi ve emekçiler, tabi ki, bir koyunun salhaneye gidişi gibi salınarak gidip başını cellatlara uzatmayacaktır. Bu doğrultuda oluşturulan "Herkese Sağlık ve Güvenlik Gelecek" platformu başta olmak üzere, çeşitli örgütlülüklerle yasayı tümünden kaldırmak için mücadeleyi yükseltecektir. Fransa, Almanya ve Yunanistan işçi ve emekçileri yol göstermektedir. Genel grev, genel direniş hedefiyle yükseltilecek militan ve kitlesel eylemler, Türkiye'de de egemenlerin iştahını kursaklarında bırakacaktır.

"Herkese Sağlık, Güvenli Gelecek" Platformu Kuruldu

Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası'nın yasalaştırılmak istenmesine karşı, sendika, dernek, devrimci kurumlar ve kitle örgütleri tarafından "Herkese Sağlık ve Güvenli Gelecek" Platformu kuruldu.

İstanbul'da aralarında Proleter Devrimci Duruş, HÖC, DHP, ESP, İstanbul Tabip Odası, İstanbul Dişhekimleri Odası, İstanbul Eczacılar Odası, İstanbul Serbest Muhasebeciler ve Mali Müşavirler Odası, İstanbul Barosu, TMMOB, KESK İstanbul Şubeler Platformu, Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu, DİSK İstanbul Bölge Temsilciliği, ÖDP, EMEP, TKP'nin de bulunduğu kurumlar 25 Aralık'ta TMMOB'da yapılan basın açıklamasıyla "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek" Platformu'nun kurulduğunu kamuoyuna duyurdular.

Platform, 27 Aralık'ta yaptığı yürüyüş ve basın açıklamasıyla ilk kitlesel eylemini de gerçekleştirdi. Aksaray'da Pertevniyal Lisesi önünde toplanan 1500 kişi sloganlarla İstanbul Bölge Çalışma Müdürlüğü'nün önüne yürüdü. "Herkese Sağlık Güvenli Gelecek İçin Birleşik Mücadeleye" pankartının açıldığı eylemde sık sık "Parasız Sağlık, Parasız Eğitim", "AKP Yasası Al Başına Çal", "Kahrolsun İMF, İşbirlikçi AKP", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Savaşa Değil Sağlığa Bütçe" sloganları atıldı. Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde yapılan basın açıklamasında ise AKP'nin İMF'nin direktifleri doğrultusunda işçilerin ve emekçilerin elindeki kazanımları almak için cansiperane çalıştığına değinilirken, bu yasa tasarısına karşı daha büyük ve kitlesel eylemlerin örgütlenmesi gerektiği vurgulandı.

Novamed grevi sonuçlandı

Novamed ilaç fabrikasında bir yılı aşkın süredir yapılan grev, sonuçlandı. 18 Aralık'ta Novamed patronu ile Petrol-iş sendikası arasında TİS imzalandı. Böylece Antalya Serbest Bölgeye ilk kez sendika girmiş oldu.

Petrol-iş sendikası genel başkanı Mustafa Öztaşkın, yaptığı basın toplantısında, 447 günlük mücadeleden sonuç alındığını söyledi. Öztaşkın, toplu sözleşme ile işçi ücretlerine birinci yıl yüzde 5, ikinci ve üçüncü yıllar için yüzde 4 zam yapıldığını, sosyal haklarda iyileştirmeler sağlandığını söyledi. Örgütlenmenin zorluklarından bahseden Öztaşkın, çoğunluğu sağlamalarına rağmen, patronun insan haklarına aykırı tutumlarından dolayı 320 işçinin çalıştığı işyerinde 83 üye ile greve başlamak zorunda kaldıklarını söyledi.

Novamed grevi, serbest bölgeye sendikayı sokmayı başardığı için anlamlıdır. Yanısıra, grevin uzun sürece yayılması, direnişte kırılma olmaması da önemli noktalardan. Sosyal haklar ve ücretler konusunda ileri haklar elde edilmese de, çalışma koşullarında düzeltilmeler ve özellikle kadın işçilere dönük baskı ve şiddetin durdurulması, önemli kazanımlar. Bir kadın işçinin "zam alacağız ama en büyük kazanımımız sendikalı olmak, sendikayı kabul ettirmek" ifadesi, örgütlü hareket etmenin önemini ortaya koyuyor.

Telekom işçileri öfkeli ve kararlı: “GREVİN DERSLERİYLE MÜCADELEMİZ SÜRECEK!”

Geçtiğimiz ay sonunda sendika ağalarının ve devletin işbirliğiyle satılan Telekom grevinin ardından, işçilerin tepkisi büyüyor. Telekom işçileri 45 gün boyunca, sınıf dayanışmasını, kardeşliği, dostluğu örerken, sendika ağaları, sıcak odalarında sözleşmeyi nasıl satarız, işçileri nasıl kandırırız hesaplarını yaptılar ve bir gece yarısı operasyonu ile daha grevi “son”landırdılar. Üstelik bunu işkembe çorbası içerek patronlarla birlikte de kutladılar.

Telekom Yönetim ve İcra Kurulu Başkanı Paul Doany, grevin bitmesinden yaklaşık bir ay sonra yaptığı açıklamada, grevin kendilerine hiçbir zararının olmadığını söyledi. Bu süre içinde şirkette işlerin aksamadan yürüdüğünü söyleyen Doany, şirketin gayet iyi durumda olduğunu, grevin finansal bir etkisini yaşamadıklarını ekledi. “Grevde maaş ödemediğimiz için büyük bir birikim yaptık” diyen Doany’nin bu sözleri, “grevi kazandık” açıklaması yapan sendikanın, gerçek yüzünü bir kere daha ortaya sermiş oldu. İşçilerin yükselen tepkilerinin önünde duramadıkları için greve çıkan sendika, grev boyunca geriden alan tutumuyla adeta Telekom patronunun kazanması için uğraşmıştı. İşçileri sokaklara dökmeyerek, destek ve dayanışma örgütlemeyerek, militan ve kitlesel eylemlerden uzak durarak, taşeron işçilerin çalışmasına karşı etkili bir tavır geliştirmeyerek, gerçekte grevi satmaya ne kadar hazır olduğunu göstermişti.

İşçiler yapılan bu “satış”ı unutmadıkları gibi, sendika ağalarından hesabı sormak için çalışmalarına şimdiden başladı. Başlarına bir daha böyle bir şey gelmesi için uğraşıyorlar.

İşçiler sokaklarda, grevlerde öğreniyorlar. Hem kendi güçlerini görüyorlar, hem de önlerindeki engelleri... Bu engellerin, sadece devlet saldırıları değil, sendika ağaları olduğunu, onların yıkılmadan zaferlere ulaşmanın mümkün olmadığını daha net kavriyorlar.

31 Aralık 2007’de bir grup Telekom işçisiyle yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

PDD: Sözleşmeyi nasıl buluyorsunuz?

✓ Satılmış bir sözleşme. Tam bir fiyasko. Genel Merkez ve bütün sendika şube yönetimlerinin istifasını istiyoruz.

✓ Bir işkembe çorbasına sattılar bizi.

✓ Hepimiz bu sözleşmenin satıldığını düşünüyoruz. Bizler sendika bürokratlarını gayet iyi tanıdık. 45 gün boyunca emeğimizi, onurumuzu korumaya çalışırken, bürokrat efendiler odalarında sözleşmeyi satmanın planlarını yaptılar. Daha grevin 4. gününde üstlerinden sorumluluğu atmaya çalıştılar. Ama bu iş bura da bitmedi.

PDD: Sözleşme şartları nasıl?

✓ Kesinlikle berbat bir sözleşme. İşçiye dönük hiçbir şey olmadı. Grevin tek kazanımı, dostluk, dayanışma ve kardeşlik duygularını geliştirmek oldu. Emeğin ne olduğunu öğrendik. Arkadaşlarımızla kaynaşmayı öğrendik. Sınıfı ve sınıf bilincini öğrendik. Bizim için en büyük kazanım bu oldu. Ama ekonomik olarak kazandığımız hiçbir şey olmadı.

✓ Esnek çalışmayı geçirdiler sözleşmede. Cumar-tesi-Pazar çalışmasına geçildi. Kendileri çağırıyorlar

Grev boyunca şirkette işlerin aksamadan yürüdüğünü söyleyen Doany, şirketin gayet iyi durumda olduğunu, grevin finansal bir etkisini yaşamadıklarını ekledi. “Grevde maaş ödemediğimiz için büyük bir birikim yaptık” diyen Doany’nin bu sözleri, “grevi kazandık” açıklaması yapan sendikanın, gerçek yüzünü bir kere daha ortaya sermiş oldu. İşçilerin yükselen tepkilerinin önünde duramadıkları için greve çıkan sendika, grev boyunca geriden alan tutumuyla adeta Telekom patronunun kazanması için uğraşmıştı.

yani bizim isteğimize bağlı değil. Üstelik verdikleri parayla yemek mi yiyeceksiniz, yol paranızı mı karşılayacaksınız. 4 Cumartesi için 170-180 YTL veriyorlar. Eski hali daha iyiydi. Henüz maaşlarımız bile ödenmiş değil.

✓ Ekonomik ve siyasi kazanımlar olarak ikiye ayırabiliriz. Grev başladığında yüzde 40 zamdan bahsediliyordu. Ama sözleşme sürecinde bu zam oranı yüzde 10'lara düşürüldü. Esnek çalışma geçirildi. Yeni hiçbir şey yok. Ceza maddeleriyle ilgili hiçbir yenilik yapılmadı. Cezalandırma tamamen işverenin inisiyatifine terk edilmiş durumda.

PDD: Peki söylediğiniz bu şeylere karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz? İşçilerin tepkisi nasıl?

✓ Neden böyle olduğunu kendi arkadaşlarımızla birlikte tespit etmeye çalışıyoruz. Saldırıları sözleşmeden sonra da devam ediyor. Örgütlülüğü dağıtmaya çalışıyorlar. Grevde öne çıkan işçi arkadaşların yerlerini “yeniden yapılandırma” adı altında değiştiriyorlar. Şu ana kadar 18 arkadaşımızın yeri değiştirildi. Örneğin Gebze’de oturan bir arkadaşımızı ta Bayrampaşa’ya gönderdiler. Onlar yeniden yapılandırma dese de biz bunun örgütlülüğü dağıtmaya dönük olduğunu biliyoruz. İşin garibi sendika bir şey yapmıyor.

✓ İşçilerin tepkileri büyük. Bir güven sorunu doğuyor ister istemez. Sendika sözleşmeyi satmasının gerekçesi olarak “işten atmaları engelledik”lerini gösteriyor. Aslında işçiler sözleşmenin böyle bitmesinden memnunmuş! Hangi arkadaşımız memnun? Açıkçası sınıfsal temelde örgütlenme yapılmadığı müddetçe bu sorunlar çözülemeyecek. Biz arkadaşlarımızla bunu yapmaya çalışıyoruz. Öğrendiklerimizi birbirimizle paylaşıyor, var olan bürokrasiyi yıkmak için çalışacak, emek harcayacağız.

✓ Güven için yepyeni bir ortam gerekiyor. Sendika bürokratlarının ve bu zihniyetin değişmesi gerekiyor. Zor bir şey ama yapılabilir. Sınıfsal temelde, bir çalışma yapabildiğimiz ölçüde onları da yıkabiliriz.

✓ İşçi arkadaşlarla her gün buradayız. Buradaki arkadaşlarla bir güven sorunu yok. Hatta daha da kenetlenmiş durumdayız. Çünkü sözleşmeden sonra sendika ağalarının gerçek yüzünü gördük ve ne yapılması gerektiğini biliyoruz. Hak etmediğimiz bir sözleşme imzalandı. Sınıfsal mücadele temelinde ulaşabildiğimiz tüm işçi arkadaşlara ulaşıyoruz.

PDD: Eksiklikler nelerdi grev sürecinde?

✓ Daha çok imkanımız olmasına rağmen bunları kullanamamak oldu. Sınıfla ilgisi olmayan sendika ağaları, işçileri bilmeyenler, sorunu sokakta değil, masa başında çözmeyi tercih ettiler. Patron gibi yaşayanlar elbette ki işçinin sorununa, işçilere yabancılaşır. Onun için sözleşmeyi bu kadar rahat sattılar.

Ama asıl önemli olan mücadelenin gücünü görmemizdir. Biz bunu 45 gün boyunca yaşadık. Soğuklarda, hastalıkta çadırlarımızın başındaydık. Biz geleceğimiz, emeğimiz için mücadele ederken, sendika ağaları kendi cepleri için mücadele ettiler. İşkembe çorbası içerek pozlar verdiler. Aslında örgütlenme anlamında sadece bizden kaynaklı bir şey yok. Dışımızdaki sendikalar ve devrimci demokrat güçler açısından da aynı sorun söz konusu. Belki biz bu sorunu yaşadık ama DİSK, KESK, diğer gruplar da bu grev boyunca komiteli bir çalışma, iyi bir dayanışma gösteremediler.

✓ Sendikal mücadeleye, emek-sermaye çelişkisinden bakarak ortaya koymayan, sınıftan kopuk bir sendikal anlayışla satan bu iş başarılacak. Yıkmak zor, çöreklenmişler; ama sınıfsal bir mücadele temelinde başarılabilecektir bu.

✓ Yeni sözleşme süreci de geldi. Şimdi bizler ona hazırlanıyoruz. Örgütlenme çalışmalarımıza da hız vermiş durumdayız. Kenetlenerek bu işi başaracağız.

PDD: Bir de grevin siyasi kazanımları var?

✓ “Grev olmayacak”, “Grev yapamazlar” dedikleri bir dönemde greve çıktık. En büyük kazanım bu oldu. Unutturulmaya çalışılan bir değeri tekrar yaşattık 45 gün boyunca. Bunu da tüm engellemelere rağmen başardık. Türkiye’nin her tarafına yayılmış bir güçle bunu yapabilmek ayrı bir başarıdır aslında. Sendikal bürokrasiye rağmen başardık. İşveren “sendika greve çıkmaz” güveniyle hareket ediyordu. Ama işçilerin baskısı ve gücü bu grevi oluşturdu. Dışımızdaki güçlerde de bir kaynaşma yarattık. Dayanışmayı, sınıf bilincini, tekrar gündeme sokabildik. Ancak bizim için handicap olan şeyler dışımızdaki güçler için de geçerli. Tam anlamıyla bir dayanışmayı ve birlikteliği gerçekleştiremedik. Burjuvazi her şeyiyle sınıf olarak saldırırken, bizim ona aynı tavırla karşılık vermeden bu işi çözmemiz zor. Dayanışmayla, dostlukla, birliktelikle bu işi başarabiliriz ancak. İşçi sınıfı kendi örgütlü yapısını koyduğu zaman kazanım olacaktır. Yani hiçbir şekilde komiteli çalışmadan kopmamak gerekiyor.

✓ Söylemeyi unuttuk; arkadaşlarımız grevden kaynaklı mahkemelere ifadelere çağırılıyorlar. “İşverenin iş yapmasını engellemek”, “kanun dışı hareket etmek” suçlamalarıyla mahkemelere ifade vermeye çağırılıyor. Biz burada grevimizi savunmaya devam ediyoruz.

✓ Ne yapabiliriz? Dışımızdaki güçler de mutlaka düşünüyordur. Düşünmek de zorundalar. Hepimiz için en iyi kazanım bu olacak çünkü.

PDD: Yeni yılla ilgili ne söylemek istersiniz?

✓ Yeni yılın, sınıfsız, sömürsüz, halkların kardeşliğinin büyüdüğü bir yıl olmasını diliyoruz. Emperyalizmin insan yaşamını yok saydığı, bir süreçten geçiyor. Savaşların, bombaların ortasında insanlar katlediliyor. Bu saldırılar tüm işçi ve emekçileri kapsıyor. 2008’in barış, umut dolu, özgürlük dolu, sınıf açısından güzel bir yıl olmasını diliyoruz.

Türk-iş kurultayı yapıldı Karar: İhanette işbirliğine devam

Türk-iş Genel Kurulu 6-9 Aralık tarihlerinde yapıldı. Kurulda iki liste yarıştı. Türk-iş Başkanı Salih Kılıç'ın oluşturduğu liste seçimi kaybederken, bir önceki dönem Türk-iş Genel Sekreteri olan Mustafa Kumlu'nun oluşturduğu liste seçimleri kazandı. 372 kayıtlı delegeden 368'inin oy kullandığı seçimlerde M. Kumlu 214 oyla Genel Başkan seçilirken, S. Kılıç 147 oy aldı. 7 de geçersiz oy kullanıldı.

Kurultayın kapıları yine işçilere kapalıydı. Salon (sınırlı sayıda demokrat sendika başkanlarını dışında tutarsak) adeta burjuva partilerin kurultayını andırıyordu. Kurultaya CHP, AKP, MHP, DSP gibi düzen partileri davetliydi. İşçiler salona alınmazken, düzen partilerinin temsilcileri kürsüden konuşma yaptılar. Başbakan T. Erdoğan ve Cumhurbaşkanı A. Gül'ün salona girmeleri ve konuşmaları, işbirlikçi sendika ağaları tarafından ayakta alkışlandı. Erdoğan, hükümetin işçi dostu olduğunu söyledi ve GSS tasarısını savundu. Gül de sınıfların ortadan kalktığını, yerini uzlaşmaya bıraktığını belirtti. Uzlaşmacı çizgisinden dolayı Türk-iş yöneticilerine teşekkür etmeyi de ihmal etmedi.

Genel kurula damgasını vuran mücadele değil, koltuk kavgası oldu. Her iki liste koltuk kapmak için karşılıklı suçlamalar ve iddialarda bulundular. Burjuva klik çatışmaları gibi. S. Kılıç M. Kumlu'nun AKP ile bağlarını ileri sürerek AKP'nin Türk-iş'i ele geçireceğini söyledi. M. Kumlu ise S. Kılıç'ın MHP'li olduğunu söyleyerek delegelelerin desteğini istedi. Oysa her iki listede de sivil faşist olarak bilinen sendikacılar olduğu gibi, kendilerine "demokrat" diyen sendikacılar da vardı. Mesela faşist Türk-Metal yönetiminden Pevruk Kavlak, Kumlu'nun listesinden girdi, yönetime seçildi. Demokrat olarak bilinen Petrol-iş başkanı Mustafa Öztaşkın, S. Kılıç'ın listesinde yer aldı.

Esasen her iki listenin birbirinden özsel bir farkı yok. Her iki liste de sınıfa ihanette, burjuvaziye hizmette birbirlerinden geri kalmazlar. Zaten seçimi kazanan listeden üçü M. Kumlu, Ergün Atalay ve M. Türkel, Türk-iş'in bir önceki döneminde de yönetimdeydiler. Tarihi, işçi sınıfına ihanetlerle dolu, burjuvaziyle işbirliği içinde olan, en çok üyeye sahip sendika konfederasyonu her düzen partisi, her hükümet arka bahçesi yapmak istemiştir. Her dönem de başta hükümet partileri olmak üzere çeşitli düzen partilerinin oy deposu olmuştur. AKP de bu hamleyle Türk-iş üzerindeki etkisini artırmıştır.

Her iki liste de burjuvazi ile işbirliği ko-

nusunda benzer durumda olsalar bile, M. Kumlu'nun listesinin kazanmış olması gelecek açısından daha tehlikeli bir tablo yaratmaktadır. Hükümet ile bu kadar uyum içinde bir Türk-iş yönetiminin, sınıfa saldırıda ve işbirliğinde daha pervasız bir tutum içinde olacağı açıktır. Geçmişte göstermelik de olsa zaman zaman Türk-iş'in muhalefeti gündeme gelirken, artık böyle bir sahte muhalefete bile ihtiyaç duymayacaklardır. Ya da geçmişte, kitle tepkileri çok fazla yükseldiğinde, Türk-iş'in mecburen yapmak zorunda kaldığı eylemler de artık daha azalacaktır. Türk-iş artık hükümet ile tam bir uyum içinde her türden saldırı yasaının açık destekçisi haline gelecektir. Geçtiğimiz günlerde açıklanan asgari ücret, bunun çarpıcı bir göstergesi olmuştur. Asgari ücrete Türk-iş yönetiminin geleneksel olarak koyduğu muhalefet şerhi bile ortadan kaldırılmıştır.

Ortaya çıkan bu tabloda asıl sorumluluk, devrimci-demokrat sendikacılarıdır. İşçi sınıfına kapsamlı saldırıların olduğu günlerden geçiyoruz. Sosyal Güvenlik Yasasının önümüzdeki günlerde meclise gelecek. Kıdem tazminatının gaspına dönük hazırlıklar sürüyor. Özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma saldırıları artıyor. Esnek çalışma biçimleri her yerde dayatılıyor vb... Böylesi dönemde Türk-iş kurultayı önemliydi. Burjuvazi, saldırılarını hayata geçirmek için kurultayla bu denli ilgilendi. Buna karşın Türk-iş'e bağlı devrimci demokrat şubeler, Türk-iş'in işbirlikçi çizgisine karşı çıkıp, sınıftan yana bir devrimci muhalefet oluşturamadılar. Her iki listeye de muhalefet eden ve birlikte hareket etmenin zeminini zorlayan bir muhalefet odağı yaratamadılar. Genel Başkanı Atilla Ayçin yaptığı konuşmada, "geçen dört yıl kayıp yıllar olmuştur, gelecek dört yıl da hangi liste kazanırsa kazansın kayıp yıllar olacak" şeklindeki belirlemesi, doğru olmakla birlikte yetersizdi. Çünkü sadece söylemek olmuyor, Türk-iş'in ihanetçi işbirlikçi çizgisine karşı sınıf sendikacılığını savunan bir anlayışla mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

Sendikalara sahip çıkmanın, sendikaları burjuvazinin hizmetinden kurtarıp sınıfın hizmetine sokmanın yolu; işbirlikçi, ihanetçi sendikal çizgiye ve sendika ağalarına karşı mücadeleden geçiyor. Çeşitli sendikalarda örgütlü öncü-devrimci işçiler, burjuvaziye karşı olduğu kadar, sendika ağalarına karşı da mücadeleyi yükseltmeli, sendika yönetimlerini ele geçirmelidirler. Sendikalar, ancak o zaman sınıf mücadelesinin önünü açan gerçek bir okul, bir mücadele merkezi haline gelebilir.

Asgari ücret belirlendi: SEFALETE TALİM

Asgari Ücret Tespit Komis-

yonu, milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücreti belirledi. Yapılan zam 2008 ilk altı ayı için yüzde 4, ikinci altı ay için yüzde 5 oldu. Parasal rakamlarla ifadesi

ile ilk altı ay için net 435,

ikinci altı ay için net 457 YTL olarak belirlendi. Varoşlarda iki odalı ev kirasının 300 YTL'den başladığı günümüzde, asgari ücrete yapılan zammın ne kadar komik düştüğü, komik düşmenin ötesinde işçi ve emekçilerle alay etmek anlamına geldiği ortada.

Komisyon, Çalışma Bakanlığı, Türk-İş ve TİSK temsilcilerinden oluşuyor. İşbirliğinde kusur göstermeyen Türk-iş yöneticileri, asgari ücret belirlemelerinde göstermelik de olsa itirazda bulunurlardı. Yeni Türk-iş yönetimi, belirlenen komik orana imza atarak izleyecekleri yolu da göstermiş oldu. Çalışma Bakanı Faruk Çelik, "1999'dan beri komisyon ilk kez uzlaşma ile karar aldı, bu iftihar edilecek bir tablo" diyerek, Türk-iş yönetimi ile AKP'nin ne kadar uyumlu hareket ettiklerini ortaya koydu.

Ekonominin düze çıktığını, yükselişe geçtiklerini, uluslararası alanda hatırı sayılır ülkeler arasına girdiklerini söyleyerek icraatlarına övgüler yağdıran AKP hükümetinin, asgari ücrete yaptıkları zam, 15 YTL. Yani bir kilo et parası bile değil. Türkiye İstatistik Kurumu 'nun (TÜİK) komisyona sunduğu asgari ücret, 640 YTL idi. Burjuvazi, kendi kurumunun sunduğu ücret birimini bile çok gördü. Türk-iş'in araştırmasına göre, 4 kişilik bir aile için açlık sınırı 697 YTL. Yoksulluk sınırı ise 2 bin 271. Belirlenen asgari ücret, bırakalım yoksulluk sınırına yaklaşmayı, açlık sınırının bile çok uzağında.

Başta Kürt illeri olmak üzere yüzbinlerce işçi sendikasız sigortasız kayıt dışı çalıştırılıyor. Kürt illerinde asgari ücretle iş bulan şanslı sayılıyor. Bir anlamda "bölgesel asgari ücret" fiilen uygulanıyor. Kayıtdışı çalıştırılanlara, asgari ücretin altında ücret veriliyor.

Asgari ücret bir kişinin çalışarak 4 kişilik bir aileyi asgari geçindirmesi şeklinde hesaplanır. Buna ev kirası, sağlık, eğitim masrafları ve sosyal faaliyetler de dahildir. 435 YTL ile bunların hangisi yapılabilir? "Mevcut koşullarda çok iyi" diyen yetkililer, bunları bilmiyorlar mı? Elbette biliyorlar ama onlar görevini yapıyor! Görevleri, burjuvazinin azami karını çoğaltmak! Azami kar üzerinden çarkını çeviren kapitalist sistem, azami karı elde etmek için yoğun işgücü sömürsüne ihtiyaç duyar. Dolayısıyla ücretlere saldırırlar. Burjuvazi, ücretleri en düşük seviyeye çekmeye uğraşırken, işçi sınıfı da yaşam koşullarını iyileştirmek için yükseltmeye çalışır. Her iki sınıf, ilk önce ücretler üzerinden karşı karşıya gelirler. Dolayısıyla asgari ücretin oranı, genel sınıf mücadelesinin seyrini de gösterir. Mesela önümüzdeki kamu veya özel sektörlerde yapılacak TİS görüşmelerinde patronlar, asgari ücreti koz olarak ileri süreceklerdir. Keza emekçi memurların toplu görüşmelerinde de...

İşçi ve emekçiler, insanca yaşamaya yetecek, vergiden muaf asgari ücret için sendikalı sendikasız örgütlü birleşik mücadeleyi yükseltmek zorundadır.

Hasta yakını önce doktoru vurdu sonra kendini; Öfkemizi birbirimize değil, sömürücülere yöneltelim!

27 Aralık sabahı İstanbul Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi bahçesinde, bir hasta yakını hastanenin 3. Dahiliye Klinik Şefi Doç. Dr. Necati Yenice'ye silahlı saldırıda bulundu.

Medyanın senaryosu hazır. Haberi birinci sayfadan verdiler. Gerekeçyi hemen yakıştırdılar: “2,5 ay önce kolon kanseri nedeniyle yaşamını yitiren Sabahat Erkenkalkar'ın eşinin silahlı saldırısı sonucu...”, “kolon kanserine yakalanan eşinin ölümünden sorumlu tuttuğu doktoru...” vb. gerekçelendiriyorlardı haberlerini. Bunların yazıldığı aynı paragrafta saldırıya uğrayan doktorun 3. Dahiliye Klinik Şefi olduğu da söyleniyordu. Haberi yapanların kolon kanseriyle dahiliye uzmanının ne alakası olabileceğini sormak akıllarına bile gelmiyordu. Yoksa, hasta saldırıya uğrayan doktorun servisinde mi vefat etmişti? Hasta, vefatından bir süre önce, bir kaç defa daha yattığı hastaneye tekrar gelmiş ve en son Dr. Necati Yenice'nin şefi olduğu klinikte yatmıştı ama taburcu olmuştu. Evinden acilen getirildiği aynı hastanenin acil servisinde vefat etmişti.

Ama medyanın bu tür ayrıntılar umurunda değildi. Araştırma zahmetine de katlanmadılar. Hatta, olayı daha da dramatikleştirip, saldırıyı düzenleyen Tayfun Erkenkalkar'ın eşini evlilik yıldönümünde kaybettiğini yazıp, saldırıyı “anlayışla karşılama” mesajı vermeye bile kalkışıyorlardı.

Bütün bunlar neden yapıyordu? Çünkü, AKP hükümeti başa geldiğinden beri sağlık çalışanlarına saldırı haberleri, en popüler ve sansasyonel haber türlerinden biri haline gelmişti. Sağlığın özelleştirilmesi ve sosyal güvenliğin tasfiyesi konusunda atılacak her adımdan önce bu tür haberlerin bulunup manşetlere çıkarılması adetten olmuştu. Yılbaşından sonra sosyal güvenliğin tasfiyesi ve hastanelerin satılması konusunda büyük adımların atılacağına hükümet tarafından açıklandığı bugünlerde medya için bu haber, “gökte ararken yerde bulmak” cinsinden bir fırsat olmuştu. Herhalde medya patronlarının hükümetten aferin alma fırsatını kaçırmaları beklene mezdi. Çünkü o aferinler kim bilir kaç milyon YTL teşvik ya da kaç ihale ederdi.

İstanbul Tabip Odası'nın (İTO) yaptığı açıklamaya göre, Sabahat Erkenkalkar, kolon kanseri değildi. Hiçbir ameliyat da geçirmemişti. Crohn Hastalığı ve İdeopatik Trombositopenik Purpura (ITP) hastalığı bulunuyordu. Birkaç defa daha hastanede yatarak tedavi olmuş, yıllardır tedavi ve takip edilen bir hastaydı. Ölmeden bir süre önce iki gün de Dr. Necati Yenice'nin servisinde yatmıştı. İTO, yaptığı bu yazılı açıklamada, medyaya seslenerek, hekime saldırıya bahane gibi gösterilen bu bilgilerin değiştirilip düzeltilmesini istedi. Ayrıca da hiçbir tıbbi ihmal ve hatanın herhangi bir sağlık çalışanına ya da hekime saldırısının gerekçesi olarak sunulamayacağını ifade etti.

ITP, nedeni bilinmeyen ve kesin bir tedavisi de olmayan, pıhtılaşma bozukluğu yanında daha bir çok organı tutan bir hastalıktır. Hiçbir yere çarpmadığı halde vücudunda çürükler oluşur. Bu deri altı kanamasından ileri gelir. Deri altında olduğu gibi iç organ-

larda da kanama olabilir. Nitekim, Sabahat Erkenkalkar'ın da beyin kanaması sonucu öldüğü açıklandı. Beyin kanaması da bu hastalığa bağlı olabilir. Hasta, sadece Dr. Necati Yenice tarafından değil, daha başka birçok doktor tarafından da tedavi edilmiş olmalı. Burada Dr. Necati Yenice'nin ihmali ve hatasının olup olmadığı konusunda, hastalık tedavisi süreçlerini ve ölüm raporunu bilmeden tam olarak bir şey söylemek mümkün değildir. Tabip Odasının bu incelemeyi yapıp kamuoyuna açıklaması gerekiyor.

Ülkemizde doktor hataları olmuyor mu, oluyor. Bu konuda ciddi bir denetim eksikliği ve mevzuat eksiklikleri de bulunduğu doğrudur. Ancak, burada ve bütün saldırılarda dikkati çeken, var olan mevzuatların bile işletilmediği ve hasta yakınlarının sorunlarını kendi yöntemleriyle çözmeye kalkışmalarıdır. Son çıkan Ceza Yasası içinde doktor ihmal ve hataları ağır şekilde cezalandırılmaktadır. Tabip Odalarının kendi işleyişleri gereği, hatalı bulunan doktora hatasının büyüklüğüne göre değişen sürülerde meslekten men cezası da verilmektedir. Bir trafik kazası ya da ufak bir hırsızlık bile mahkeme konusu yapılırken, sağlık alanında yaşanan sorunlar, özellikle son yıllarda, sağlık çalışanlarına saldırıyla sonuçlanıyor.

Sağlık çalışanları her gün onlarca saldırı ile karşı karşıya bulunuyorlar. Bunların içinden sadece silahlı ya da büyük saldırılar basına yansıyor. Bu saldırıların son yıllarda iyice tırmanmasının nedeni, AKP hükümetinin izlediği politikalar. IMF ve pastadan pay kapmak için sabırsızlanan yandaşları, AKP hükümetini, sosyal güvenliğin tasfiyesi ve hastanelerin satılması konusunda daha hızlı davranması için sıkıştırıyor. Diğer taraftan da işçi ve emekçiler, bu saldırılara karşı büyük bir tepki biriktirmiş durumda. AKP hükümeti her adımda ciddi bir eylem dalgası ile karşı karşıya geleceğinden korkarak yol almaya çalışıyor. Sağlık ve sosyal güvenlik alanı da öyle bir alan ki, milyonlarca emekçiyi ilgilendiriyor. Bu nedenle çok yaygın ve büyük direnişle karşı karşıya kalabilir. İşte böyle bir ortamda, sağlık çalışanları, saldırının her aşamasında, iş bırakma dahil, kitlesel ve etkili eylemleriyle karşı durdular. Bu karşı duruşun emekçi halkla ve işçi kesimiyle buluşup birleşmesi hükümetin en büyük korkusudur. Tam da bu noktada AKP hükümeti, doktorları hedef tahtasına çakarak bir taşla iki kuş vurmaya planlıyor. Bir taraftan sağlık çalışanlarının eylemlerinin emekçilerle buluşmasını engellerken, diğer taraftan da emekçilerde “sizi, eli cebinizde olan doktorlardan kurtaracağız” propagandası ile daha iyi bir sağlık sistemi getirileceği yanılsaması yaratılarak tepkileri yok edilme-ye çalışılıyor. Bu yüzden AKP hükümetinin doktorları hedef tahtasına çakması ve emekçileri onlara karşı kışkırtması, bilinçli bir politikadır ve bu politikayı medyanın desteği ile yürütmektedir.

Bir emekçinin eşini kaybetmesi, bunalıma girip doktoru ve kendisini vurması trajik bir olaydır. Ama sağlık alanından milyar dolarları kazanmayı planlayan sermayedarlar ve AKP hükümeti için, emekçilerle sağlık çalışanlarının birbirine düşürülmesi, başarılarının yakın olduğunun işaretidir ve sevinçle karşıladıkları bir olaydır.

Burada kritik bir soru sormak gerekiyor: Gerçekten doktor ihmali de olabilir. Bunda değilse de başka bir olayda olabilir. Bu olayları kullanarak propaganda yürüten AKP hükümeti ve medya bu olayların yaşanmadığı bir sistemin kurulmasını mı istiyor, yoksa durumu daha da kötüleştirecek olan sağlığın özelleştirilmesini mi?

Doktor ihmali ve hatasını en aza indirmek için, bilimsel yöntemler kullanmak; sağlık alanındaki en son bilimsel gelişmeleri hayata geçirmek; sağlık tesislerinin sayısını artırmak ve var olanları modernize etmek; sağlık personeli sayısını artırmak; tıp fakülteleri ve sağlık personeli yetiştiren okullardaki eğitimi yeniden gözden geçirerek niteliğini artırmak; sağlık personelinin mezuniyet sonrası eğitimini süreklileştirmek; ihmal ve hataların önüne geçmek için etkin bir denetim sistemi oluşturmak; bütün bunlara rağmen ihmal ve hata olursa, hastaların haklarını araması için mevzuatlar oluşturmak ve her sağlık tesisinde hastalara bu konuda danışmanlık hizmeti veren birimler oluşturmak vb. bir dizi önlem almak gerekiyor.

Peki, sosyal güvenliğin tasfiye eden ve hastaneleri özelleştirip birer “Sağlık A.Ş.” haline getirmeye hazırlanan AKP hükümeti, bu önlemleri almayı mı planlıyor?

Sermayenin ve AKP hükümetinin tek bir amacı vardır o da emekçilerin sağlığı üzerinden büyük vurgunlar vurmaktır.

İşçisi emekçisi, sağlık çalışanı, birbirine düşmek yerine sağlık ve sosyal güvenlik hakları için birlikte mücadele vermelidir. Hastalarla yaşanan sorunları sağlık emekçileri sendikaları ve örgütleri gündemlerine alıp, ortak çözüm zeminleri yaratmalı ve hastanelerde, hasta ile sağlık çalışanı arasında yaşanan sorunlarda sorunu çözmeyi sağlayacak değişik birimler kurmayı gündemlerine almalıdırlar. Bu, hükümetin emekçileri bölme çabalarını boşa çıkartacak bir adım olacağı gibi, birlikte mücadelenin de zeminini güçlendirecektir.

AKP hükümetinin yeni saldırı hazırlığı: “İstihdam paketi”

AKP hükümeti, 2008'e girmeden “istihdam paketi” adı altında yeni ve büyük bir saldırıya daha hazırladığını açıkladı.

“Paket”te neler yok ki?

Kıdem tazminatının tasfiyesinden, kreş ve emzirme odalarının kaldırılmasına, patronların üzerindeki SSK prim yükünün kaldırılmasından, her tür keyfi uygulamanın yasallaşmasına kadar bir dizi maddeyi içeriyor.

Kıdem tazminatı gaspediliyor

Önümüzdeki günlerde parlamentoya sunulacak GSS (Genel Sağlık Sigortası) tasarısı daha yasallaşmadan, IMF'nin direktifiyle “istihdam paketi” adı altında yeni bir saldırı hazırlığı daha yapılıyor. Esas hedeflenen, kıdem tazminatının tümünden gaspedilmesi.

Burjuvazi, yıllardır kıdem tazminatına göz dikmişti ve fırsat kolluyordu. Hatırlanacaktır, önceki yıllarda da IMF başkan yardımcısı Anne Krueger, işsizliğin yüksek kıdem tazminatından kaynaklandığını söyleyerek kaldırılmasını buyurmuştu. Şimdi yine aynı teranelerle kıdem tazminatını gasp etmeye hazırlanıyorlar. Paketi açıklayan hükümet sözcüsü Cemil Çiçek “işsizliğe vurulacak neşter” diyor.

Oysa kıdem tazminatı, işçinin işsizliğe karşı iş güvencesi, aynı zamanda emekli parasıdır. Zaten yeni işyasasındaki “sözleşmeli personel” uygulaması ile emeklilik neredeyse imkansız hale getirildi, kıdem biriktirmek iyice zorlaştı.

Kıdem tazminatının tümünden kaldırılmasıyla, işten atılmalar kolaylaşacak, ücretler düşecek. İşçiler, işten atılmamak için düşük ücreti, ağır çalışma koşullarını kabul etmek zorunda kalacak. Sigorta sistemi de işlevsizleşecek. Böylece burjuvazinin dayattığı sosyal sigortadan yoksun, örgütsüz çalışanlar yığını oluşacak.

Daha önce de kıdem tazminatının kaldırılması yerine bir fon oluşturulması tartışılıyordu. Şimdi de ayrı bir fon veya maaşa eklenme öngörülüyor. Fakat bunlar gaspı ortadan kaldırmıyor. Sadece oluşacak tepkiyi bastırma ve daha rahat geçiş yapabilmek için bu tür kılıflar geçiriliyor.

İşsizliği önlemek mi, arttırmak mı?

İşten atılmayı kolaylaştıran böyle bir düzenleme işsizliği çare olabilir mi?

Pakette “18-29 yaş arasında ilk işe girenlerin SSK işveren primin 5 yıllığına hazine tarafından karşılanacak” deniyor. Yani patronlar, 5 yıl hiç SSK primi ödemeyecekler. Gözünü kar hırsı bürümüş burjuvazi, 5 yıl sonra bu işçileri çalıştırır mı? Bu istihdam değil, işten atılmaların önündeki tüm

Önümüzdeki günlerde parlamentoya sunulacak GSS (Genel Sağlık Sigortası) tasarısı daha yasallaşmadan, IMF'nin direktifiyle “istihdam paketi” adı altında yeni bir saldırı hazırlığı daha yapılıyor. Esas hedeflenen, kıdem tazminatının tümünden gaspedilmesi.

engelleri kaldıran büyük bir keyfiyet. Aynı zamanda burjuvazinin karına kar katmak. Çünkü 5 yıl boyunca SSK primleri hazineden, yani bizim vergilerimizden kesilecek. Patronlar, hem prim ödemekten kurtulacaklar, hem de 5 yıl sonra işçileri rahatlıkla işten atacaklar. 30 yaş üzeri insanların iş bulması, zaten çok zordu, bu uygulamayla imkansız hale gelecek. Böylece patronlar işçileri birbiriyle ve işsizlerle rekabet ettirerek karlarına kar katacak.

İşsizlik fonunun önüne koyulan şartlardan dolayı fondan işsizlerin çok az bir kısmının yararlandığını biliyoruz. Fonda biriken paralardan da burjuvazi yararlanıyor. Pakette sözde “nitelikli işçi” yetiştirmek için işsizlik fonundan İşkur'a kaynak aktarılacağı belirtiliyor. Nasıl ki, “istihdam” adı altında kıdem tazminatı gaspediliyorsa, “nitelikli işçi” yetiştirme adıyla da fonda biriken paralara el konulacaktır.

Kreş, emzirme odası, doktor yok!

Yine bu pakete göre, işyerlerinde doktor, kreş ve emzirme odaları bulundurma zorunluluğu ortadan kaldırılıyor.

Mevcut düzenlemede, 100-150 kadın işçi çalıştıran işyerlerinde bir yaşındaki küçük çocukların emzirilmesi için emzirme odasının kurulması, 150'den fazla kadın çalıştıran işyerlerinin de kreş açması zorunlu. 50'den fazla işçi çalıştıran yerlerde ise doktor bulundurulması gerekiyor. Buna rağmen birçok işyeri

ve fabrikada doktor bulunmadığı, kreş açılmadığını biliyoruz. Bunların yasal olarak da kalktığı durumda, sınırlı da olsa kullanılan bu haklardan tümünden mahrum kalınacak.

Böylece kadın işçiler, ya çocuk yapmayacak ya da Novamed'te olduğu gibi sırayla hamile kalacak. Bu, kadınların işten atılmasının artık daha kolay hale geleceğini de gösteriyor.

Pakette ayrıca hükümlü ve engelli çalıştırma yükümlülüğü de kaldırılıyor. Bu yasa da patronlar tarafından büyük ölçüde uygulanmıyordu, fakat yasayla birlikte bu yükümlülüğün tümünden kurtulmuş olacaklar. Engelliler ve hüküm giyenler, ömür boyu işsiz kalacak.

500'den fazla işçi çalıştıran fabrikalara spor tesisi kurma zorunluluğu da paketle birlikte kaldırılıyor. Kısaca her şey patronların azami karına göre düzenleniyor.

Sokağa, eyleme, genel greve

Burjuvazi doymak bilmiyor. Her geçen gün yeni saldırı paketiyle üzerimize geliyorlar. Çalışma koşullarımız ağırlaşıyor, haklarımız birer birer gaspediliyor. Her adımda biraz daha cesaretlenip daha fazla saldırıya geçiyorlar.

Bunları geri püskürtecek tek güç, örgütlü mücadelelerimizdir. Son saldırılar, işçi, emekçi, memur, emekli, herkesi ilgilendiriyor. GSS tasarısına karşı bir platform oluştu ve eylemler başladı. Şimdi bu eylemleri daha da büyütme zamanı. Bunu “istihdam paketi” ile birleştirme, burjuvazinin hevesini kursaklarında bırakma zamanı. Şimdi tıpkı Yunanistan, Fransa, Almanya vb. işçi, emekçi kardeşlerimiz gibi, sokağa, eyleme, genel greve çıkma zamanı...

**Osman Akgün Kültür Merkezi'nin (OKSAM)
2008 yılı cep takvimleri çıktı.
Merkez büromuzdan temin edebilirsiniz.**

Hedef tahtasına çakılan son Kürt partisi: DTP

DTP'ye yönelik linç hareketi, binalarına ve yöneticilerine fiili saldırıdan, yasal saldırıya geçti. DTP hakkında açılan soruşturmalar, arş-alayı buldu ve DTP'nin kapatılması için kollar sıvandı. Bunun için de eski dosyalar karıştırıldı ve bir dolu gerekçe uyduruldu.

"Partiler mezarlığı" olarak bilinen Türkiye'nin burjuva parlamenter sistemi, özellikle de Kürt partilerine hayat hakkı tanımayacağını bir kez daha ortaya koydu. HEP ile başlayan Kürt yasal parti serüveninin sonuncusu olan DTP de kapatma tehdidi ile karşı karşıya. Bundan önce kurulan dört parti de kapatılmış, yöneticileri tutuklanmış, katledilmiş, siyaset yapma yasağı konmuştu.

DTP milletvekilleri baskı altında

DTP'lilerin seçildikleri andan itibaren diğer partilerin yararlanabildiği koşullardan uzak tutulduğunu biliyoruz. O günden bu yana PKK'yi 'terörist' görme yönünde büyük bir baskıya maruz kaldılar ve adeta rehin muamelesi gördüler.

Esir askerleri almaya giden gurubun içinde yer alan DTP milletvekili Fatma Kurtulan'la ilgili önce eşinin gerilla komutanı olduğu söylendi, sonra kendisinin de bir dönem dağda kaldığı iddia edildi. Ve fotoğraflar yayınlanarak bir linç hareketi gerçekleştirildi. Ardından DTP Başkanı Nurettin Demirtaş'ın askerden kaçmak için çürük raporu aldığı ortaya atıldı. Demirtaş'ın Avrupa'ya kaçtığı ve bir daha gelmeyeceği iddia edildi. Türkiye'ye döndüğü anda da daha uçak havadayken hakkında tutuklama kararı çıkartıp uçaktan inmeden gözaltına aldılar. Hastaneye sevkini çıkarmadan tutukladılar. Sonrasında çıkardıkları askeri hastane "sağlam" raporu verdi. Şimdi askeri cezaevinde tutuluyor, yargılandıktan sonra askere gönderileceği söyleniyor.

Açık ki, devletin çok önceden bilgisi dahilinde olan bu konular, özellikle bu dönem ortaya atılarak Kürt halkı üzerindeki baskı ve şiddeti haklı çıkarmaya çalıştılar ve saldırılarına zemin hazırladılar.

Başını MHP'nin çektiği faşist-şoven güruh, DTP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması için harekete geçti. DTP'nin kapatılması istemiyle davalar açıldı. Yüzlerce DTP yöneticisine siyaset yasağı getirme girişimleri gündemde. Hızını alamayan Yargıtay Başsavcısı, sadece DTP yöneticilerine değil tüm üyelerine siyasi faaliyet yasağı istedi. Buna göre 150 bin Kürde siyaset yasağı getirilmiş oluyor.

Ne var ki, henüz DTP'nin ortadan kaldırılması konusunda hemfikirlik sağlanabilmiş değil. Geçmiş DEP örneğinden hareketle temkinli davranmayı salık veren kesimler de var. Başbakan Erdoğan "meclisten atalım da dağa mı çıksınlar" diyerek, bu gelişmeye karşı olduğunu ortaya koyanlardan. Kürt halkının mecliste temsiline meydan vermemenin, daha büyük patlamaları doğuracağından duyulan korkunun dışavurumu bu.

DTP'lilerin son derece cılız hak talepleri bile soruşturmaya uğruyor, DTP'liler her yönden kısıp alınıyor. Aralarındaki çelişkilere oynanarak, bölünüp parçalanması teşvik ediliyor. Bir yandan Kürt gerillasının üzerine bombalar yağıyor, bir yandan yasal Kürt partisi üzerindeki baskı artırılıyor. Böylece DTP işlevsizleştiriliyor, hareketsiz kılınıyor. Öyle ki, mecliste de yalnızlaştırılan DTP'lilerin, kulislere topluca oturmayı tercih ettikleri, ayrıca yereldikleri komisyonlarda da söz almaktan kaçındıkları söyleniyor.

Leş kargaları sahnede

DTP'ye yönelik saldırılar tüm hızıyla sürerken, ona "rakip parti" oluşturma çabaları da görülüyor. Şerafettin Elçi'nin başında bulunduğu KADEP (Katılımcı Demokrasi Partisi) ile Abdülmelik Fırat'ın kurucusu olduğu HAKPAR (Hak ve Özgürlükler Partisi) böyle bir dönemde birleşme kararı aldı.

Şerafettin Elçi, yeni partinin "şiddeti dışlayan, Türkiye'nin bütünlüğüne saygılı, federatif sistem öneren, liberal, sosyal-demokrat bir parti olacağını" söyledi. DTP'nin "kendi iradesine göre hareket etme" gücüne sahip olmadığı için oy kaybettiğini iddia eden Elçi, "bugüne kadar Kürtlük siyaseti yapanların geldiği gelenek, Marksist, anti-dinci gelenekti, bizde bu yok" dedi.

DTP'nin kapatılma girişimini fırsat bilen bu "leş kargaları" henüz kapatma gerçekleşmeden avları'nın üzerine çullanmış durumdadır. ABD Büyükelçisi Wilson'un davetine de mazhar olmanın gururuyla şimdi rahat at oynatabiliyorlar. Varlıklarını Kürt hareketine, Kürt halkının o küçümsedikleri, kan ve can pahasına verdikleri mücadeleye borçlu olan bu oluşumlar, meydanın kendilerine kalacağını düşünerek ellerini ovuşturuyor. Ama boşuna! Hem Kürt halkı bunları iyi tanıyor, hem de ulusal kurtuluşun ancak "Marksist gelenek" yoluyla zafere ulaşacağı her geçen gün doğrulanıyor.

DTP'nin kongresinde yeni bir şey yok

DTP, olağanüstü kongre öncesinde Diyarbakır'da "Demokratik Toplum Kurultayı" topladı. Gerek bu kurultayda, gerekse kongrede, "özerk yönetim" kararı çıkması, Öcalan'dan "Kürt halk önderi" olarak sözedilmesi, DTP'nin radikalleşeceği olarak yorumlandı. Oysa söylenenlerde yeni bir şey yoktu. Sonuç bildirgesinde; "bayrak ve resmi dil, tüm Türkiye ulusu için geçerli olmakla birlikte, her bölge ve özerk birimin kendi renkleri ve sembolleriyle demokratik özyönetimin oluşturulması" istendi. "Bölge meclisleri"yle yerel yönetimin güçlendirilmesi yineleni. Buna rağmen Yargıtay Başsavcılığı, bildirgede yer alan bu bölümlerin anayasanın ve siyasi partiler yasasının kimi maddelerine aykırı olduğunu belirterek soruşturma açtı.

DTP'lilerin son derece cılız hak talepleri bile böyle karşılanıyor. Her yönden kısıp alınıyor. Aralarındaki çelişkilere oynanarak, bölünüp parçalanması teşvik ediliyor. Bir yandan Kürt gerillasının üzerine bombalar yağıyor, bir yandan yasal Kürt partisi üzerindeki baskı artırılıyor. Böylece DTP işlevsizleştiriliyor, hareketsiz kılınıyor. Öyle ki, mecliste de yalnızlaştırılan DTP'lilerin, kulislere topluca oturmayı tercih ettikleri, ayrıca yereldikleri komisyonlarda da söz almaktan kaçındıkları söyleniyor.

Emperyalistler de mesafeyi açıyor

ABD ve AB emperyalistleri de DTP ile mesafeyi açıyor. ABD Büyükelçisi Wilson, düzen partileri içinde yer alan çeşitli milletvekilleri ve Kürt siyasetçi ile toplantılar düzenlerken, DTP'lileri çağırılmaları dikkat çekmişti. AB emperyalistleri de DEP sürecinde verdikleri desteği DTP'ye göstermediler. Çünkü konjonktür değişmişti. AB ülkelerinin büyükelçileri, yemekte ağırladıkları Ahmet Türk başkanlığındaki DTP milletvekillerine, tıpkı Türk egemenleri gibi "PKK ve şiddetle aranızda mesafe koyun" uyarısında bulundu.

Bütün bu gelişmeler, Kürt hareketinde reformizmin geldiği noktayı ve tıkanmayı ortaya koyuyor. Türk egemen sınıfları, konjonktürü de değerlendirerek, PKK'yi ve ona destek sunan tüm kurumları ortadan kaldırmayı hedefliyor. Bu hedef doğrultusunda, şimdilik Barzanici ve gerici Kürt oluşumlarına göz yummakta, onların önünü düzlemektedir. Fakat hedefine ulaştığı anda, bunlara da izin vermeyeceği açıktır.

Esasında yasal Kürt politikacılarının yaşama şansı da, devrim ve sosyalizmi hedefleyen bir Kürt ulusal kurtuluş hareketinin yeniden yükselişine bağlıdır. Hareketin geriye düşmesi, onların da alanını daraltmaktadır.

Son on yılda emperyalistlere ve Kürt burjuvazisine bağlanan umutlar, artık birer birer yıkılıyor. Tek çözüm yolu, Kürt ve Türk halklarına dayanmak, halkların ortak mücadelesini yükseltmektir.

Çalık grubuna çekilen peşkeş ATV-Sabah satışı

Geçtiğimiz ay ATV-Sabah grubu Çalık grubuna satıldı. TMSF'nin yaptığı ihaleye tek şirket olarak giren Çalık Grubu, 1 milyar 100 milyon dolarlık tek-lifle ihaleyi "kazandı". Çalık Grubu ihaleye giren tek şirketti.

İhale süreci, TMSF'nin önceki ihaleleri gibi çeşitli entrikalara sahne oldu. İhaleye Doğan Grubu ve Çukurova grubunun girmesi, medyada "tekelleşme" olmaması için engellendi. İhaleye girme yeterlilikleri olan Nurol ve RTL, ihaleye iki gün kala çekildiklerini açıkladılar. İhale günü de ilginç gelişmelere sahne oldu. Basının önünde şov yapan TMSF ve Çalık Grubu, arttırma pazarlığı yaptılar. İhale günü İstanbul'da olan Ahmet Çalık, ihaleye katılmak yerine cumhurbaşkanıyla Türkmenistan'a uçmayı tercih etti. Çalık, bir zamanlar Türkmenistan'da Tekstil Bakanı Yardımcısı ve Niyazov'un danışmanlığı yapmıştı, ilişkileri geliştirmek için Türkmenistan'ı tercih ediyordu. Nasıl olsa ihalede arttırma olmayacak ve kendini zorlayacak bir durumla karşı karşıya kalmayacaktı.

İhaledeki ilginçlikler bununla da bitmiyordu. Örneğin daha önce yapılan Kral Tv ihalesine Çukurova grubu tek alıcı olarak katılmış ve ihaleyi almıştı. Ancak Rekabet Kurulu "rekabet ortamının oluşmadığını" öne sürerek ihaleyi iptal etmişti. Buna rağmen bu ihalenin onaylanması, kapitalizmin kendi hukukuyla da bağdaşmayan bir durum.

İhale süreci Kasım ayında başladı, bundan önce yapılan ihaleler çeşitli gerekçelerle iptal edildi. İhaleye katılmayı

düşünen şirketler bertaraf edilirken, konuyla ilgili herhangi bir açıklama da yapılmadı. Ne ihaleden çekilen şirketler, ne de TMSF durumdan rahatsız değillerdi. Başbakan Erdoğan'ın damadı olan Berat Albayrak, Nurol Holding'in müdürüydü. Nisan ayından itibaren Çalık Holding'de müdürlük yapan Albayrak'ın isminin ortaya çıkmasıyla, ihalenin neden Çalık'a verildiği, yolların neden temizlendiği ortaya çıkmıştı.

Çalık Grubu 13 ülkede, enerji, inşaat, finans, tekstil, telekomünikasyon ve ticaret alanlarında 34 şirketle faaliyetlerini sürdürüyor. Yaklaşık 2.5 milyar dolar aktif büyüklüğe sahip. Doğalgaz taşıma hattı olan Samsun-Ceyhan projesini hazırlayan ve yapan da Çalık Grubu. Arnavutluk'un ikinci büyük bankası olan Banka Kombetare de ellerinde. Hedeflerini Balkanlar, Kafkasya, Kuzey Afrika ve Ortadoğu olarak açıklayan Çalık Grubu, bu hedefleri doğrultusunda büyük ve emin adımlarla ilerliyor. Çalık, 2004'te Bursa geçen yıl da Kayseri'de doğalgaz dağıtımını satın alarak ülke içinde de büyüyor. Bursa'daki hisselerinin yüzde 39'unu EWE adlı Alman şirketine satarak, bu sektörde de yabancı ortaklığı Türkiye'ye getiren ilk şirket oldular. Mısır'da büyük bir inşaat devam eden Çalık Grubu'nun inşaat şirketi GAP, dünyada 121. sırada yer alıyor. Çalık Grubu adını özelleştirme süreçlerinde ihalelere girerek duyurdu. Petkim, POAŞ vb. ihalelerin baş aktörü olan şirket, uzmanlık alanı olmayan sektörlerde de faaliyet gösteriyor, ihalelere giriyor. ATV-Sabah'ı almakla bu

alandan da Doğan Grubu'yla rekabete girişmeye hazırlanıyor.

ATV-Sabah Grubu'nun ihaleyle Çalık Grubu'na verilmesi, klişeler arasında yaşanan çatışmanın medya boyutunu oluşturuyor. Erdoğan'a ve AKP'ye yakın olan Çalık Grubu, aranan kan oldu. AKP hükümeti, ihalelerle köşe taşlarını döşüyor. Daha önceki ihalelerde nasıl bir bakanın yakını oluyorsa, bu ihalenin de altında Erdoğan'ın damadı ve ailesi çıktı.

Şemdinli Sanıkları Tahliye Edildi

İki yıl önce Şemdinli'de Umut Kitabevi'ne bomba atan ve kaçarken halk tarafından yakalanan astsubaylar Ali Kaya, Özcan İldeniz ve PKK itirafçısı Veysel Ateş 14 Aralık'ta Van Askeri Mahkemesi'nde görülen dava sonucunda tahliye edildiler.

Haziran 2006 tarihinde Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi sanıklar hakkında "adam öldürmek", "çete kurmak ve adam öldürmeye teşebbüs" suçlarından 39'ar yıl hapis cezası vermişti. Ancak Yargıtay 9. Ceza Dairesi kararı "eksik soruşturma" gerekçesiyle bozmuş ve yetkiyi askeri mahkemeye vermişti. Askeri mahkeme görülen ilk duruşmada sanıklar tahliye edilerek, "iyi çocukların" iyiliklerine devam etmesi istendi.

Bombalama olayının ardından sokaklara dökülen kitle, adalet istemini dile getirirken, hamasi nutuklar atan devlet yetkilileri, alınan bu kararla bombalamanın ve birçok katliamın sorumluluğunun kendilerinde olduğunu üstlenmiş oldular.

Şemdinli Mahkemesi'nin iddianamesini hazırlayan savcı Ferhat Sarıkaya görevinden ihraç edilirken, Van 3. Ağır Ceza Mahkemesi heyeti hakkında da soruşturma açılmıştı.

Daha birçok katliamın sorumlusu olan devlet, kendini aklamak için göstermelik yargılamalara başvurmuştu. Gazi, Sivas, Çorum ve Maraş ilk akla gelen katliamlardır. Bu katliamlarda yargılanan polis, asker ve sivil faşistler bir şekilde cezalardan kurtulmuş ya da çok az cezalara çarptırılmıştı. Ceza alanlar ise cezaevlerinden kaçırılarak yurtiçi ve yurtdışında devlet görevlileri olarak atanmışlardı. Haluk Kırıcı, Alaattin Çakıcı, Abdullah Çatlı vb. birçok isim, devletin kadrolu katilleri arasında yer aldı.

Bu sistemin ve bu devletin "adaleti" bu kadardır. Tüm suçların sorumlusu ve üreticisi bizzat sistemdir çünkü. Kitleler, güçlü bir şekilde sokaklara döküldüğünde asıl adalet yerini bulacak, katiller hak ettikleri cezalara çarptırılacaklardır.

Kevser Mirzak Ölümsüzdür!

DHKP-C Üyesi Kevser Mirzak, 10 Aralık 2007'de Ankara'da kaldığı evde polisle girdiği çatışmada katledildi. Devletin devrimciler üzerine yoğun baskı uyguladığı bir dönemde teslim olmamanın adı olan Kevser Mirzak, yaşamını devrimci mücadeleye adanmış bir yürekti. Gençlik yıllarında tanıştığı devrimci mücadeleyi kesintisiz bir şekilde sürdüren Kevser, 4 Temmuz 1969'da Ankara Polatlı'da doğdu. 1990 yılında örgütlü mücadeleye atılan Mirzak, İzmir'de gençlik çalışması içinde yer aldı. 1991 yılında tutuklanarak Buca Cezaevi'ne kondu. 5 ay sonra tahliye olduktan sonra mücadeleye kaldığı yerden devam etti. Ancak mücadele zorluklu ve bir kez daha tutsak düştü. 1995 yılında gerçekleşen Buca katliamında direnişe katıldı. Sonrasında Uşak Cezaevi'ne sevk oldu. Burada yoldaşlarıyla birlikte birçok direnişte yer aldı. Yanıbaşındaki yoldaşları katledildi. Ancak o mücadeleye devam etmekte kararlılığını gösterdi. 2000 Cezaevi ÖO direnişinde 7. Ekip'te yer aldı. 2002 Mart'ında tahliye edildi. Tahliye edildikten sonra mücadelesini sürdüren Kevser, Ankara'da ölümsüzleşerek devrimci kişiliğini pekiştirerek yoldaşlarına, devrimci dostlarına örnek bir yaşam sundu.

Kevser Mirzak'ın Ankara'da katledilmesinin ardından, yapılmak istenen cenaze törenine yoldaşlarının katılması polisler tarafından engellenmek istendi. Ancak yoldaşları onu sloganlarla anarken, mücadelesini yaşatacaklarını belirttiler. Kevser Mirzak'ın ölümünün ardından çeşitli semtlerde korsan gösteriler düzenlendi.

Lenin, Luxemburg, Liebknecht! LLL mitingi her yıl olduğu gibi bu yıl da Almanya'nın Berlin kentinde Ocak ayının ikinci Pazar günü –Luxemburg ve Liebknecht 15 Ocak 1919'da o dönemin sosyal demokrat hükümeti tarafından gözaltına alındı ve öldürüldü– enternasyonalist bir anma günü olarak yapılacaktır. Mitingin temel şiarı hep savaşı ve sömürüye karşı mücadele çağrısı oldu. O yıl gündemde varolan saldırılar ön plana çıksa da özü hep bundan ibaret.

Lenin, Luxemburg, Liebknecht ölümsüzdür!

25 Ocak'ta Liebknecht ve Ocak ayaklanmasında ölen 31 devrimci, bugün anıt mezarın olduğu Friedrichfelde'ye yüzbinlerin eşliğinde gömülüyor. Luxemburg'un cesedi bulunamadığı için boş bir tabut temsilen koyuluyor. 13 Haziran'da Luxemburg'un kanalda bulunan cesedi, törenle bu anıt mezara taşınıyor. Kitlenin çoklугundan anıt, bir süre kapatılmak zorunda kalınıyor. O tarihten sonra her yıl Ocak ayının ikinci haftası Pazar günü anma yapılıyor.

21 Ocak 1924'te Ekim Devrimi'nin önderi Lenin'in ölümü ile birlikte Lenin'in anısına, Ekim Devrimi'ni savunmak için anıt dikiliyor ve her yıl yapılan eyleme KPD, LLL- Lenin, Luxemburg, Liebknecht anması şeklinde davet ediyor kitleleri. II. Emperyalist Dünya Savaşı öncesi son kitle-sel anma, 1933'te yapılıyor. 1933'te Nasyonal Sosyalist Parti, anıtı parçalıyor, eylemleri yasaklıyor. Yine de komünist ve devrimciler, her Ocak'ın ikinci Pazar günü nerede olurlarsa olsunlar, ister İspanya İç Savaşı'nda Ernst Thaelmann bölüğünde, isterse zindanda, bu günü sessiz de olsa anmadan geçmiyorlar.

II. Emperyalist Savaş sonrası 1949'da Demokratik Almanya Cumhuriyeti partisi SED, 15 Ocak'ı resmi anma günü ilan ediyor. Her yıl yüzbinler buraya akıyor. 14 Ocak 1990'da SED tarafından son anma yapılıyor. Tüm Doğu Almanya eylem alanı oluyor.

Almanya'nın birleşmesinden sonra 1992'de Kasım ayında Berlin'de Lenin büstünün parçalanmasına karşı gelişen inisiyatif, Lenin'in büs-

Her yıl Ocak ayının ikinci haftasında gerçekleştirilen LLL (Lüxemburg-Liebnecht-Lenin) eylemi.

tünden kalan taşları arabada en önde taşıyarak yeniden anmayı örgütüyor.

1998'de yaşanan tartışmalarla özellikle anti-faşist grupların dayatması ile LLL Mitingi, Lenin çıkarılarak LL Mitingine dönüştürülüyor. O günden beri Ekim Devrimi geleneğine bağlı olduğunı söyleyenler LLL diyor, diğerleri LL.

Mitingi bugün kimler düzenliyor?

Her yıl Ocak ayının ikinci haftasında, ortalama yüz bin kişi anıt mezarlığına karanfiller bırakıyor. “Sessiz anma” adı altında eski SED'nin devamı PDS, mitinge katılmadan sabahattan itibaren insanları mezarlığa çağırıyor.

Mitinge katılım sayısı ise son yıllarda düşmekle birlikte genelde 10 bin civarında oluyor. Miting, ya DKP (Alman Komünist Partisi) ya da bu kesimlere yakın kişiler tarafından organize ediliyor. DKP reformist, utanmadan ambleminde Alman bayrağı taşıyacak kadar ileri giden ve kitleler içinde gücü olmayan bir parti. Demokratik sosyalizmi ve mitingi barışçıl bir miting olarak gerçekleştirme çağrısı ile biliniyor.

Miting çağrılarının içeriği, savaşı ve sömürüye karşı. Bu yıl da Alman Birlikleri'nin Afganistan'dan çekilmesi, emperyalist savaşın durdurulması, ırkçılık, anti-semitizm ve milliyetçiliğe karşı mücadele çağrıları var. Ancak çağrıyı yapanlar devrim fikrinden çok uzaktalar. Lenin ve Luxemburg'un söylediklerini demokratik sosyalizm şeklinde yozlaştıranlar.

Ancak katılanlar için durum farklı. Avrupanın dört bir yanından sayılan az da olsa sosyalizme inançlı insanlar geliyor, Türkiye'li devrimci hareketler, her yıl Marx-Engels-Lenin-Stalin pankartlarıyla alandalar, yine anti-faşist ve anti-kapitalist gençlikten devrim şiarıyla katılanlar var. Alman solunda öne çıkan yön, daha çok –bunu başka mitinglerde pankartların içeriğinden görürüz- savaşı ve milliyetçiliğe karşı duruş, Luxemburg'un “düşman kendi ülkemizde” çağrısıyla ülkede bulunan burjuvaziye karşı savaşma çağrısı.

Dönem dönem solun farklı renkleri katılsa da –ABD'nin Irak'ı işgal dönemi veya G 8 gibi- kendisine radikal sol diyen, anti-kapitalist diyen birçok grup katılmıyor. Onların eleştirisi çeşitli. Bir kısmı, Lenin ve Stalin pankartlarından rahatsız, anti-komünist propagandadan etkilenmiş, özellikle Stalin düşmanlığında birleşmiş olanlar. Diğer bir kısım ise, anmanın

içeriğinin boşaltıldığından, “demokratik sosyalizm” laflarından rahatsız. Kim gelirse gelsin yeter ki kitle olsun anlayışıyla ilkesiz birlikte-liklerin kurulduğunu, reformist partilerin belirleyici olmasını eleştiriyorlar.

İçeriğin boşaltılmasına katılmakla birlikte –özellikle Luxemburg ve Lenin'in demokratik sosyalizm söylemine alet edilmesine karşı- anmada olmak ve gerçekleri haykırmak, her komünist ve devrimcinin görevidir. Her ne derseniz derseniz, her yıl Ocak'ın ikinci haftasında, her renkten solun gözü bu eylemin üzerinde oluyor.

Devlet, her dönem, katılımı düşük göstermeye çalışıyor. Özellikle kendisine anti-kapitalist devrimci diyen gruplara saldırıp olay çıkarmaya, mitingi düzenleyenler hakkında soruşturma açmaya devam ediyor. 2006'nın sonunda PDS üyelerinin de içinde olduğu bir kurul, “ölüler bizi uyarıyor” anıtının yanına “Stalin kurbanlarını anıyoruz” levhası yerleştirdi. Bu levha 2007'de yerinde kaldı. Çok sayıda insan öfkeli de olsa, bir eylem gelişmedi. Bu yıl Naziler, Luxemburg ve Liebknecht'i öldüren silahlı çetenin başı Pabst'ı anmak için aynı gün “Freikorps'ları (silahlı faşist çeteleri) ve Almanya için ölen askerleri anmak” için miting yapacaklar. Buna karşılık “Nazi'lerin eylem yapmalarına izin vermeyelim” çağrıları yapıldı.

Her yıl bir adım geriye atılarak yapılan anmaya, başka bir yön vermenin zamanı çoktan gelmiş durumda.

“Yenilgilerinden ders çıkarak gelecekte devrimi zafere götürecek işçi sınıfına güvenmeliyiz!” (*)

Milliyetçiliğin ve şovenizmin körüklendiği, emperyalist savaşın yaygınlaştığı, Türkiye'nin askeri gücünün altını çizmek için Güney Kürdistan'da dağıtılan bombaladığı bir dönemde emperyalist savaşı karşı yılmaz mücadeleleri ve proletarya diktatörlüğünün boyun eğmez savunucularını anmak aynı bir önem taşıyor. İki yiğit devimci, 15 Ocak 1919'da öldürüldüler. Mücadeler bugüne kadar taşındı ve gelecekteki kuşaklara da örnek teşkil edecek...

Rosa Luxemburg, o dönemin sosyal-demokrat partileri içinde I. emperyalist paylaşım savaşına karşı amansız bir mücadele hazırlığına giriyor. Milliyetçiliğin sosyal-demokrat partiler arasında da uç verdiğini görmeye başlayan Luxemburg, 1912'de Paris'te Sosyalist Kongre'de sosyal-demokrat partilerin, savaş çıktığında ortak bir genel grev çağrısı yapmasını karar altına aldırıyor. 1913'te Balkan Savaşı ile birlikte savaşı karşı

devrim çağrılarını meydanlardan eksik etmiyor. Yüzbinlerin katıldığı mitinglerde insanları savaşı gitmemeye, emirleri dinlememeye çağırıyor. “Bizden bu ölüm silahlarını Fransız ve yabancı kardeşlerimize doğrultmamız istenirse, biz de hayır, bunu biz yapmayacağız diyeceğiz.” Bu sözler yüzünden Rosa yıllarca hapisanelerde yatıyor.

1914 kara bir yıl... Milliyetçiliğin sosyal-demokratlara bulaştığı, emperyalist savaşın bir yedeği haline geldiği yıl... Parlamentoda o dönemin SPD'si, 4 Ağustos'ta savaş kredilerini onaylıyor. Bağımsız sendikalar, grev ve ücret haklarından savaş boyunca vazgeçeceklerini ilan ediyorlar.

Aralık 1914 ikinci savaş kredisi oylamasında, milletvekili olan SPD'li Karl Liebknecht tek kişi olarak karşı oy kullanıyor. Ardından bir milletvekili daha. Bu tavrı daha sonra 20 milletvekili izleyecek ve hepsi SPD'den atılacaktır.

Rosa Luxemburg, hapishanedeyken Karl Liebknecht meydanlarda savaşı karşı devrim çağrısı yapıyor. 1 Mayıs 1916'da yaptığı bir konuşmadan dolayı vatan hainliği suçlamasıyla tutuklanıyor.

1916'da SPD içindeki en kararlı savaş karşıları Clara Zetkin, Franz Mehring, Karl Liebknecht ve Luxemburg'un içinde olduğu altı kişi “Spartakistler Birliği”ni kuruyor.

Ekim Devrimi, dünyadaki tüm dengeleri alt üst ediyor. Bu Almanya için de geçerli. Ocak 1918'den itibaren savaşı karşı Alman işçileri, haftalarca silah fabrikalarında grev yapıyorlar, işçi sovyetlerini kuruyorlar. Savaşı kaybedeceği-

ni gören burjuvazi, yangın söndürücüsü olarak sosyal-demokratları hükümetin başına getiriyor. Ancak Ordu, savaşın kaybedildiği belli olduğu halde son bir deniz savaşı ile savaşı sürdürmeye kalkışınca, Ekim sonu Kiel şehrinde denizciler ve tüm tayfa ayaklanıyor. Ayaklanma, tüm ülkeye yayılıyor 9 Kasım'da İmparatorluk yıkılıp yerine Cumhuriyet ilan ediliyor. Ülkenin her yanında işçi sovyetleri hükümet organlarına giriyor. Luxemburg, cumhuriyetin ilanından sonra “tüm yönetim Sovyetlere” çağrısı yapıyor. Hedef, devrimi kesintisiz olarak proletarya diktatörlüğü ile taçlandırmak. Bunu bilen SPD, Ordu'yu Berlin'e çağırıyor, ordu ile birlikte Freikorps denen silahlı çeteleri Berlin'e yerleştiriyor. Bu Freikorps'lar, daha sonra Hitlerin SS ve SA'larının kurucusu olacaklar.

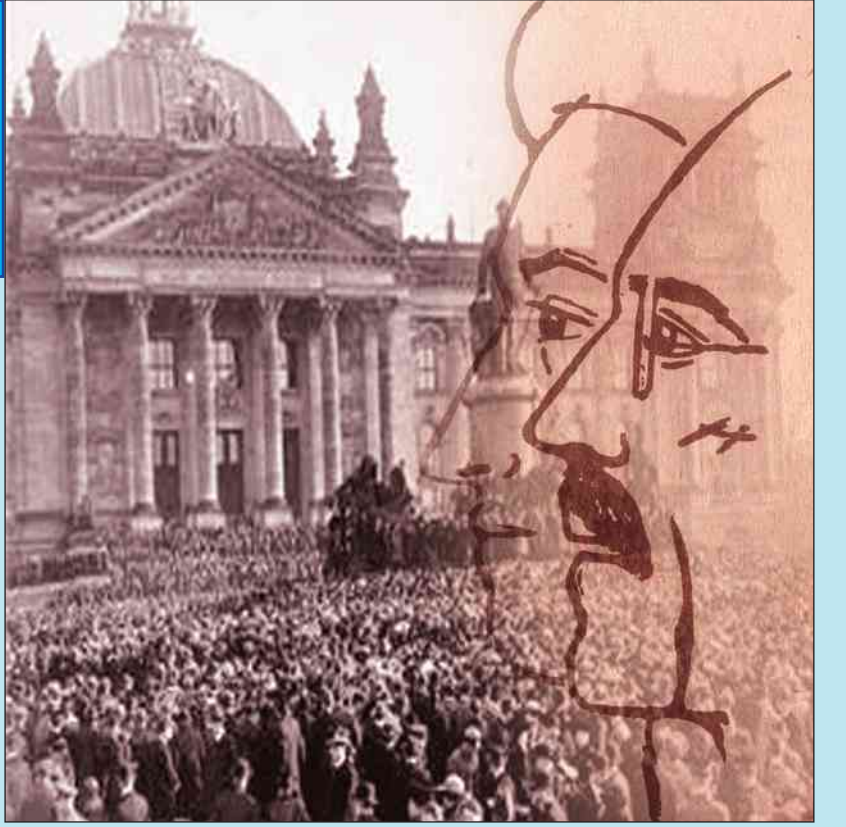
Ancak işçi sovyetlerinin çoğu, Sparkistlerin katılmadığı toplantıda 16-20 Aralık 1918'de genel seçim kararı alarak, yönetimi sosyal-demokratlara teslim ediyorlar. Bu aşama ile birlikte Berlin'in dört bir yanı silahlı çetelerle sarılıyor. Sosyal-demokratlar devrimin önderlerini yok etmeye hazırlanıyor, devrim korkusu her yanlarını sarmış durumda.

1 Ocak 1919'da nihayet KPD (Alman Komünist Partisi) kuruluyor. O zamana kadar Luxemburg, Parti içinde mücadelesini sürdürebileceğine inanıyor.

5 Ocak 1919'da Luxemburg'un erken bulmasına rağmen başta Liebknecht olmakla birlikte Spartakistler ayaklanıyor. Özellikle Berlin'in gazeteciler semtinde Spartakistler silah elde çatışıyorlar. İşçilere silahlar dağıtılıyor, barikatlar kuruluyor. Ancak ayaklanma yeniliyor ve Luxemburg-Liebknecht yeralına geçmek zorunda kalıyor.

15 Ocak'ta saklandıkları yerde tutuklanan Luxemburg ve Liebknecht, ağır işkenceler sonucu öldürülüyor. Liebknecht, Tiergarten'de yakından sıkılan üç kurşunla öldürülürken; Luxemburg, arabada vurulup kanala atılıyor. Ertesi gün gazeteler, Liebknecht'in kaçmaya çalışırken vurulduğunu, Luxemburg'un kitleler tarafından linç edilmek için kaçırıldığını iddia ediyor.

25 Ocak'ta Liebknecht ve ayaklanmada ölen 31 devrimci, görülmemiş bir kitlelilikle bugünkü anıt mezarına gömülüyor. 31 Mayıs'ta ka-

“Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen!”

nalda cesedi bulunan Luxemburg ise, yüzbinler eşliğinde 13 Haziran'da anıt mezara getiriliyor.

Rosa'lar yaşıyor!

Yıllar sonra bu cinayetin Sosyal Demokrat Parti'nin emriyle Freikorps'lar (devletin emrinde faşist silahlı çeteler) tarafından işlendiği ortaya konuluyor. Büyük tekellerin, ticaret odasının, bankaların parasıyla kurulan “Anti Bolşevik Liga” adlı faşist örgütlenmenin SPD'nin emirlerini hayata geçirdiği ve parasını da tekellerden aldığı biliniyor artık. Luxemburg ve Liebknecht'i vuran Pabst, 1965'te İsviçre'den Almanya'ya geldiğinde hemen faşist Parti NPD'ye katılıyor. 1970'de ölümünden sonra ortaya çıkan günlüğünde kendisinin onları öldürdüğü bilinmesine rağmen hakkında hiç bir davanın açılmamasını ve birkaç kişinin göstermelik yargılanmasını, 50 yıldır SPD ile yapılan suç birliğini kimseye anlatmamasına bağlıyor.

Luxemburg ve Liebknecht ölümlerinden 88 yıl sonra talepleriyle, yaşamlarıyla sokaklarda insanların elinde bir silah. Onlar savaşı engellemediler, Ocak ayaklanmasında Spartakistler yenildiler ancak yadıkları ışıkla; direngenliğin, diz çökmemenin, sosyalizm için yılmaz mücadelelenin simgesi oldular.

Luxemburg'un “yenilgilerinden ders çıkarak gelecekte devrimi zafere götürecek işçi sınıfına güvenmeliyiz!” sözleri, devrime ve işçi sınıfına olan inancı bugüne taşıyor.

(*) Ocak Ayaklanmasının yenilgisinden sonra yeralına çekilmek zorunda kalan Luxemburg'un öldürülmeden önce Die Rote Fahne(Kızıl Bayrak) dergisine yazdığı son yazıda kullandığı bir başlık

Chavez'in seçim sandığındaki ilk yenilgisi; Venezüella'da referandum

2 Aralık günü Venezüella'da gerçekleştirilen anayasa referandumunu, yüzde 1.4 oy farkıyla sonuçlandı.

Chavez'in hazırladığı anayasa değişikliği paketi için yüzde 50.7 'hayır' oyu çıkarken, 'evet' oyları yüzde 49.3'de kaldı. Oylamaya katılım oranı ise, yüzde 56 olarak açıklandı. Chavez muhaliflerinin oylarında belirgin bir artış olmamıştı; ancak Chavez'in oylarından 2.8 milyonu bu defa oylamaya katılmamayı tercih etmişti. Bu sonuçlar, 1998 yılından bu yana Venezüella'yı yöneten Chavez'in, sandıkta aldığı ilk yenilgi oldu.

Chavez 1999'da Bolivarçı Anayasa'yı referandumla sunmuş ve kabul edilmişti. 2000 yılında yeniden başkan seçildi. 2002'de ABD patentli bir darbe girişimi halkın sokağa inmesiyle iki gün sonra başarısızlıkla sonuçlandı. Yeni anayasanın verdiği hakka dayanarak başkanın görevine son verilmesi için muhalefetin 2004 yılında yaptırdığı referandumu da Chavez kazandı. 2006 sonunda yapılan başkanlık seçimlerini de Chavez yüzde 64 oyla kazandı ve altı yıl için yeniden başkan seçildi.

Bütün bu seçim zaferlerinin üzerinden Chavez'in hazırladığı ve "alternatif sosyalist model" olarak lanse ettiği anayasa değişiklik paketi, anayasanın 350 maddesinden 69'unu değiştirmeyi hedefliyordu. Bu maddelerin bir kısmı kitlelerin yaşam koşullarını iyileştirmeyi vaadeden, sosyal devlet uygulamalarını ve ekonomide devlet ağırlığını artırmayı hedefleyen maddelerdi. Bir kısmı ise, Chavez yönetimini sağlamlaştırmayı, Chavez'e adeta ölüncüye kadar tek adam olma yetkisini amaçlıyordu. Seçim sonuçları, Venezüella'da yaşananları bir kere daha gözler önüne sermiş oldu.

ABD'nin karşı darbe planları

ABD emperyalizminin Latin Amerika'dan yükselmekte olan 'sol' rüzgarlardan ne kadar rahatsız olduğu biliniyor. Latin topraklarında, ABD'nin burnunun dibinde ABD karşıtı bir hareket yükseliyor; bu hareketin önderleri her fırsatta ABD'ye düşmanlıklarını ilan ediyorlar. Daha önemlisi, kitlelerin sevgisini-sempatisini kazanan söylemler kullanıyorlar, halkçı politikalar uyguluyor, sosyal devlet modelini yeniden gündeme getiriyorlar. ABD, hem önemli bir sömür alanını, pazarını kaybediyor, hem de dünya genelinde ABD karşıtı bir kampın güçlenmesini seyretnmek zorunda kalıyor.

Aslında, ABD'nin tüm bu gelişmeleri seyrettiğini söylemek çok doğru değil. Başını Venezüella'nın çektiği bu ülkelere dönük önemli müdahaleler gerçekleştiriyor; içinde ciddi bir örgütlenme, kitleleri manipüle etme, bürokratları satın alma, burjuvazisi

ile işbirliğini güçlendirme faaliyeti yürütüyor. Bu faaliyetin son örneği, Venezüella üzerinde ne kadar büyük planlar yapıldığının açık bir kanıtı oldu.

Referandum öncesinde Venezüella istihbaratının ele geçirip yayınladığı belgelere göre ABD, Chavez'e karşı "kerpeten" kod adını verdiği bir operasyon başlatmış. Bu operasyon kapsamında, sadece son bir ayda, CIA aracılığıyla 8 milyon dolar harcayarak, Venezüella kamuoyunu yönlendirmeye, ülkede istikrarsızlık yaratmaya çalışmış, çalışıyor.

Caracas'taki ABD elçiliğinde "bölgesel işler yetkilisi" Michael Middleton Steere'nin CIA başkanına gönderdiği ve ele geçirilen 20 Kasım 2007 tarihli bir andıçta, ABD'nin nasıl bir ideolojik bombardıman yürüttüğü çarpıcı bir biçimde gözler önüne seriliyor. Andıça göre, ABD "referandum ertelensin, olmazsa sonuçları tanınmasın" politikası izliyor. Seçmeni yönlendirmek için "şiddetli protestolar ve yıkıcı eylemler düzenlemek, durumun kontrolden çıktığı havası yaratmak, seçim merkezlerini 'oyunu kullan ve kal' taktiği ile işgal etmek, referandum sürerken 'hayır'ın önde gittiği havasını yaratmak, yolsuzluk hissi yaratmak, CIA ile anlaşmalı anket şirketlerini kullanmak" gibi yöntemler devreye sokuluyor. Referandumdan 'evet' oyunun çıkması durumunda ise "Chavez'i uluslararası toplumdan tecrit etmek, muhalefeti mobilize etmek için askeri eylemler yürütmek, Kurasao ve Kolombiya'daki ABD silahlı güçlerini harekete geçirerek Venezüella'ya karşı operasyon düzenlemek, 72-120 saatliğine ülkenin bir kısmını ele geçirmek" gibi yöntemler de hazırda bekletiliyor. (1.12.07, Radikal gazetesi)

Referandum öncesi, Chavez karşıtları tarafından Caracas'ta düzenlenen 100-150 bin kişilik gösteri, andıçta yer alan hedeflerin hayata geçirildiğinin örneklerinden biriydi. Keza, muhalefetin daha referandum süresi dolmadan önce, 'hayır' oyları az çıkarsa sonuçlarını tanımayacaklarını ve sokaklara döküleceklerini açıklamaları da bunun bir parçasıydı.

Devrim değil, devlet kapitalizmi

Venezüella'da yaşanan gelişmelerin ABD'yi rahatsız ettiği ve Venezüella'da atılan adımları yıkmak, yönetimi devirmek için ABD'nin cansiperane çalıştığı gerçeği yadsınamaz. Ancak iki önemli noktadan gözden kaçırılmamalıdır. Birincisi, Chavez'in referandumu kaybetmesi sadece bununla açıklanamaz; ikincisi ABD'nin darbelemeye çalışması, orada gerçekten devrimci bir faaliyetin yürütüldüğünün kanıtı olamaz.

ABD emperyalizmi, tıpkı eski BDT ülkelerinde yaptığı gibi kitle hareketi merkezli kadife darbelerden birini Venezüella'da da örgütlemeye çalıştı elbette ki. Ama Chavez, ABD'nin başardıkları yüzünden değil, kendisinin başaramadıkları yüzünden kaybetti bu seçimleri. Sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşlerin temel nedeni bile dış saldırılar değil, iç-

teki bozulmalardır. Venezüella'da kitlelerin ABD'den etkilenmesi de ABD'nin propagandasının gücünden çok, Chavez'in propagandasının ve icraatlarının zayıflığındandır. Yaşanan her tür başarısızlıkta, önce içe bakmak gerekir; çünkü belirleyici olan iç dinamiklerdir. Başarısızlıkları, sorunları, dışarıdan gelen saldırılarla değil, içte gösterilen eksiklik ve hatalarla açıklamak daha doğrudur. Ve bu yaklaşımla baktığımızda, Venezüella'da yaşananların, içteki gelişmelerinin çok iyi olmadığını görülecektir.

Venezüella Devlet Başkanı Chavez, ülkesinde "Bolivarçı bir devrim" gerçekleştirdiğini ve "21. Yüzyılın sosyalizmine" kendi ülkesinin önderlik edeceğini söylüyor. Ancak şu temel gerçeği gözlerden gizliyor. Devrim, sistemi devirmeden kurulmaz. Kapitalist ilişkiler üzerine sosyalist bir sistem inşa edilemez. Bu nedenle devrimin, büyük kitle hareketleri üzerinden yükselmesi, kapitalist sistemin güç aldığı temel kurumları tümünden alaşağı ederek, onların yıkıntıları üzerine kendi kurumlarını inşa etmesi ile gerçekleşir. Devrimin ilk ve en temel görevi eski sistemin tüm kurumlarını yıkmak, orduyu, parlamentoyu ve bürokrasiyi dağıtmak, burjuvaziyi mülksüzleştirmek ve mülkünü kamulaştırmak, merkez bankasına el koymaktır. Bunların hiçbirisinin yapılmadığı Venezüella'da yaşanan ise, halkın emperyalizme ve işbirlikçilerine tepkisini arkasına alan bir seçim galibiyetidir.

Burjuvazinin ekonomik, askeri ve siyasi gücünü elinden alıp almamak, devrimin temel sorunudur. İlk proleter devletin, Paris Komününün yaptığı bu hata, onun yıkılmasının en önemli nedenlerinden biridir. Çünkü burjuvazi, elindeki bütün gücü devrimi yıkmak için tüm pervasızlığıyla kullanacaktır. 120 yıl önce ortaya konan bu temel gerçeği hayata geçirmemek, basit bir unutkanlık değil, yeni iktidarın niteliğini ortaya koyan önemli bir veridir. Kitlelerin silahlı ayaklanmasıyla ele geçirilen bir iktidar, bu tür sorunları hemen çözmek zorunda olduğunu bilir. Bir emperyaliste karşı başka bir emperyaliste sırtını dayayan bir iktidar ise, kapitalist sistemin temellerine dokunmadan, onda birtakım rötüşler yapmakla yetinecektir.

Burjuvaziyi yıkmayan Chavez'in, kitlelere sağlayabileceği refah, bu nedenle son derece sınırlı düzeyde kalmaya mahkumdur. Chavez, her ne kadar NewYork'un yoksul mahallelerine ucuz yakıt sağlamak gibi medyatik yardım paketleri düzenlese de, kendi ülkesindeki yoksulluğa somut bir çözüm getirememiştir. Bu nedenle Venezüella'da, devletin yoksullara sağladığı destek ve yaptığı reformlar, kitlelerin yaşadığı devasa yoksulluğu düzeltmeye yetmemiştir. Mesela toprak sahipleri ve burjuvazi, üretimi baltaladığı için, temel besin maddeleri yetersiz, bunlara ulaşmak sorunludur.

Benzer bir durum diğer 'solcu' Latin Amerika ülkelerinde de yaşanmaktadır. Mesela Brezilya'daki 'topraksızlar hareketi' böyle bir sorun yaşamaktadır.

Bir taraftan Brezilya Devlet Başkanı Lula, solcu söylemlerle ortaya çıkmakta, ama diğer taraftan büyük toprak sahiplerinin topraklarını kamulaştırma ve topraksızlara dağıtma konusunda hiçbir adım atmamaktadır. Hatta tersine, topraksızların işgal edip üretim yapmaya başladıkları toprakları onların elinden almaya çalışmakta, topraksızları terörist ilan etmektedir. Mesela Bolivya'da, 'solcu' Devlet Başkanı Morales'in yaptığı son derece sınırlı kamulaştırmalar bile burjuvazinin büyük tepkisine yol açmış, ülkeyi bölünmeye doğru götüren gelişmeler yaşanmaya başlamıştır.

Güven duydukları yönetim, belirli bir süre içinde somut adımlar atmadığında, kitleler zaman geçtikçe yorulmaya, inançlarını yitirmeye başlar. Büyük umutlarla başa getirdikleri, yaşamlarında sadece küçük rötuşlar yapıyorsa, köklü değişiklikler ise hep erteleniyorsa, yönetime inançsızlaşır. Son seçimlerde halkın yaklaşıp yarısının seçimlere katılmaması, Chavez'in oylarında ortaya çıkan düşme, bu doğrultuda önemli bir veridir.

Bir başka üzerinde durulması gereken konu, referandum sürecinde kampanya ve propagandanın örgütlenme faaliyetinin yetersiz kalmasıdır. "İktidarı" elinde tuttuğu söylenen Chavez'in bürokratlarının referandum kampanyasını örgütlemekten uzak durduğu, hatta bazı Chavezci belediyelerin bile referanduma karşı çalışma yürüttüğü, Chavez'in kampanyasını baltaladığı söylenmektedir. Bazılarının hareketin içinde 5. Kol gibi çalıştığı yolunda rivayetler vardır. Bu bürokratlar, muhalefetten daha fazla, reformların kabul edilmesinden korku duyduklarını göstermişlerdir. Bu da doğal bir

durumdur.

Devrim, kapitalist bürokrasiyi alaşağı edip yeni bir hiyerarşi kurarken, eski bürokratlar değil, devrimin önderleri bu hiyerarşi içinde bir yere gelir. Düzen içinde dokunulmayan, sadece kısmen el değiştirilen bürokrasi ise, kitleler yararına reformlar arttıkça, bunu kendilerine tehdit olarak görür ve karşı çıkmaya başlar. Burjuvazinin en büyük desteği, dayanacağı en etkili güç, bu bürokratlar olur. İlk günlerde yükselen kitle hareketi ile birlikte 'sol' söylemlere adapte olan bu kesim, rüzgarın güçlenmesi durumunda kendilerinin de tehdit altında olduğunu düşünmeye başlar ve rahatlıkla burjuvazi tarafından satın alınabilir, saf değiştirebilirler.

Çin modeli sosyalizm

Chavez "sosyalist" bir lider değil, Çin işbirlikçisi bir yöneticidir. Kurmaya çalıştığı şey "sosyalizm" değil, devlet kapitalizmidir. Bu nedenle rejimin temel direklerine dokunmamaktadır. Onun dokunduğu şey Amerikan emperyalizminin pazar alanları, sömürü kanallarıdır. O yüzden kitlelerin yaşamlarında ortaya çıkan düzeltilmeler, kitlelerin refah düzeyindeki artışlar, sınırlıdır. Bunun bir sonucu olarak, arkasındaki kitle desteği zayıflamaktadır. Kritik anlarda ABD'nin propagandası ve ideolojik bombardımanı, kitleler üzerinde rahatlıkla büyük bir etki yaratabilmekte, yüzbinlerce insan ABD'nin politikaları doğrultusunda sokaklara dökülebilmekte, grevler örgütlemekte, Chavez karşıtı hareketin bir parçası olabilmektedir.

Chavez, kapitalizme değil, ABD emperyalizmine karşıdır. Sırtını Çin emperyalizmine dayamakta, uluslararası platformlarda adeta Çin elçisi gibi hareket etmektedir. Latin Amerika ülkelerinde, İran'da, Irak'da, Afrika'da Çin'in sözcülüğünü üstlenmiştir. Hem kendi topraklarında hem de gittiği yerlerde "Çin modeli sosyalizm"ın uygulanmasını, yerleşmesini ve yayılmasını sağlamaya çalışmaktadır.

Dinci kadrolaşma ve türbanda yeni adım YÖK'e yeni başkan

7 Aralık 2007'de görev süresi dolan Erdoğan Teziç'in yerine ODTÜ Öğretim Üyesi ve TÜBİTAK Başkan Yardımcısı Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan atandı. YÖK başkanlığı ataması öncesi yaşanan AKP-YÖK gerginliği seçim sonrasında da devam etti. Yaşanan gerginlikler sonucunda atanan Yusuf Ziya Özcan'ın kişiliği üzerine de birçok tartışma yapılıyor. Değişmeyecek tek şey, öğrenciler üzerindeki baskılar olacak.

Yusuf Ziya Özcan, ODTÜ'ye polisi ilk sokan kişi olarak biliniyor. Sosyoloji bölümünde öğretim üyeliği yapan Özcan'ın uzmanlık alanları polis, terör, seçimler, din gibi geniş bir yelpazeyi kapsıyor. TÜBİTAK'ın başkan yardımcısıydı, aynı zamanda Uluslararası Stratejik Araştırmalar Kurumu'nun, Bilim ve Uzmanlar Kurulu Başkanlığı'nı yapıyordu. 2004 yılında kurulan kurumun uzmanlık alanları arasında dış ilişkiler ve güvenlik, AB, Kafkaslar, Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya, terörizm vb. konular. Yani emperyalist paylaşım planlarının en yoğun olduğu bölgelerde sosyolojik araştırmalar, istihbarat faaliyetlerinin yanı sıra, "terör" adı altında yürütülecek psikolojik savaşın planlanmasını da yaptığı anlaşılıyor. Bir diğer görevleri, devletin yapmayı düşündüğü saldırı ve politikaları veriler oluşturmak. Polis akademisinde de dersler veren Özcan, Türkiye'de terörün 1961 anayasasından sonra başladığını belirterek "demokrat" kişiliğini ortaya koydu! Özcan'a göre 1979-2004 yılında yaptığı araştırmalardan çıkan sonuçla 5 bin terörist yaşamakta ve bunların öldürülmesi, yok edilmesi ülke için hayati önemde. Bu doğrultuda harcanan 120 milyar doların Türkiye'nin borcuna tekabül ettiğini de söyleyen Özcan, kitlelerin ayaklanmasına karşı harcanan paraları "devletin bekası" olarak görüp onaylıyor.

1992-1994 yılları arasında Malezya'da konuk hocalık yapan Özcan, Müslüman yaşayışı üzerinde de araştırmalarda bulundu. Aynı zamanda AKP'nin seçim anketlerini yapan Pollmark şirketinin kurucuları arasında yer alıyor. Bu anketlerin halkın bilincini manipüle etmek için nasıl kullanıldığını yaşadığımız seçim deneyimlerinden biliyoruz. İlginçtir bu şirketin AKP adına kritik gündemlerle ilgili yaptığı her ankette AKP lehine sonuçlar çıktı.

YÖK başkanlığına Özcan'ın atanmasına ilk tepki, yine YÖK içinden başkan vekili Aybar Ertepinar'ın istifasıyla geldi. Kendi aralarındaki klik çatışmalarının hızla devam edeceği görülüyor. AKP, YÖK gibi devletin önemli bir kurumunu daha ele geçirerek, rakiplerine bir darbe daha indirmiş oldu.

12 Eylül anayasasının bir kurumu olan YÖK, kurulduğu andan itibaren öğrenci gençliğin hedefi oldu. Bu süre zarfında başına faşisti, sosyal-demokratı, dinci-gericisi, birçok kliğin temsilcisi geçti, fakat YÖK'ün temel niteliği değişmedi. Öğrenci gençlik, başına her kim geçerse geçsin YÖK'e karşı mücadelesini sürdürecektir. Bununla birlikte yeni başkanın gerici-faşist yüzü teşhir edilmeli, YÖK'le birlikte hedefe çakılmalıdır.

Chavez'in anayasa değişiklik paketindeki bazı maddeler şöyleydi:

Kitlelerin yaşamında iyileşme yaratacak maddeler

- Sosyalist ekonomi ilkelerine uygun ekonomik faaliyetlerin teşvik edilmesi
- Hükümete "ekonomik sosyalizm" adına özel mülkiyete el koyma yetkisinin verilmesi
- Petrol sektöründe kamunun çoğunluk payının garanti altına alınması
- Petrolde elde edilecek gelirle sosyal hizmet projelerinin güçlendirilmesi
- Kamu işletmelerinin özelleştirilmesinin yasaklanması
- Herkese sosyal güvenlik garantisi
- Günlük çalışma süresinin 8 saatten 6 saate indirilmesi
- Seçmen yaşının 18'den 16'ya indirilmesi

Chavez yönetimini güçlendiren maddeler

- Başkanın görev süresinin 6 yıldan 7 yıla çıkarılması
- İki dönemle sınırlı başkanlık döneminin sınırsız hale getirilmesi. Böylece Chavez'e ölünceye kadar başkan olarak kalma imkanının tanınması
- Özel konumdaki bölgelere başkan tarafından başkan yardımcısı atanması hakkı
- Merkez Bankasının özerkliğine son verilmesi ve kontrolünün devlet başkanına verilmesi
- Darbe, istila, savaş, doğal afet gibi durumlarda, başkanın olağanüstü hal ilan etme ve medyayı sansürleme hakkı tanınması.
- Yasam, yürütme ve yargı güçlerinin yanına bir yönetim erki olarak Mahalle konseylerinin oluşturulması ve bu konseylerin finansmanının devlet başkanı tarafından sağlanması.

İngiltere’de Türkiyeli Göçmenler Arasında Artan İntiharlar

Saklı Ölüm

İlmeği taktıran eller

Önce ülkemde yaşatmadılar
Sonra kaçtığım yerlerde

Ne dil, ne din
Amaçsız yaşamda
Bildiğim tek iz bırakmaydı
Meyve vermek
Ben meyve

Ya sen öcelektin
Ya ben
Ne kılavuzum vardı
seni gösterecek,
ne cephanelik
bulsam da savaşıracak

Şimdilik sen kazandın savaşı
Ya sen öldürecektin
Ya ben
Gırtlığımı sıkacak boğaz bulamadım
Kendi boğazıma taktım ilmeği
Ellerim sendin
Ama sen kimdin/neydin?

İsterim ki benim sonum
neden olsun yeni meyvelere
Kılavuz oldursun sizleri
Yeni meyvelere

Ben ulaşamadım ne kılavuza
ne düşmana
Kılavuzsuz cephanesiz
bırakmayın meyveleri
İzin vermeyin
savaşmadan gitmelerine.

İngiltere’de büyüyen gençler arasındaki kültür çatışması, en temelinde ise, sistemin gençler ve yetişkinler üzerindeki etkisi, bugün intihar olarak karşımıza çıkıyor.

Temmuz ayında intihar eden iki kişi, geçmişte devrimci örgütlerde yer almış, 40’lı yaşlardaydı. Son intihar eden 5 kişinin ise yaşları 17 ile 23 arasında. Hepsisi de erkek. Bazıları intihar kararından önce yardım çılgılığı atmış, bazıları sessiz sedasız hayatına son vermiş. Bu kişilerin hepsinin ortak özelliği, göçmen ve iltica etmiş ailelerin çocukları olmaları.

İngiltere’de bu yılın Temmuz ayında iki intiharın ardından son iki aydır yaşanan 6 intihar, özellikle Londra’da yaşayan Kürt ve Türk toplumunun gündemine oturdu. Hemen akla ‘Ne oldu da intiharlar bu kadar arttı?’ sorusu geliyor. Nedeni bugünlerle sınırlı değil. Yıllara yayılan ülke politikası, Avrupa Birliği’ne giren ülke sayısının artmasıyla ağırlaşan göçmen politikaları, ailelerle İngiltere’de büyüyen gençler arasındaki kültür çatışması, en temelinde ise, sistemin gençler ve yetişkinler üzerindeki etkisi, bugün intihar olarak karşımıza çıkıyor.

Londra’daki dernek ve kurumlar, neredeyse haftada bir intiharlarla ilgili toplantı yapıyor. Ancak çözüm noktasında, kesin ya da nedeni ortadan kaldıra-

cak kararlar almak konusunda zorlanılıyor.

Kısa vadeli nedenler bir kenara bırakılıp asıl nedenlere bakılması gerekiyor. Kendi ülkelerinde politik ve ekonomik nedenlerle yaşayamaz hale gelen insanlar çeşitli nedenlerle iltica ediyorlar. İngiltere’de 2001 yılında nüfusun yüzde 92.1’i beyaz, kalan yüzde 7.9’u ise diğer ülkelerden gelen göçmenlerden oluşuyordu. 1991 yılında 3.0 milyon olan göçmen sayısı 2001 yılında yaklaşık yüzde 53 oranında artarak 4.6 milyona ulaştı. 1997 yılında yapılan bir araştırmaya göre, Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı Hackney bölgesinde 24 bin (Mugerwa-1997) olan Türkiyeli sayısı, bugün 100 bin. Türkiye’de en temel yaşam haklarından yoksun bırakılan (can güvenliği, ekonomik zorluklar, eğitim...) yaşayamayan insanlar, İngiltere’ye sığınıyor, ama bu sefer de İngiliz hükümetinin göçmenler, hatta öğrenci olarak bile gelenlerin üzerindeki yasal, buna bağlı olarak da ekonomik ve psikolojik baskısı altında eziliyor.

Hizmet sektöründe çalıştıracak ucuz iş gücüne ihtiyacı olan İngiltere, bugüne göre daha az zor olan göçmen ve vize politikalarını, 2004 yılında Avrupa Birliği’ne 11 ülkenin daha tam üye olmasıyla birlikte değiştirmeye başladı. İngiliz hükümeti, Polonya’dan yılda 50-60 bin kişi geleceğini öngörürken ilk iki yılda 600 bin kişi geldi. AB şartlarına göre AB üyesi ülkelerden gelenlere vize uygulaması yapamayan İngiltere, vize uygulamasını sürdürdüğü ülkelerden gelenlerin yasal şartlarını zorlaştırarak ülkesindeki ‘fazlalık’lardan kurtulmaya çalışıyor. Geçen yıl resmi dairelerde tercümanlık için ayrılan bütçenin yüksekliği, verilen yardımların fazlalığı gibi haberlerle, ülkenin ekonomik sıkıntısının nedeni göçmenler ilan edildi. Böylece İngiliz halkı arasında göçmenlere ‘günah keçisi’ olarak bakılması, yapılacak kesintilerde İngiliz halkının itiraz etmemesi, garantilenmiş oldu. Hem de bunlara bağlı olarak ırkçılık yükseltildi.

Türkiye’nin çeşitli yerlerinden yaşamını daha fazla sürdüremediği için İngiltere’ye sığınan aileler, yıllarca pasaport işlemlerinin arkasından koşuyor. İngiltere’nin ve birçok Avrupa ülkesinin dayattığı şartlar içinde seçim yapmak zorunda bırakılıyor insanlar; ya devletten alınan yardımlarla yaşamlar sürecektir ya da tam gün çalışıp (kalifiye eleman değilseniz) ancak zorunlu ihtiyaçlar karşılanabilecek.

Yardımla geçinmeyi tercih etmek zorunda kalanlar; bireysel olarak güçlü ya da örgütlü değilse maalesef fiziksel ve beyin olarak tembelleş-i-tiriliyor, amaçsız hale getiriliyorlar. Psikolojik yıldırma politikalarını da kayıtsız şartsız kabul etmek demek oluyor bu yol. Her hafta imzaya gitme zorunluluğu: Ben burdayım, kaçmadım, hasta değilim, suç işlemedim durumunu belgelemek için. Her imzaya gidişinizde, sizi alıp ülkenize gönderebiliyorlar. Ya da bir imzaya gitmemeniz durumunda

yardımlarınız kesilebiliyor. Tüm bunlarla boğuşurken hedefler şaşıbiliyor, bu da tembelliği getiriyor, bu da geçen yıla kadar mültecilere tamamen ücretsiz olan İngilizce kurslarından ve indirimli eğitim alma olanağından bile yararlanma ihtiyacı duymayan Türkiyeliler yaratıyor. 10-15 yıl İngiltere’de yaşayan ancak İngilizce konuşamayan çok sayıda ilk kuşak Türkiyeli var. Bu durumda hem kendi kültürünü yaşayamayan, hem de dil sorunu nedeniyle İngiliz kültürüne hiçbir şekilde entegre olamayan aile sayısı artıyor.

Ya da kaçak çalışmayı tercih edip asgari ücretin yarısına günde 15-20 saat kebab dükkanlarında, bakkallarda çalışmak zorunda bırakılıyor insanlar. Eşi ve çocuklarıyla çok az görüşen aile babalarının yaşamları sadece kaçak çalışmak ve kahvelerde zaman öldürmek, annelerin görevleri de evde çocuklarına bakmak, ev temizlemek ve Türkçe televizyon izlemek oluyor.

Sonuç olarak iltica eden ve iyi bir eğitimi ve mesleği olmayanlara (ki olsa bile bu ülke şartlarında birçok meslek dil, kendi vatandaşına verdiği öncelik, hristiyan olmamak ve ırkçılık nedeniyle yapılamıyor) resmi olarak sunulan iki çeşit yaşam biçiminde de sonuç aynı: Sistemin dayattığı yaşam biçimiyle mücadele edemeyen aileler parçalanıyor. Son zamanlarda bu parçalanma intiharlarla çok somut olarak kendini ortaya koydu.

İki kültür arasında kalma

Evde, Türkçe konuşulup Türkçe televizyon izlenerek Türkiye kültürü yaşatılmaya çalışılırken, okulda İngilizce konuşan ve başka bir kültürle iç içe olan çocuklar, orta okul-lise dönemine geldiği zaman ayrımı çok daha ağır yaşamaya başlıyor.

Hiçbir yere ait olamayan çocuklar, çetelerin bir parçası olarak aidiyet duygusuyla kendilerini daha güvende hissetmeye başlıyor. Çocuklarının ‘solcu’ ‘devrimci’ olmalarından korkup derneklere göndermek istemediklerini itiraf eden aileler, bugün çocuklarını köşe başlarında esrar içerken yakaladıklarında, yaptıkları hataları anlıyorlar. Bazı aileler de çocuklarının kendi yollarını takip etmelerini isteyip bakkal ya da kebab dükkanında çalıştırıyor. Buna en iyi örnek en son intihar eden Serhat Sa-

Britanya’da yaşlara göre intihar sayısı (WHO, 2002)

Yaş	5-14	15-25	25-35	35-44	45-54	54-65	65-74	75	Hepsi
Toplam	8	394	879	978	745	505	293	274	4066

ğır’ın ailesinin söyledikleri: “Oğlumuzun hiçbir sıkıntısı yoktu. 6 gün sabahdan akşama kadar bak-
kal dükkanında bizimle çalışıyordu. Neden intihar
etti anlayamıyoruz.”

Can Önal’ı ise, (24) göçmen yasaları intihar et-
tirdi. 24 yaşındaki Can Önal, 10 yıldır bu ülkede
olmasına rağmen ve çalışma izni varken elinden
çalışma izni alınıyor. İşsiz kalan Önal, bu ülkeye
geldiklerinden bu yana ailesi ya da kendisinin ya-
şamlarını bir düzene koyamadıklarını sorgulama-
ya ve annesiyle konuşmaya başlıyor. Her hafta
imzaya gitmeye zorunlu kalan Önal’ın ailesinin ya-
rısı, bu ülkede oturma hakkına sahip, diğer yarısı
değil.

Ülkelerde mülteciler

Yapılan araştırmalar gösteriyor ki, mültecilerde
intihar oranı ve kendine zarar verme oranı daha
yüksek. Sadece İngiltere’de değil birçok Avrupa
ülkesinde de durum aynı:

✓ 2001-2003 yılları arasında Danimarka’da
mülteciler arasında intihara teşebbüs etme oranı,
Danimarkalılar arasındakinden 3.4 kat daha fazla.
(Staehr, Munk-anderson 2006)

✓ Avustralya, Yeni Zelanda ve Kanada’da
yerlilerin intihar oranı beyaz nüfusa göre artıyor.

Kimler intihar ediyor?

Kadınlardan çok erkekler
Akıl hastalıkları servislerine gidenlerin büyük bölümü
Yaşlılar
Parçalanmış aile
Ailede akıl hastalıkları olanlar
Ailede intihar
Ailede ölüm
Cinsel, fiziksel ve ruhsal saldırı

**İntihara teşebbüs edenler
ama sonuçlandıramayanlar:**

Erkeklerden çok kadınlar
Gençler
Parçalanmış aile
İşsizlik
Evsizlik
Hayatını düzene koyamamak
Mülteci olmak
Suç işlemiş olmak
Uyuşturucu ve alkol kullanma

**Sosyal parçalanmanın
karakteristik özellikleri:**

Yakın ilişkilerden izole edilmiş olmak
Boşanmış aile
İşsizlik
Hayatın her alanında istikrar sağlamaktan yoksun
olmak (taşınma, mülteci olmak, geleceğe yönelik
planlar yapamama, geleceği görememek)
Kişisel durumunu kontrol etmekten yoksun olmak
Komşular, arkadaşlar ya da destekleyicilerle yüksek
oranda sorun yaşamak
Alkol ve uyuşturucu

(Procter, 2005, Fernandez,
2002)

✓ Bosnalı mültecilerin
kendilerine zarar verme
oranları yüksek. (Mollica et
al, 1999, Momartin et al, 2003)

İntihar nedenlerine bakıldığında yaşamdaki her
tür sorun, yaşam koşulları içinde çözümsüz
olarak görülmesi intihara neden olabiliyor. En tem-
mel haklarından bile yoksun bırakılan ve sıkıştırıl-
mış hayatlar yaşamak zorunda kalan mültecilerin,
ya da ekonomik sıkıntı yaşayan öğrencilerin, au-
pairlerin, göçmenlerin hayatlarına, intihara neden
olarak sayılan maddeler, otomatik olarak girmiş
durumda ve bu hükümetler tarafından artırılmakta.
Kendi çıkarlarına göre ve canlarının istediği gibi
ülke kapılarını açan, kapatan, şartları ağırlaştır-
ılan ülke politikaları ve bu ülkelerin arasında çaresiz
kalıp intihar eden, edemeyip hiçleşerek yaşayan
hayatları kurtarmak için sorunların gerçek neden-
lerini görüp onlarla savaşmak zorundayız.

Mültecilerin intihar oranının yüksek olmasının
yanı sıra İngilizler’de de intihar oranı giderek artı-
yor. Britanya, Avrupa’da intihar olaylarının en yük-
sek yaşandığı ülke. Britanya’da her yıl 5 bin kişi
intihar ediyor (National Confidential Inquiry on Su-
icide, 2002) ve yılda 100 bin-170 bin kişi kendile-
rine zarar verdiği için hastaneye gidiyor. 1999 yı-
linda hükümet tarafından yapılan bir açıklamaya
göre, Britanya’da her yıl intihar eden genç erkek
sayısı, son 10 yılda ikiye katlandı. Amerikada da
her yıl 30-35 bin kişi intihar ediyor.

Dünyada intiharlar yüzde 60 arttı

Dünyadaki her intiharın nedeni, elbetteki mül-
teci olmaktan kaynaklı değil. Ülkelerdeki ve dün-
yadaki genel intihar oranlarının da katlanarak
artması, ortak bir nedenin varlığını gösteriyor: Bu
ortak neden de kapitalizmden başka bir şey de-
ğil.

Dünyada her yıl yaklaşık 873 bin kişi intihar
ediyor. Her bir intiharın yanı sıra 20 kişi de te-
şebbüste bulunuyor. Son 45 yılda intihar oranı
yüzde 60 arttı. Üçüncü dünya ülkelerindeki artan
intihar oranları, emperyalist devletlerce, bu ülke-
lerin geri kalmışlığı, ekonomik, kültürel ve dini
yapıları, toplumsal değerlerinin çarpık oluşuyla
açıklanıyor. Oysa ki bu çarpıklıkların nedeni de,
kendi varlığını sürdürüebilmek için o ülkeleri bi-
linçli olarak geri kalmış bıraktıran emperyalizm.
Mültecilerdeki yüksek intihar oranları da, kısa
yoldan ‘uygar batı kültürü’ne entegre olamamak-
la açıklanıyor. Ama iş kendi Avrupalı vatan-
daşlarının intiharlarına gelince, ucu sisteme hiç-
bir şekilde dokunmayacak nedenler sıralanıyor.

İngiltere’de son 6 aydaki intiharlar

Recep Eris, Feyzullah Marasli, Orhan Kaya
(19), Can Onel (24), Garip Aygun, Mehmet Kara-
dag, Serhat Sagir (22)

(Bu yazıyı hazırlarken, bir intihar haberi daha
geldi. 24 yaşındaki Murat Yaldır. 4 yıldır bu ülke-
de, bir kafeteryada çalışıyordu)

“Hepimiz 129a’yız!”

Alman Ceza Yasa-

si’nda 129 a
maddesi,
Türkiye’deki
“silahlı ör-
gütlere yar-
dım yataklık
ve üyelik”

unsurlarını içeriyor. Bu madde yoğun olarak
RAF’ın eylemlerine destek verenleri terörize
etmek için kullanılan bir maddeydi. RAF’a ve
RAF tutsaklarına dair en küçük bir açıklama
veya dayanışma, bu madde ile cezalandırılıyor-
du.

Ancak son süreçte özellikle G 8 Zirvesi öncesi ve
sonrası birçok sol proje basıldı, aramalar yapıldı
ve bu maddeden davalar açıldı. (Türkiyeli
devrimcilere, özellikle PKK’ye karşı genelde
bu maddeden dava açılıyor.) Hamburg ve Ber-
lin’de son yapılan ev baskınları ve gözaltılarda,
129a maddesinin yıldırma amaçlı kullanıldığı,
bilgi toplama ve soruşturma kapsamında olan
kişiyi hareketsiz kılma amacı taşıdığı ortaya
çıktı. Yani devlet, 129a’nın unsurları dahi oluş-
madan tutukluyor ve bu maddenin kendisine
sağladığı geniş olanakları kullanarak kişiye
karşı suç delilleri toplamaya çalışıyor. Alman-
ya’da da Türkiye’de olduğu gibi “terör madde-
lerinden” alınanların kişisel hakları ve savunma
hakları kısıtlanıyor, tutukluluk süresi uzuyor,
bu süre zarfında devlet istediği “güvenlik ted-
birlerini” hayata geçirebiliyor. Bu maddenin
solun geniş kesimlerine uygulanması ile birlik-
te, yoğun bir tepki oluştu. Bu madde, ayırım
yapmadan herkesi vurmaya başladığı için daya-
nışma gelişti. 129a karşı dayanışma grupları
vb. oluştu. Yani devlet bu madde ile ne kadar
sindirmeye çalışıyorsa, direniş de o kadar bü-
yüyor.

15 Aralık’ta yaklaşık 4 bin eylemci, “Hepimiz
129a’yız” sloganlarıyla Almanya’nın Hamburg
kentinde bir miting düzenledi. Devlet, mitingi
engellemek için akla gelecek her türlü prova-
kasyonu yaratmaya çalıştı. Ancak tüm saldırı-
lara, gözyaşartıcı gazlara ve gözaltılara rağmen
miting gerçekleşti. Miting sonrası bir grup ey-
lemci Noel pazarında, pazara gelenler arasına
dağıldı ve her bir yerden “Hepimiz 129a’yız,
devlet terörüne hayır” sloganları atılmaya baş-
landı. Eylemcileri takibe alan polisler, ancak
etraflara bakmakla yetinmek zorunda kaldılar.
Noel pazarında yapılan eylem önemli, çünkü
kendisini anti-kapitalist, radikal sol vb. nitele-
yen kesimlerin, kendisine ve talebinin meşruti-
yetine güvenerek hareket ettiğini, yalnızlık
çemberini kırmaya ve daha geniş kesimlere
ulaşabilmeye çalıştığını gösteriyor. Bunda yeni
çıkan ve çıkarılması tartışılan ve tüm toplumu
fişleme amacını taşıyan yasalara olan tepkilerin
de payı büyük. Bu tepkiler, henüz eyleme dö-
nüştürme de, toplumda yarattığı öfke oldukça
yoğun.

Almanya PDD

Avrupa'da sosyal hak gasplarına karşı KİTLELER SOKAKTA!

Yunanistan genel grevle sarsıldı

12 Aralık'ta Yunanistan'da hayat durdu. Son onyılların en büyük genel grevi sadece Yunanistan'ı değil Fransa ile birlikte Avrupa Birliği'ni sarstı.

12 Aralık'ta Yunanistan'da yüzbinler sokaktaydı. Atina'da iki yüz bin, Selanik'te yüz bin... Devletin gözyaşartıcı bombaları boşunaydı. Atina'da, grevciler direnişte, 2 milyon 500 bin işçi emekçi genel grevdeydi. Devlet dairelerinin kapısına kilit vuruldu, mahkemeler işlemedi, öğretiler, kamu çalışanları hepsi grevdeydi. Uçak kılavuzları da greve gittiği için, gece yarısından itibaren uçaklar havalanmadı. Liman işçileri grevdeydi ve tek bir gemi işlemediği gibi, hiçbir yük indirip bindirilmedi. Gazeteciler grevdeydi ve tek bir radyo, televizyon yayını yapılamadı, ertesi gün gazeteler çıkmadı. Tren ve otobüsler sadece grevcileri miting alanına götürmek için çalıştı, grevin önemli bir ayağı da onlardı.

Genel greve iki büyük sendika çağrı yaptı ve bu çağrı sonucu, son 50 yılın en büyük katılımlı genel grevi gerçekleşti. Saldırı, tüm işçi ve emekçilere dönüktü ve hepsi de bu saldırıya karşı birleşerek ortak bir cevap oldular.

Yunanistan burjuvazisi, Avrupa Birliği kararlarına uygun olarak işçilerin nice mücadelelerle kazanmış sosyal haklarını budamak için kolları sıvamış durumda. Burjuvazinin hedefi, emeklilik yaşını 65'den 67'ye çıkarmak. Ancak saldırı bununla sınırlı değil. Öfkeyi patlatan asıl neden, 170 olan emeklilik sigortalarının 8 fon altında toplanması ve özelleştirilmesi. Yani bir işçi, ömür boyu emeklilik fonuna para ödeyecek, ancak bu özel sigortalar "iflas ettim" deyince ortada kalacak. Bunu burjuvazi "günümüzde işçiler de risk üstlenmeli, ek özel sigortalarla yaşlılıklarını garanti altına almalı" tarzında açıklıyor. Yunanistan'da bu sistem, 2001'de de uygulanmak istendi, ancak o dönemde yapılan genel grevle bu saldırı püskürtüldü. Burjuvazi, saldırılarından vazgeçmek istemiyor, çünkü bu saldırılar merkezi olarak AB'de alınmış kararlar. Ve örneğin Almanya'da, İtalya'da, İspanya'da farklı boyutlarda da olsa sessiz sedasız hayata geçirilmiş durumda.

Almanya'da şimdi herkes özel sigortalarla emekliliğini garantiye almaya çalışıyor. Avrupa Birliği'nin "gelecekte daha güçlü bir Avrupa için" söylemiyle tüm AB üyesi ülkelerde hayata geçirmeye çalıştığı saldırılara, en yoğun direnç Fransa ve Yunanistan işçi ve emekçilerinden geliyor. Durum böyle olunca Avrupalı işçilerin de gözleri Fransa ve Yunanistan işçilerinin üzerinde toplanıyor.

Yunanistan'ın en büyük avantajı, tüm işçi ve emekçilerinin "bu saldırı hepimize" diyerek güçlerini birleştirmiş olmaları. Genel greve gelene kadar profesörler, öğretmenler, banka çalışanları, gazeteciler, iş bırakma eylemleri ile ortalığı sarsmıştı. 22 Kasım'da banka çalışanları, 26 Kasım'da profesör ve öğretmenler, 27 Kasım'da gazeteciler, 30 Kasım'da hastane çalışanları iş bıraktı. Gazetecilerin iş bırakma eylemleri devam ediyor. 19 Aralık'ta yine Yunanistan'da gazeteler çıkmadı, radyo ve televizyonlar müzik ve film yayınları ile yetinmek zorunda kaldı.

Fransa'da olduğu gibi Yunanistan'da da öfke sokakta. Avrupa'nın her yerinde irili ufaklı grevler devam ediyor. Bunlardan bazıları, gerçekleştiği ülkeler açısından büyük önem taşıyor. Almanya'daki tren yolları çalışanlarının aylardır süren grevi gibi. Grev Avrupa'da bir silah olarak tekrar gündeme oturmuş durumda.

Alman tren yollarında grev devam ediyor

Alman tren yollarının en uzun süreli grevi devam ediyor. Yük trenlerinde ve uzak yollu trenlerde yapılan grevlerin ardından Alman Tren Yolları ara verilen görüşmeleri hemen tekrar başlatmıştı. Ancak görüşmelerde GDL sendikası istediğini alamıyor. Ücretlerde GDL yüzde 30'dan yüzde 10'a indi, ancak GDL'nin asıl amacı makinistler için ayrı bir sözleşme yapmak. Alman Tren Yolları da tam bu noktada direniyor ve grevi yayararak tren yolları çalışanlarını yormak, halktan aldıkları desteği azaltmak istiyor. Tren yollarında örgütlü olan iki diğer büyük sendikanın greve destek vermemesi de, Alman Tren Yolları'nın elini güçlendiriyor. Bunun farkında olan GDL, görüşmelerden çekildi ve 7 Ocak'a kadar Alman Tren Yolları yeni teklifler getirmede süreci süresiz greve çıkacağını açıkladı. Şimdi tüm gözler yeni yıldaki gelişmelere kilitlendi. Ancak tren yolları çalışanlarının grevi şimdiden Almanyalı işçilerin gözünde sendikalar arasında yaşanan tüm sorunlara rağmen direngenliği ile önemli bir yer edinmiş durumda.

Britanya yeni yıla grev ilanıyla girdi!

Avrupa'nın neresine bakarsak grevlerde en önemli maddelerden birinin emeklilik olduğunu görüyoruz. Bunun nedeni, boyutu farklı farklı olsa da, Avrupa Birliği'nin ortak saldırı programları. Bu saldırıya Avrupalı işçiler henüz birleşik bir güçle cevap veremese de her ülkede mücadele yaygınlaşıyor. Britanya'da BAA şirketinde çalışan havaalanı çalışanları özellikle itfaiyeciler, güvenlik, yer bakımı vb. United Union sendikasında örgütlü. Sendika, 21 Aralık'ta yapılan grev oylamasında grev kararının çıktığını ve Britanya'nın Londra'daki havaalanları dahil ülkenin en önemli altı havaalanında 7 ve 14 Ocak'ta 24 saatlik, 17 Ocak'ta ise 48 saatlik greve gidileceğini açıkladı. Sendika yaptığı açıklamada, havaalanında çalışan üyelerinden yeni işe alınanlar için işverenin emeklilik ödemesini diğer işçilere oranla düşürdüğünü ve bunun kabul edilemez olduğunu açıkladı. Avrupalı işçiler arasında yapılan anketlerde en çok geleceğe dair güvensizlik ve emekliliklerini alıp alamayacaklarına dair endişeler en ağırlıklı olanı. Korku iki şekilde kendini gösterir; biri hareket-sizlik, donup kalma diğeri ise hareket etme, mücadele. hep birincisine oynar, işçiler için ise ikincisi yaşamsal.

Macaristan'da devlet sigortaları özelleştirildi

Macaristan'da özelleştirmeler devam ediyor. Son olarak 18 Aralık'ta parlamentoda yeni sigortalar yasası onaylandı. Sağlık alanında bunun bir felaket anlamına gelmesine ve yapılan anketlerde halkın yüzde 70'i bu yasaya karşı, tren yolları işçileri sendikasının grevine destek vermesine rağmen, 17 Aralık'ta yapılan greve fiili katılım zayıf kaldı. Öğretmenler, hastane çalışanları ve tren yollarının yüzde 50'si aktif olarak greve gitti. Aynı akşam, yasa onaylanınca süresiz ilan edilen grev, sendika başkanı tarafından "yasayı durdurma şansımız kalmamıştır" gerekçesiyle bitirildi. Grev giden işçi ve emekçiler, halktan greve bu kadar yoğun destek olmasına rağmen grevin başarısız olmasını, ülkedeki diğer iki sendikanın greve gitmemesi ve genel grevi ilan eden sendikanın yalnız kalması ile açıkladılar.

BABALAR ve OĞULLARI

Son günlerde DTP üzerinde yoğunlaşan baskılar, başkanları Nurettin Demirtaş'ın, askerlikten kaçmak için sahte çürük raporu aldığı iddiasıyla sürüyor. Demirtaş, daha uçaktayken hakkında tutuklama kararı çıkarıldı ve havaalanına inmeden derdest edilerek tutuklandı. 12 yılını cezaevinde geçiren bir insanın tüberküloz hastalığına yakalanmış olma ihtimali yüksektir. Ya da bir yurtsever olarak askerlik yapmak istemeyebilir. Demirtaş'ın askerlikten kaçışı büyük bir olay haline getirilirken, generallerin, başbakan ve bakanların, patronların oğulları, yiğenleri, raporlarla, torpille askerlik yapmaz veya en rahat koşullarda kısa süreli askerlikle geçiştirilir ve burjuva medyanın sesi soluğu çıkmaz. Dağlarda Kürt, Türk çeşitli uluslardan işçi ve emekçilerin çocukları ölürken, bu "büyükbaş"ların hiçbirinin çocuğunun parmağı kanamaz. Örneğin kirli savaşın en şiddetli döneminde işin başında bulunan Tansu Çiller ve Doğan Güreş'in oğulları nerede ve nasıl askerlik yaşamıştır? Bugün de başbakan Erdoğan'ın oğlu "çürük raporu" alarak askerden kaçmış değil midir?

Bu "imtiyaz" sadece askerlikle de sınırlı değildir. Devletin para muslukları da onların önüne açılmıştır. Babalarının bulundukları yerin ayrıcalıklarını oğullar, tepe tepe kullanır. Eski başbakan ve cumhurbaşkanı Demirel'in yiğenlerinin mobilya yolsuzluğu ve banka hortumculuğu hatırlardadır. Özal'dan, Erdoğan'a, Unakıtan'dan Binali Yıldırım'a, başbakan ve bakan çocuklarının yaptıkları vurgunlar, artık mızrağın çuvala sığmayıp taşan, o yüzden de bilinenleridir. Bilinen ve bilinmeyen daha pekçok örnek vardır. Kesin olan; yıllar yılı çalışıp didinen işçi ve emekçilerin çocukları ile, bu zevatin çocuklarının askerlikten iş hayatına kadar her yönden ayrıcalıklı oluşudur. İşte ayrıcalıklı "babalar ve oğullar"dan bazıları... Tepkiler, Demirtaş gibi gerçekten hasta veya politik nedenlerle askerlik yapmak istemeyenlere değil, işte bu ayrıcalıklı "babalar ve oğullar"a yönelmelidir.

"Bal tutan parmağını yalar" sözü halkımız arasında sıklıkla kullanılır. Bu söz, daha çok bizleri yönetenler, zenginler için söylene de, biraz da var olanı kanık-samanın bir dışavurumudur. İktidarda olanlar, patronlar, bir makamı işgal edenler, kendilerine her şeyi hak görürler. Çalarlar, çırpırlar, öldürürler, tükürürler, kovarlar, söverler vb. Uzun yıllar devlet baskısıyla yaşayıp, hiçbir şeyi sorgulamaya hakkı olmadığı anlatılan halkın, özlü sözler yaratması hiç de zor olmuyor. Ancak yine halklar, kendilerinin çıkış yolunu, tecrübeleriyle, bilinçleriyle, kültürleriyle fark edebiliyor, öğrenebiliyor.

Böyle bir girişi niye yaptık? Çünkü, bu yazının konusu "Babalar ve Oğullar" hatta Analar da eklenebilir buna. İlk etapta bir kitap adını hatırlatıyor ama değil. "Babalar ve Oğullar" derken de her baba ve oğlu kast etmiyoruz tabi. Yakın tarihimize damgasını vuran siyasilerin, generallerin, iş adamlarının oğullarından bahsediyoruz. Hani bize sıkça hamasi nutuklar çekerek "ölmeyi-öldürmeyi", çile çekmeyi, aç kalmayı emredenler var ya, onlardan...

Sadece isimler ve biçimler değişiyor, ama sundukları hiçbir şey değişmiyor. Bizlere her türlü zulmu, sefaleti reva görenler "ölün" diyenler, zevk ve sefa içinde yaşamaya, yakınlarını yaşatmaya devam ediyorlar. Onlar için her şey fırsat. Bizim yaşadığımız her yokluk, her buhran onlar için daha fazla kar, daha fazla mutluluk ve şatafat demek... Açlık ve yoksulluk artarken onlar "biz krizlerde daha çok para kazanıyoruz" diyen Koç'lar; kuş gribinden çocuklarımız ölürken yumurtalarla, tavuklarla poz veren Unakıtan'lar; açlık ve yoksulluk sınırları milyarlarla açıklarken bize asgari ücreti çok görenler; köşklerde, saraylarda düğün yapan Erdoğan'lar, Gül'ler; ya da hani "vatan için ölen de öldüren de şerefli" deyip de oğluna yalısının önünde askerlik yaptıran Çiller'ler...

Sırayla gitmek daha uygun olacak. Konumuz itibarıyla son yılları ağırlıklı alacağımızdan eskilerin adları geçmiyor, biz sadece bilinçleri biraz tazeleme ihtiyacı duyduğumuzdan bu kadarıyla yetinelim.

Tayyip Erdoğan'ın iki oğlu: Burak ve Bilal

Tayyip Erdoğan'ın, Amerika'da burslu okuyan iki oğlu Burak ve Bilal, İstanbul'da 1 milyon YTL'ye villa satın aldılar. Bilal, ABD'nin Maryland eyaleti College Park'ta 261 bin dolara ev satın aldı. Burak, ortağı ol-

duğu MB denizcilik kurulduktan 18 gün sonra "Saf-ran 1" adlı kuru yük gemisini 2 milyon 350 bin dolara satın aldı. "Parayı nereden buldun" diye sormaya gerek var mı? Adet yerini bulsun diye soralım ama cevap da yine adet olduğu gibi "düşünlerden" olacaktır büyük olasılıkla.

Kemal Unakıtan'ın Oğlu ve Kızı

Unakıtan ailesi 2001 yılında AB adlı şirketi kurdu. Bu şirket, kısa sürede milyon dolarlar kazandı ve vergiler ödedi. O kadar çok vergi ödemiş ki, şimdi alacaklı durumda devletten! Abdullah Unakıtan, Fatma Unakıtan ve Zeynep Basutçu çocukları olarak, Ahşen Unakıtan da eşi olarak kurdukları şirketleri, Mersin limanının özelleştirilmesinin ardından 2 milyon dolarlık işletim sistemi ihalesini aldılar. Zeynep Basutçu ve Fatma Unakıtan geçen yıl da FAB adlı bir şirket daha kurarak büyümeye devam ediyorlar. Kurulan şirket, insanlar kuş gribinden kınılırken, pastörize yumurta işine girdi. Bu işe atılır atılmaz, bir kararnameyle pastörize yumurtadaki KDV oranı yüzde 18'den yüzde 8'e düşürüldü. Bir yandan insanlara "tavuktan zarar gelmez" çağrıları yapıldı, bir yandan da yumurta reklamı. AB şirketi sadece 2005 yılında 22 milyon 163 bin YTL'lik satış yaptı. KDV oranı yaklaşık 2 milyon dolara denk geliyor. Ama yapılan KDV indirimiyle şirket 6 milyon dolarlık bir kara geçince, ödenecek KDV miktarı kayıtlarda sıfır olarak geçti. İroni bu olsa gerek, 40 çeşit verginin mucidi Unakıtan, vergiden kaçmanın yolunu da kolayca buluyor.

Binali Yıldırım ve Oğlu Erkan Yıldırım

Erkan, kardeşiyle beraber Derin Denizcilik Şirketi'ni kurdu. Şirketin kuruluş hissesi 10 bin YTL idi. Şirket 445 bin Euro'ya gemi satın aldı. Sentour adlı şirket bu satış işini kesmişti ve bu şirket de devletten Ankara feribotunu ücretsiz kiralayan şirketti. Osman Pepe'nin çocukları İsmail ve Mustafa Talha Pepe de 9 milyon YTL'lik teşvikle gemi sahibi oldu.

Abdullah Gül ve Oğlu Mehmet Emre Gül:

Gül'ün oğlu genç yaşta alışıyor cinliğe. Daha 16 yaşındayken internet ortamında elektronik eşya, mobilya ve kitaba kadar çeşitli ürünler satan 15 bin YTL'lik bir şirket kurdu. Ayrıca iki alışveriş merkezinde de mısır stantları bulunuyor.

Turgut Özal Oğulları Ahmet ve Efe Özal

Biri Türkiye'nin ilk jaguarcılarından biri de ilk özel

televizyonu kuranlardan. "Tonton" babaları onlara da tonton işler bulmakta gecikmedi. 1990'lı yıllarla birlikte liberal ekonomiyi yaygınlaştırma adına özelleştirmelere hız veren "benim memurum işini bilir" diyen Turgut Özal, oğulları için de aynı şeyi düşünmüş olacak ki, çocukları işlerini gerçekten iyi becerdiler. Efe Özal'a evlendiği zaman bir jaguar araba hediye edilmesi o günlerin en popüler konularından biriydi. Ayrıca Ahmet Özal da Türkiye'de kurulan ilk özel televizyonlardan Kanal 6'nın sahibi olmuştu. Vergilerden muaf tutulan oğullar, Türkiye halklarına "özgürlük" taşıyacak olan televizyonların ve radyoların yolunu açıyor, TRT'nin hegemonyasını "kırıyorlar"dı. Anaları Semra Özal "dikili bir ağaçları bile yok" diyordu ya, Efe, birkaç gün sonra borsaya giriyordu. Şatafatlı yaşamıyla dikkati çeken Efe'nin bir ağacının olmaması doğaldı da. O kadar dikili ev, şirket ol-duktan sonra ağaca ne gerek vardı ki. Ayrıca Efe askerlikten kaçmak için kendisini Kuveyt'te çalışan bir işçi olarak göstermeye çabaladı. Abisi Ahmet Özal da Emlak Bankası davasından yargılandı. Daha sonra da milletvekili oldu.

Tansu Çiller ve Oğlu Mert Çiller

Yedek subay olarak askerliğini kapısının önünde yapan Mert Çiller de 1995'li dönemlerde televole programlarının vazgeçilmezlerindendi. Askerlikten canı sıkılmış olacak ki, 950 milyon liralık hazine bonusu aldı. Annesi Tansu da "bonoların sünnet düğününden takılan paralardan alındığı"nı söylüyordu. Kocası Özer Çiller de boş durmuyor, bankaları hortumluyordu bu arada. Askerliğin kapının önünde yapılmasının sebebi de bu olsa gerek: Kendi güvenliklerini almak!

Necati Bilican ve Oğlu Murat Bilican:

Emniyetten de birisinin olması iyi olur bu listede. Murat Bilican, Bodrum'da 36 milyar liraya aldığı arsanın üzerine bar inşa etmeye başlayınca dikkatleri üzerine çekti. Uyuşturucularla ilişkisi olduğu bizzat narkotikçi Ferruh Tankuş tarafından ifade edilen Murat Bilican'ın telefon faturaları da emniyetin kasasından ödendi. Yürüttüğü operasyonlarla devlet büyüklerinin "onure" ettiği Necati Bilican, oğlunun "Bodrum'da kır kahvesi işlettiğini" söylüyordu. Yalandan kim ölmüş ki... Barla kır kahvesi arasında fark olmasa gerek onun için.

Doğan Güreş ve Oğlu Serdar Güreş

Babasının karizmasını çizdiren oğul diye biliniyor Serdar. Şatafatlı, vurdulu kırdılı filmleri andıran yaşamıyla yansıdı ekranlara, sayfalara. Sahte MİT'çilerle adı anıldı. Kaldığı ordu evlerinde milyarlarca borç taktı. Okula 6 ay devam etmediği halde usulsüz bir şekilde sınıf geçirildi.

* * *

Birkaç örnek ile işte babalar-analar ve oğullar... Biraz film gibi geçtik. Bitirirken de minibüs ya da kamyonların arkasında yazan bir sözü hatırlatacağız; "Babam Sağolsun!" Elbette bu sözü yazanlar, babalarının ve yakınlarının emeklerini kast ediyorlar. Ancak yukarıda saydığımız isimler de bu sözü şirketlerinin önlerine, alınlarına gösterişli puntolarla yazsalar iyi ederlerdi. "Babaları sağolsun!" Ancak bu şatafatın ve zevki sefanın, milyonlarca işçinin ve emekçinin vergisinden edinilen servetlerin hesabı sorulacak. Fazla söze gerek yok ama halkımız bir söz daha var; "Son Gülen İyi Gülermiş!"

☆ 1 Ocak 1906-Moskova Ayaklanması Bastırıldı

lık grevleri, yürüyüşler ve eylemliliklerle uzun süre devam ettirildi.

☆ 1 Ocak 1949-Çin Halk Cumhuriyeti Kuruldu

☆ 1 Ocak 1965-Filistin'de Silahlı Mücadele Başladı

☆ 2 Ocak 1980-İngiltere'de Çelik İşçileri Greve Gitti.

☆ 4 Ocak 1991-Zonguldak Maden İşçilerinin Ankara Yürüyüşü

Toplu görüşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine 48 bin maden işçisi, Zonguldak-Ankara yürüyüşüne başladı. 3 Ocak'ta yapılan genel grevin ardından başlayan yürüyüş, Bolu Mengen'de kurulan barikatlarla durdurulabildi. İşçiler bu barikatı aşabilecek kitlesellikte olmasına rağmen, sendika ağalarının barikatını aşamadılar. Yine de madenci yürüyüşü '89 bahar eylemleriyle beraber yükselişe geçen işçi-emekçi eylemlerinin dönemeçlerinden biri olarak tarihe geçti.

☆ 5 Ocak 1996-Ümraniye Cezaevi'nde Katliam
1995 Eylül'ünde Buca Cezaevi'nde bir katliam düzenleyen devlet, yeni yıla da Ümraniye katliamını yaparak girdi. Yükselen devrimci ve işçi emekçi hareketini bastırmak için her türlü yöntemi kullanan devlet, Ümraniye'deki saldırıda DHKP-C tutsakları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin, Orhan Özen'i katletti. Ağır yaralanan Gültekin Beyhan da hastanede öldü. Katliamın ardından, sokaklara dökülen kitlelere de azgınca saldıran devlet, cenaze sırasında üç bin kişiyi gözaltına alarak spor salonlarına kapattı. 8 Ocak'ta İstanbul'da yapılmak istenen cenazeye gitmek isteyenler, sokakta yürüyen sıradan insanlar da dahil olmak üzere azgın bir terörle karşı karşıya kaldılar. Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe, bu terörün sonucu olarak gözaltında katledildi.

☆ 6 Ocak 1969-Kommer'in Arabası Yakıldı
Türkiye Devrimci Hareketi tarihinin önemli eylemlerinden biri olan Kommer'in arabasının yakılması, gençlik içinde emperyalizme karşı yükselen öfkenin bir göstergesiydi. ODTÜ'ye bir konferans için gelen ve 'Vietnam Kasabı' olarak bilinen ABD Büyükelçisi Kommer, yoğun protestolarla karşılaştı. Eylemler, arabasının yakılmasıyla sonuçlandı.

☆ 7 Ocak 1998-Ümit Cihan Tarho Öldürüldü.
İnönü Üniversitesi öğrencisi Ümit Cihan Tarho, oruç tutmadığı gerekçesiyle sivil faşistler tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Tarho'nun cenazesine yaklaşık 15 bin kişi katılarak cenazeyi anti faşist bir gösteriye dönüştürdüler.

☆ 8 Ocak 1993-Kağıthane Direnişi Başladı
İşten atılan 340 işçinin başlattığı direniş, yapılan aç-

☆ 9 Ocak 1905-Petersburg'da Kanlı Pazar

Başlayan ayaklanma sırasında, Çar'a dilekçe vermek için yürüyen 140 bin işçinin üzerine Ka-

zak askerler tarafından ateş açıldı. Bine yakın işçinin öldüğü katliamda, beş bin işçi de yaralandı. Bu yürüyüşün çağrısını yapan Papaz Gapon'un sonradan Çar'ın ajanı olduğu anlaşıldı ve işçiler tarafından öldürüldü. Ancak bu katliam işçileri daha da öfkelenmiş ve siyasi bilinçlerini geliştirmişti.

☆ 10 Ocak 1969-Singer Fabrikasında İşgal

Sendikal faaliyetlerinden dolayı işten atılan 4 arkadaşlarına sahip çıkan işçiler, fabrikayı işgal ettiler. Polisin işçilere müdahale etmek istemesine Kartal halkı da karşı geldi ve örnek bir direniş örneği gösterdi. 11 Ocak'ta yaşanan polis saldırısına işçiler çatışarak karşılık verdiler.

☆ 19 Ocak 2007-Hrant Dink Katledildi.

Demokrat bir aydın olan Hrant Dink, önce Ermeni olduğu için hedef haline getirildi, arkasından emniyetle doğrudan bağlantılı olduğu ortaya çıkan faşist çeteler tarafından katledildi. Ancak Hrant Dink'in cenaze töreni, devletin bütün hesaplarını altüst etti. Devlet aydınlarına ve genel olarak kitlelere yığınlık ve korku salmak istemişti; yüzbinlerce kişinin katıldığı cenaze töreni ise devlete büyük bir meydan okumaydı. Kitleler bütün bir gün süren bir yürüyüşle, görkemli bir törenle kaldırdılar Hrant Dink'in cenazesini. Ve bu cenazeden yükselen sloganlar, 1 Mayıs'ta Taksim'e taşındı. İstanbul, '90'lı yıllardan sonra ilk defa Taksim'de 1 Mayıs kutlamak üzere harekete geçti.

☆ 21 Ocak 1924- Sovyet devriminin önderi, sosyalizm ideolojisinin büyük ustası Lenin öldü.

☆ 31 Ocak 1906-Bolşevik işçi önderlerinden Babuşkin Çarlık tarafından kurşuna dizildi.

1 Ocak 1959-Küba Devrimi

Emperyalizm ve onun işbirlikçisi Batista rejiminin baskısıyla bunalan Küba halkı, yılların getirmiş olduğu ezilmişlikle mücadele eder. Yüzyıllar boyunca başta İspanyollar olmak üzere, büyük emperyalist devletler tarafından istilaya uğrayan Küba, ABD emperyalizminin giderek güçlenmesiyle arka bahçe haline getirilmek isteniyordu. Ekonomik ve kültürel bakımdan geri bırakılan Küba halkı, ağır koşullarda yaşam mücadelesi veriyordu.

19. yüzyılın ortalarından itibaren ABD'li şeker tüccarları, hakimiyeti ele geçirdiler. 1868-1878 yılları arasında İspanya'ya karşı ABD'nin hakimiyet savaşı sürerken, Küba halkı da bağımsızlığını kazanmak için mücadele ediyordu. Kübalı şair Jose Marti önderliğinde ilk gerilla birlikleri kuruldu. İspanya adaya 200 bin asker çıkardı. Şeker pancarı üretiminin durmasından rahatsız olan ABD'li kapitalistlerin isteği üzerine İspanya'ya savaş açıldı. İspanya, bu savaşta yenilince Küba'dan çekildi ve Küba, 1901'de bağımsızlığını kazandı. Fakat bu kez de ABD'nin hakimiyeti altına girdi. ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda hareket eden Batista rejiminde artan işsizlik ve yoksulluk, yeni ayaklanmaları doğurdu. Fakat bunlar şiddetle bastırıldı.

1953 yılında Fidel Casrto önderliğinde yüz kadar gerilla, Moncada Kışlası baskını düzenledi. Bu baskında gerillaların büyük bir bölümü ölürken, Fidel Castro ve Raul Castro tutsak düştüler. Halkın artan baskısı karşısında iki yıl sonra Castro serbest bırakıldı ve Meksika'ya gitti. Burada Che'yle tanıştılar. "26 Temmuz Hareketi" kuruldu ve gerillalar, Küba'ya girmek için harekete geçtiler. Burada yapacakları baskın koordinasyonsuzluk yüzünden gerçekleştiremeyince birçok gerilla hayatını kaybetti. Geride kalan 15-20 kadar gerilla Sierra Maestra dağlarına çekildi.

Gerillalar dağlarda hakimdi ve sempatisi gün geçtikçe artıyordu. Gerillaların başarıları arttıkça Batista'nın ordusu ve polisi içinde çözümler arttı. Batista, 12 bin kişilik bir orduyla dağlara operasyona girişti. Bu operasyonda gerillalar, askerleri püskürttüler. General Castillo ile Castro karşılıklı ateşkes ilan ettiler. Castro, bu arada gerillaları tekrar dağlara taşıdı. 21 Ağustos'ta toparlanan güçlerle şehirleri doğru saldırıya geçti ve 30 Aralık'ta başarıya ulaştı. Küba devrimi gerçekleşmişti. 1959 yılına Küba halkı, devrimle girmiş ve emperyalizmin önemli köşe taşlarından biri daha düşmüştü. 6 Ocak'ta Castro yönetimi aldı ve Batista rejiminin kalıntıları da ortadan kaldırıldı.

☆ 28-29 Ocak 1921-Mustafa Suphi ve Yoldaşları Katledildi.

Emperyalizme karşı savaş vermek ve kitlelere önderlik etmek için Türkiye'ye gelen Mustafa Suphi'nin önderlik ettiği 15 komünist, Türkiye'ye gelmek için yola çıktıklarında Atatürk'ün talimatıyla öldürüldüler. Mustafa Suphi ve yoldaşlarının ülkeye girmesini kendi iktidarı için tehlike olarak gören Mustafa Kemal, onları daha yoldayken öldürerek, niyetinin burjuvaziye hizmet edecek kapitalist bir devleti inşa etmek olduğunu gösterdi.

☆ 22 Ocak 1980-Tarış Direnişi

Devletin devrimci işçileri işten çıkarmak ve yerine faşist kadrolar yerleştirmek istemesine eylemlerle karşılık veren işçilere polis saldırdı. İşçiler fabrikayı işgal ederken, halk da direnişe destek verdi.

☆ 28 Ocak 1968-Kavel Direnişi

Fabrikada uygulanan baskılara karşı işçiler direnişe geçti. Bu direnişe hazmedemeyen patron ve devlet, işçilere saldırıya geçti. Ancak saldırıya karşı İstinye halkıyla işçiler birlikte karşı koydular. Kavel Direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketinin önemli ve yol gösterici direnişlerinden biri oldu.

2007'yi geride bırakırken Ortadoğu'nun yangını dinmiyor

ABD nin 11 Eylül sonrasında Afganistan'ı işgal ederken ya da Irak'a girerken kullandığı argüman, teröre karşı mücadele etmek; bu ülkelerdeki terör odaklarını temizlemek; diktatörler tarafından yönetilen bu ülkelerin halklarına demokrasi ve refah getirmek, vb, vb idi. 11 Eylül'ün ve Afganistan'ın işgalinin üzerinden 6, Irak işgalinin üzerinden 4,5 yılı aşkın süre geçti. Bu süre boyunca, ABD'nin yokedeceğini söylediği Taliban ve El Kaide'nin direnişleri ve eylem güçleri daha da büyüdü; işgal altındaki ülkelerin halkları, demokrasiye geçmek bir yana eskisinden de büyük bir baskı, vahşi bir saldırganlık, işkence ve ölümle yüzyüze yaşamaya başladı; refahın artışı bir yana elindeki olanakları da kaybetti, büyük bir yoksulluk, şehirlerin alt yapısının yıkılması, sağlık, eğitim gibi koşulların tümüyle ortadan kalkması vb ile karşı karşıya kaldılar.

ABD emperyalizmi, 'demokrasi' adına yürüttüğü hegemonya savaşını henüz sonlandırmadı. Çünkü Ortadoğu üzerindeki hegemonyasını tam olarak kuramadı, petrolü ele geçiremedi, yeni pazarlara ulaşamadı, kendi hegemonyasına karşı çıkan ülkeleri dize getiremedi. Geçen 6 yıl ABD'nin hegemonyasının yükselişine değil, güç ve prestij kaybetmesine, rakip emperyalistlerin güçlenmesine, hedef gösterdiği ülkelerin pervasızlaşmasına sahne oldu. 2007 yılında, savaşın dengeleri biraz daha ABD'nin aleyhine döndü.

Afganistan'da kitlelerin işgale karşı tepkisi Taliban'ın biraz daha güçlenmesine, hatta kimi bölgelerde hakimiyetini ilan etmesine neden oldu. Savaşın başında ABD'ye topraklarını açan Pakistan ise, şiddetli iç karışıklıklarla ve Taliban yanlısı dinci örgütlenmenin güçlenmesiyle çalkalanıyor. ABD, Irak işgalinin arkasından

İran'a da saldırıyı planlıyordu; ancak Irak işgaline karşı Şii direnişinin büyümesiyle birlikte İran'ın bölgedeki gücü daha da arttı. İsrail'in Lübnan'a saldırısı da İran'ın bölge hakimiyetini artıran bir etki yaratmıştı. Filistin'e yapılan ABD müdahalesi, Hamas ile El Fetih'in ayrışmasına, ülkenin de iki ayrı parçaya bölünmesine yol açtı. Irak'ta işgal sonrası yaşam, halk için giderek daha fazla zorlaşırken, ABD ordusundan daha büyük bir vahşet ve katliam yürütmesi için Blackwater gibi kontra örgütler devreye sokuldu. Ancak bu da ABD'nin Irak'ta yaşadığı sıkışmayı gidermesine, Irak'taki direnişi bastırmasına yetmedi. Üstelik ABD'nin İran'da savaşa başlamasının önündeki engeller her geçen gün biraz daha arttı.

Diğer taraftan, savaşta emperyalist dengeler ve ittifakların şekillenışı biraz daha netleşti. Almanya ve Fransa gibi AB emperyalistleri, ABD ile kurdukları ilişkilerini güçlendirmeye devam ettiler. Hatta Fransa'da yapılan seçimlerin arkasından başa gelen Sarkozy, ABD uşaklığında herkesi geride bırakan bir çizgi izlemeye başladı. Ancak diğer taraftan ABD, İngiltere'de önemli bir güç kaybına uğradı. Kitlelerin savaş karşıtı tepkileri sonucunda, İspanya'nın ve İtalya'nın arkasından Avustralya ve İngiltere'de de hükümet değişikliği yaşandı ve bu ülkelerde izlenen açık ABD yanlısı politika, geriye itilmek zorunda kalındı. Keza "kadife darbeler" ile ABD'ye bağlanan eski BDT ülkelerinde de ciddi çalkantılar yaşandı ve bu ülkelerde Rusya'nın etkisi güçlendi.

Rusya ise, 2007'nin başından itibaren ABD karşısında daha saldırgan bir politika izlemeye başladı. Kosova sorunundan ABD'nin savunma kalkını projesine, İran'a dönük saldırgan politikaya kadar

pekçok konuda ABD politikalarının karşısında yer aldı. Keza eski Sovyetler Birliği coğrafyasındaki ülkeler üzerinde hegemonyasını güçlendirmek, kaybettiği ülkeleri yeniden kazanmak için de büyük bir атаға geçti, bunda başarılı da oldu.

Çin ise, ABD'nin asıl ve en tehlikeli rakibi olmakla birlikte, şimdilik ABD'nin karşısına açıktan çıkmama tutumunu sürdürmeye devam ediyor. Öncelikle pazar alanlarını genişletiyor, geçmişte ABD'nin arka bahçesi konumunda olan ya da ABD'nin mutlak hegemonyasını taşıyan ülkeler de dahil olmak üzere, dünya üzerinde ekonomik gücünü ve hegemonyasını hızla büyütüyor. Tıpkı geçmişte ABD'nin dünyaya "demokrasi" taşıması gibi, şimdi de dünyaya "Çin modeli sosyalizm" taşıyarak sömürgeci yüzünü gizlemeye çalışıyor. ABD karşıtı politikalarını ise, Venezüella gibi ülkelerin sözcülüğü ile dile getiriyor.

Çin, ekonomik olarak her geçen gün biraz daha güçlenirken, ABD pazar alanlarını kaybediyor. Kaybettiği her pazar alanı, ABD ekonomisini biraz daha sıkıştırıyor ve ABD merkezli büyük bir ekonomik bunalımının koşullarını güçlendiriyor, yakınlaştırıyor.

Afganistan ve Irak işgalinin başladığı dönemlerde, savaşın çok hızlı bir biçimde yayılacağı düşünülüyordu; öyle olmadı. ABD merkezli-tek kutuplu bir dengenin olduğu dönemlerde, savaşlar ABD politikaları doğrultusunda hızla yayılıyor, kolayca sonuçlanıyordu. Emperyalist dengelerin bu kadar karmaşık, kitlelerdeki savaş karşıtlığının bu kadar büyük (kimi zaman doğrudan eylemli biçimlerde ifade edilemese de) olduğu dönemlerde ise, savaşın seyri de daha ağır, daha sancılı geliyor. Ancak bu tablo, paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı için bir emperyalist savaşın yürütüldüğü gerçeğini değiştirmiyor.

Afganistan'da Taliban'ın yükselişi

11 Eylül saldırılarının arkasından, ABD ilk ve en kolay hedef olarak Afganistan'ı belirlemişti. Afganistan'daki emperyalist dengeler tam oturmamış görünüyordu; Taliban önderliğindeki ülkede, zaten uzun zamandır hedefe çakılmış bir yönetim bulunuyordu; ABD'nin saldırı planlarına cepheden karşı çıkan bir emperyalist ülke yoktu. Bu koşullar ABD'nin ilk olarak oraya saldırmasını kolaylaştırıyordu. Petrol bölgelerinde hakimiyeti ele geçirmek amacıyla doğrudan Ortadoğu'ya saldırmak belli riskler taşıyordu, ancak savaş şiddetini artırmadan önce, Afganistan gibi, Orta Asya'nın bağrındaki son derece stratejik önemde bir ülkeyi ele geçirmiş olmak, ABD'nin avantajlı konumda olmasını sağlayacaktı.

Ancak işgalden sonraki 6 yıl, ABD'nin planladığından çok farklı biçimde gelişti. Başlangıçta Taliban güçleri geri çekildi;

Afganistan ve Irak işgalinin başladığı dönemlerde, savaşın çok hızlı bir biçimde yayılacağı düşünülüyordu; öyle olmadı. ABD merkezli-tek kutuplu bir dengenin olduğu dönemlerde, savaşlar ABD politikaları doğrultusunda hızla yayılıyor, kolayca sonuçlanıyordu. Emperyalist dengelerin bu kadar karmaşık, kitlelerdeki savaş karşıtlığının bu kadar büyük (kimi zaman doğrudan eylemli biçimlerde ifade edilemese de) olduğu dönemlerde ise, savaşın seyri de daha ağır, daha sancılı geliyor. Ancak bu tablo, paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı için bir emperyalist savaşın yürütüldüğü gerçeğini değiştirmiyor.

ama bir taraftan Irak'ta büyüyen direnişten güç alarak, bir taraftan işgale karşı tepki duyan Afgan halkının desteğini kazanarak, bir taraftan da Afganistan üzerinde hesapları olan başta Rusya olmak üzere farklı emperyalistlerle ilişkilerini derinleştirerek, yeniden sahneye çıktı. Üstelik bu defa çok daha iddialı, çok daha güçlüydü. Afganistan'daki ISAF (Uluslararası Güvenlik Destek Gücü) birliklerine saldırılar düzenlemeye, bunlara önemli kayıplar verdimeye başladı.

Ocak ayında Brüksel'de gerçekleştirilen NATO Dışişleri Bakanları toplantısında, ABD Dışişleri Bakanı Rice, Afganistan'daki savaşla ilgili olarak "Kazanıyoruz, bu yüzden savaşıma devam ediyoruz" açıklamasını yaptı. Gerçekte ise, Afganistan'da ABD'nin kazanma ihtimali, her geçen gün biraz daha azalıyor, ABD'nin "zaferi" her geçen gün biraz daha uzaklaşıyor. Zaten, Rice'nin "Kalmalıyız, savaşmalıyız ve kazanmalıyız" sözlerini sarfettiği sözkonusu açıklama, aynı zamanda ABD'nin diğer ülkelerden Afganistan savaşı için destek talebiyle devam ediyordu.

Bu toplantının hemen arkasından, Şubat ayının başında Afganistan'daki ISAF komutası İngiltere'den ABD'ye geçti. Ve aynı günlerde Taliban, 2007'nin en kanlı yıl olacağı tehdidinde bulundu. Sadece 2006 yılında Afganistan'da yaklaşık 4 bin kişi yaşamını yitirdi. Bunlardan 64'ü NATO askeriydi. 2006 yılı, 2001'deki işgal sonrasında geri çekilen Taliban güçlerinin savaşı yeniden yükselttiği ve işgale karşı direnişi büyüttüğü bir yıl oldu. 2007'nin başında ISAF'ın komutasının ABD'ye geçmesinin hemen arkasından, Taliban da harekete geçti. Şubat ayının son günlerinde, ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'in Afganistan ziyareti sırasında, ABD'nin Bagram askeri karargahına bir intihar saldırısı düzenlendi. Taliban sözcüsü, "Cheney'in üste olacağını biliyorduk" açıklamasını yaptı. Cheney'in yara almadığı ama 20 kişinin öldüğü intihar saldırısı, Taliban'ın gücünü ortaya koyan önemli bir eylemdi.

Keza, NATO birliklerinin ABD askerlerinin yerini aldığı Kandahar, Helmand ve Uruzgan'ın 20 bölgesi, 2007 yılının başlarından itibaren artık Taliban güçlerinin eline geçmişti.

Mart ayında Afganistan'da NATO ve Afgan kuvvetlerinin ortak tatbikatı başlatıldı. Haşhaş üretiminin en çok yapıldığı yer olan Helmand eyaletini, Taliban'dan geri almak üzere başlatılan bu harekatta 10 sivilin öldürülmesi, Afgan halkının tepkisiyle karşılandı. ISAF'ın bu saldırganlığına karşı Celalabad kentinde protesto gösterileri yapıldı.

Mayıs ayı sonunda ise Taliban, bir Chinook helikopterini vurdu, enkaza bakmaya gelen NATO birliklerini de pusuya düşürdü ve geri çekilmek zorunda bıraktı.

2007 yılı, Afganistan'daki rehine eylemleri yönüyle de önemli bir yıl oldu. Taliban güçleri, Irak'taki direnişçilerden öğrendikleri yöntemi uygulamaya başladılar ve ülkedeki

Taliban güçleri, Irak'taki direnişin derslerinden sadece rehin eylemleri yönüyle değil, genel olarak faydalanmaya çalışıyorlar. Zaten Irak direnişinin ABD karşısında aldığı başarı, moral güç yönüyle de önemli bir etki yaratıyor. Taliban'ın giderek büyüyen direnişinin en önemli unsuru ise, işgale karşı tepkileri yükselen Afgan halkı. İşgal sonrasında, öncesine göre çok daha zor şartlarda yaşıyor Afganlılar. Yoksulluk ve açlığın yanı sıra, savaş nedeniyle ölümler de halkı doğrudan etkiliyor. NATO saldırıları, sivilleri de hedef alıyor. Keza, ABD işbirlikçisi yeni yöneticiler, uyuşturucu ticareti ve yolsuzluklar konusunda eski yönetimden bile daha pervasız davranıyorlar.

yabancılarla dönük rehin eylemlerine başvurular. Önce iki Alman'ı kaçırdılar ve Almanya'nın Afganistan'daki 3 bin askerini geri çekmesini istediler. Arkasından 23 Güney Koreli kaçırıldı ve Kore'nin 200 askerini geri çekmesini istediler. Her iki ülke de bu talebi kabul etmedi. Bunun üzerine Taliban da rehin şartını değiştirmeye başladı. Artık rehin aldığı kişilerin karşılığında hapisteki Taliban üyelerinin bırakılması gibi, hayata geçme ihtimali daha yüksek olan talepler ile sürüyorlar.

Taliban güçleri, Irak'taki direnişin derslerinden sadece rehin eylemleri yönüyle değil, genel olarak faydalanmaya çalışıyorlar. Zaten Irak direnişinin ABD karşısında aldığı başarı, moral güç yönüyle de önemli bir etki yaratıyor. Taliban'ın giderek büyüyen direnişinin en önemli unsuru ise, işgale karşı tepkileri yükselen Afgan halkı. İşgal sonrasında, öncesine göre çok daha zor şartlarda yaşıyor Afganlılar. Yoksulluk ve açlığın yanı sıra, savaş nedeniyle ölümler de halkı doğrudan etkiliyor. NATO saldırıları, sivilleri de hedef alıyor. Keza, ABD işbirlikçisi yeni yöneticiler, uyuşturucu ticareti ve yolsuzluklar konusunda eski yönetimden bile daha pervasız davranıyorlar. Mesela, Devlet Başkanı Hamid Karzai'nin kardeşi Ahmet Veli Karzai, ülkenin en büyük uyuşturucu baronu haline geldi. Bu durum da kitlelerin işgalcilere karşı tepkilerini büyütüyor.

Bu tepkiler, Afgan aşiretlerinin de çözümlerini arayışlarını güçlendiriyor. Ağustos ayında Kabil'de toplanan 'barış jirga'sında, NATO ve ABD'nin Afganistan'dan kovulması ve yerine 'İslami ülkelerin birliklerinin konuşlandırılması' çağrıları yükseldi. Afganistan'dan 350, Pakistan'dan 300 aşiret liderinin biraraya geldiği dev çadırdaki toplantıda, artan şiddete çözüm yolları ele alındı. Suikast girişiminden korkan Pakistan Devlet Başkanı Müşerref jirgaya gelmezken, Talibanla bağlantılı 100 Pakistanlı aşiret lideri de boykot ederek katılmadılar.

Taliban'ın askeri gücünün giderek artıyor oluşu da önemli bir konu. İngiltere ve ABD, Taliban'ın askeri gücünün Çin'e dayandığını, Çin yapımı silahlar kullandığını iddia ediyorlar. Taliban'ın kullandığı karadan havaya füzeler, uçaksavar silahları, roketatarlar, yola yerleştirilen bombalar gibi, gerilla savaşında büyük önem taşıyan silahlar Çin malı. Geçmişte Pakistan istihbaratının bu silahları Taliban'a ulaştırdığı biliniyor. Şimdi ise İran üzerinden böyle bir sevkiyatın yapılması oldukça yüksek bir olasılık. İran, hem Çin etkisinin bölgede yayılmasına aracılık yapıyor, hem de Afganistan'a kadar uzanan çok geniş bir alanda kendi konumunu güçlendirmiş oluyor. Bölgede hemen her ülkedeki ABD karşıtı kesim, İran ve Çin ile ilişkilerini güçlendiriyorlar.

Direnişin geldiği aşama, Afganistan hükümetini geri adım atmaya zorluyor. Afganistan Devlet Başkanı Hamid Karzai, Eylül ayının sonunda Taliban lideri Molla Ömer (ABD tarafından terör suçuyla aranıyor) ve

Hizb-i İslami lideri Gulbettin Hikmetyar'a bir anlaşma yapma çağrısında bulundu ve hükümette bakanlık önerdi. Ekim ayında ise, Taliban'ın olası müzakereler için taleplerini hükümete ilettiği ortaya çıktı. Buna göre Taliban, ülkede Amerikan işgali sona ermeden müzakerelere oturmayacağını kesin bir dille belirtiyor. Ve müzakere şartları şöyle sıralanıyor: Taliban'ın büyük oranda ele geçirmiş olduğu Güney Afganistan'daki 10 bölgenin kontrolü Taliban'a devredilecek; işgalci birliklerin ülkeyi terk etmesi amacıyla takvim belirlenecek; cezaevlerindeki tüm Taliban tutsakları en geç 6 ay içinde salıverilecek.

Bu görüşmelerin sürüyor olması, Taliban'ın eylemlerini durdurmuyor. Kasım ayının başında, Afganistan'ın kuzeyinde gerçekleştirilen bir intihar saldırısında bir milletvekili heyetinin fabrika ziyareti hedef alındı. Milletvekillerinin yanısıra tören için getirilen öğrencilerin de öldüğü saldırı, 2001'den bu yana gerçekleştirilen en kanlı saldırı olma niteliğini taşıyor. Keza Afganistan'ın güney bölümlerinde hakimiyeti ele geçiren Taliban'ın, ülkeyi ikiye bölen Hindikuş Dağlarının kuzeyinde ilk defa bu türden bir eylem gerçekleştirmiş olması büyük bir önem taşıyor.

Afgan savaşının gerçek durumunu ortaya koyan en çarpıcı açıklama ise Ekim ayının sonunda İngiliz Liberal Demokrat Parti eski lideri Ashdow'dan geldi. Ashdow Afganistan'daki yenilginin Irak'ta yenilmekten daha kötü olduğunu söyleyerek "bu Pakistan'ın da düşmesine ve Şiiilerle Sünniler arasında büyük çaplı bir savaşa neden olur ve kendi ülkelerimizin iç güvenliği üzerinde ciddi bir etki yaratır" dedi.

Pakistan'da Müşerref döneminin sonu

Afgan savaşı, Pakistan'daki dengeleri de altüst ediyor. Pakistan Devlet Başkanı General Müşerref yönetimi son aylarda oldukça sıkıntılı günler geçiriyor. Pakistan'ın kuzeydoğusundaki bölgelerde Taliban etkisi her geçen gün biraz daha büyüyor. ABD, bu büyümeye karşı mücadele etmesi için Müşerref'i her geçen gün biraz daha sıkıştırıyor, içte ise, Müşerref'e karşı tepkiler artıyor. Özellikle Taliban etkisini kırmak için Temmuz ayında gerçekleştirilen Lal Mescidi baskınının arkasından, Müşerref'in koltuğu daha şiddetli sallanmaya başladı.

Lal Mescidi baskını, ülkedeki Taliban örgütlenmesinin ne kadar güçlü olduğunu çarpıcı bir biçimde gözler önüne serdi. Bu mescid, medreselerin en büyüklerinden birisi; binlerce öğrenci burada eğitim görüyor, hiyerarşik bir yapılanma oluşturuyorlar, başkentte kendi ahlak polislerini dolaştırıyorlar, şeriat mahkemeleri kurarak yargılamalar yapıyorlar.

Afganistan'da Sovyet işgalinin başladığı dönemde, Pakistan ve Afganistan'da doğrudan ABD tarafından kurulan ve SB'ye karşı savaşmak üzere desteklenip büyütülen bu dinci örgütlenmeler, ABD'nin "yeşil kuşak"

projesinin de en önemli ayaklarıydılar. Afgan işgalinin bitmesinin arkasından, ülkenin kuzeybatısına yerleşen bu silahlı militan gruplar, merkezi hükümetten kendilerine özerklik aldılar ve ayrı bir yönetim oluşturdular, zaman geçtikçe örgütlenmelerini çevrelerine doğru genişlettiler. Bugün Pakistan’da resmi rakamlara göre 13 bin, Uluslararası Kriz Grubu’na göre ise 20 bin civarında medrese var ve bunlarda 200 binden fazla öğrenci eğitim görüyor. ABD tarafından kurulup palazlandırılan bu medreseler, bu gün El Kaide ve Taliban gibi ABD’ye karşı savaşan dinci örgütlenmelerin kadro kaynağı durumundalar. Ve ABD, bu dinci örgütlenmeleri denetleyemediği, etkisizleştiremediği gerekçesiyle Pakistan’a saldırı hazırlıkları yapıyor, Pakistan hükümetini sıkıştırıyor.

Medrese baskını, ABD’nin bu baskısını azaltmak amacıyla gerçekleştirilmişti, ancak baskının başarısız olması, hem dinci örgütlenmeleri daha da pervasızlaştırdı, hem de ABD’nin yeni planlarını devreye soktu. Eski başbakanlardan Benazir Butto’nun ülkeye geri dönmesi de bu planların bir parçasıydı.

Ekim ayında yapılan Devlet Başkanlığı seçimlerini kazanarak yeniden Başkan seçilen Müşerref, Benazir Butto’nun ülkeye dönüşüne izin verdi. Ülkedeki en büyük muhalefet grubu olan Pakistan Halk Partisi’nin lideri Butto, Müşerref’in Genelkurmay Başkanlığı’ndan istifa etmesi koşuluyla onun Başkanlığını destekleyeceğini açıklamıştı. Butto’nun dönüşü büyük kitle gösterileriyle ve bu gösterileri kana bulayan bir intihar eylemiyle karşılandı. Sonrasında ise olaylar hızla büyümeye devam etti. Üniformasını çıkarmamış olmasını “demokrasiye karşı bir tutum” olarak değerlendiren muhalifler, Müşerref’e karşı protesto eylemleri başlattılar. Kasım ayı, hem bu eylemlerin hem de devlet baskısının yükseldiği bir ay oldu. Müşerref, olağanüstühal ilan etmeye ve Butto’yu evde hapsedmeye varana dek önemli adımlar attı. Ancak emperyalist ülkelerin de bastırması sonucu, Müşerref, Genelkurmay Başkanlığı görevinden ayrıldı ve üniformasını çıkardı. Emperyalist ülkelerin ‘demokrasi’ anlayışının ne kadar yüzeysel ve göstermelik olduğu, bir giysi değişikliği ile ülkeye ‘demokrasi’ geldiğinin ilan edilmesiyle bir kere daha ortaya çıkmış oldu.

Bu arada, 8 yıl önce Müşerref tarafından askeri darbe ile devrilen eski başbakan Navaz Şerif de sürgünden dönmek için bir girişimde bulundu. Butto’dan önce, eylül ayı içinde uçakla İslamabad’a gelen Şerif, uçağa geri bindirilip 2000’deki gibi yeniden Suudi Arabistan’a gönderildi. Kasım ayında ülkesine dönmek için ikinci bir girişimde bulunan Şerif, bu defa başardı. Müşerref isteksiz de olsa bu durumu kabullenmek zorunda kaldı.

Pakistan, savaşın başında ABD’nin saflarında yer almıştı. Ancak savaş başladıktan sonra Afgan sınırından geçen Taliban güçlerinin, Pakistan’daki dinci örgütlenmeler ile bağlarını güçlendirmeleri, Pakistan’nın Kuzey bölgelerinin Afgan direnişi için adeta lo-

Pakistan, savaşın başında ABD’nin saflarında yer almıştı.

Ancak savaş başladıktan sonra Afgan sınırından geçen Taliban

güçlerinin, Pakistan’daki dinci örgütlenmeler ile bağlarını

güçlendirmeleri, Pakistan’nın Kuzey bölgelerinin Afgan direnişi için adeta lojistik

alan haline gelmesi ve Pakistan’ın bu bölgelerdeki hakimiyetini

tümünden kaybetmesi, ABD ile Pakistan’ın arasındaki mesafenin

büyümesine neden oldu. Bu durumu gören ABD, Benazir Butto’yu ülkeye göndere-

rek ilişkileri yeniden bir düzene sokmaya

çalıştı. Müşerref’e de çok fazla dokunmadan (üniformasını çık-

kartarak demokrasiye geçtiği yolunda bir

kandırmaca ile) Butto-Müşerref ittifakıyla

ülkeyi daha rahat yönetmeyi planlıyordu. Ancak Aralık ayının

son günlerinde Butto’nun bir suikastla

öldürülmesi ve suikasttan Müşerref’in

sorumlu tutulması bütün planları altüst etti; Pakistan’da kurul-

maya çalışılan denge-

ler bir kere daha yerinden oynadı.

jistik alan haline gelmesi ve Pakistan’ın bu bölgelerdeki hakimiyetini tümünden kaybetmesi, ABD ile Pakistan’ın arasındaki mesafenin büyümesine neden oldu.

Bu durumu gören ABD, Benazir Butto’yu ülkeye göndererek ilişkileri yeniden bir düzene sokmaya çalıştı. Müşerref’e de çok fazla dokunmadan (üniformasını çıkararak demokrasiye geçtiği yolunda bir kandırmaca ile) Butto-Müşerref ittifakıyla ülkeyi daha rahat yönetmeyi planlıyordu. Ancak Aralık ayının son günlerinde Butto’nun bir suikastla öldürülmesi ve suikasttan Müşerref’in sorumlu tutulması bütün planları altüst etti; Pakistan’da kurulmaya çalışılan denge-ler bir kere daha yerinden oynadı.

Irak üçe bölünüyor

2003 yılından bu yana Irak’ta işgali başarıya ulaştıramayan ABD, 2007 yılına, pek çok bakanlığın değiştirildiği yeni bir savaş ekibi ve yeni bir Irak stratejisiyle başladı. Dışişleri Bakanı Colin Powell, Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Başkan Yardımcısı Dick Cheney gibi isimler görevden alındı. Savaş politikalarında yeterince saldırgan olmayan, Irak’tan çekilmeyi savunan ya da bir biçimde adı yıpranan kişiler değiştirildi, yeni ve daha ‘şahin’ bir ekiple yeni yılı karşıladı ABD.

Yeni ekip, ‘Yeni Irak Stratejisi’ adı verilen planı uygulamakla karşı karşıyaydı. Bu planın temel unsurları; Ortadoğu’da Şii etkisine karşı Sünni bir blok yaratmak, Irak içinde de Şii direnişçilere karşı mücadele etmek ve Sünnileri Sünni bloka dahil etmek, İran’ı hedefe çakarak ilk olarak Irak topraklarında İran’la bir savaşı başlatmak ve demagojik yöntemlerle Irak halkını kazanmaya çalışmak olarak özetlenebilir.

ABD, Irak işgaline başlarken, asıl olarak Şiiilere dayanacağını düşünmüştü. Şiiler, Sünni yönetiminin baskısı altında tepki biktirmişlerdi çünkü. Sünnileri genel olarak düşman ilan edip Şiiilere yaslanan, Kürtleri de kendisine yedekleyen bir işgal politikasıyla başlamıştı ABD. Ancak geçen yaklaşık 5 yıl, hesapları ve dengeleri altüst etti. Bu süre içinde Şiiler, ABD’nin dayanağı olmak bir yana, işgalin ve işgalcilerin estirdiği terörün baskısıyla, ABD’ye karşı direnişi büyüttüler. Bu arada, Şii İran ile yakınlaşmaya başladılar. Bu nedenle, 2007 yılına gelindiğinde, ABD’nin asıl hedefi Şii direnişini kırmak, Irak içindeki İran etkisini bitirmek haline gelmişti.

Hükümetteki dengeler de bu politika değişikliğinden etkilendi. 2006 yılında Irak’ta göstermelik biçimde yapılan seçimlerde 40 kişilik hükümet kurulmuş ve bakanlıklar dengeli bir biçimde paylaştırılıp Başbakanlık Şii Maliki’ye, Cumhurbaşkanlığı Kürt Talabani’ye bırakılmıştı. Sonrasında 17 Sünni bakan istifa etti. Hükümet, Şii ve Kürt bakanlar ile ABD’nin zorlaması sonucunda ayakta kaldı. O dönemlerde, ABD için asıl hedef hala Sünni direnişiydi. An-

cak 2007 yılı ile birlikte Şiiler hedef tahtasına çakıldıkça Şii bakanlar ve Şii başbakan, her attıkları adımda ABD’nin tepkisini almaya başladı. Son olarak Ağustos ayında Suriye ile İran’a ziyaretler düzenleyen Maliki, ABD’nin sert sözleriyle karşılaştı. Bush, gerekirse hükümetin değiştirilebileceği yönünde açıklamalar yaparken, Maliki de bu sözlerin altında kalmadı ve “başka yerlerde de dostlar bulabiliriz” dedi.

Bunların yanısıra, Irak’taki İranlı diplomatların tutuklanması, Şiilerin dini merkezlerine, sembollerine, Şii mahallelerin kalabalık alanlarına dönük bombalı saldırılar gerçekleştirilmesi, Şiiler ile Sünniler arasında mezhep çatışmalarının başlatılması, Bağdat’ın Şii semti Şuala ile Sünni semti Gaza-liye’yi birbirinden ayıracak yüzlerce metrelik bir duvarın inşa edilmesi gibi adımlar da ABD planının bir parçasıydı. Şii ordusunun lideri Sadr ile Sünni direnişinin liderlerinden bazıları, mezhep çatışmaları yaratmak için çeşitli adımlar atıldılar; ancak gerçekleştirilen provokasyonlar öylesine güçlüydü ki, iç çatışmaları engellemekte başarılı olamadılar.

ABD, Sünni bloku yaratmak için, öncelikle Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün, Kuveyt gibi Sünni yönetimlere sahip ülkeler ve Körfezdeki Sünni emirlikleri biraraya getirmeye çalıştı. Ortadoğu’da İran’ın giderek güçlenmekte oluşu, Lübnan’daki Hizbullah’tan Filistin ve Suriye’ye kadar İran etkisinin artışı, bölgedeki Sünni ülkeleri, özellikle de Suudi Arabistan’ı fazlasıyla tedirgin ediyordu. Bu ülkeler, sadece bölge dengeleri yönüyle değil, İran’ın, kendi içlerindeki Şiiler üzerinde etkili olma ihtimalinden de ürküyorlar. Bu ülkeleri biraraya getiren bir başka etken ise, Irak’ın bölünmesi ihtimali. Bölünme olduğunda, İran’ın daha fazla güçlenmesi, Arap coğrafyasında petrol zengini bir Kürt devletin kurulması, petrole sahip olmayan Sünni bölgenin ise küçük ve etkisiz olarak kalması, Sünni ülkelerin istemediği bir sonuç. Bütün bu unsurları dikkate alarak, Türkiye’yi de yanlarına çekmeye çalıştılar. Hatta Suudi Arabistan Kralı, kalabalık bir heyetle ve bu gizli amaçla, Türkiye’ye bir ziyaret de gerçekleştirdi.

Irak’taki Sünni direnişçiler de, bu Sünni blok oluşturma çabalarının bir parçası haline getirildi. Direnişi sürdüren 7 örgütün temsilcileri, bölgedeki Türkiye ve Suudi Arabistan gibi Sünni ülkelerin baskısıyla, birleşme kararı aldıklarını açıkladılar. El Kaide ve Baasçılar dışındaki tüm Sünni direniş örgütlerini birleştiren bu ittifak, Irak’taki sivillere dönük saldırıları El Kaide’nin gerçekleştirdiğini söyleyerek, El Kaide ile arasına kesin bir sınır çekiyor. Zaten ABD’nin Yeni Irak Planı’nın en önemli unsurunu, Sünni örgütlerin El Kaide’yi dışlaması ve ona karşı savaşması oluştuyordu. Bu yanıyla, “ABD işgaline karşı birlikte savaşma” kararı aldıklarını söyleyen bu örgütler, aslında ABD’nin istediği sınırlara çekilmiş oluyor. Diğer taraftan, İran’ın kendilerine para ve silah teklif ettiği-

ni, ama İran'a güvenmedikleri için bu teklifi kabul etmediklerini de söylüyorlar. İran'a güvenmeyen bu örgütler, Arap ülkeleri ve BM'ye güveniyor ve Irak dışında bir yönetim merkezi kurmak için yardım talebinde bulunmaya hazırlanıyorlar.

ABD'nin Irak'ı üçe bölme planları da her geçen gün biraz daha somutlaşıyor ve yakınlaşıyor. ABD'nin Demokrat Parti başkan aday adaylarından Senatör Joseph Biden'in hazırladığı "yumuşak bölünme planı" bunun son örneği. Geçtiğimiz Temmuz ayında gündeme gelen bu plana göre, Irak, "Kürdistan, Şiistan ve Sünnistan" olarak, merkezi bir hükümet tarafından bir arada tutulan üç yarı özerk bölgeye ayrılacak. Nüfusun karışık olduğu bölgelerdeki insanların, mezhep çatışmalarından zarar görme korkusuyla bulundukları yerleri terketmeleri ve kendi mezheplerinin çoğunlukta olduğu bölgelere göç etmeleri, bu planı kolaylaştıran etkenlerden biri. Böylece Irak kentleri giderek daha homojen bir hale geliyor.

Ancak Irak'ın üçe bölünmesi planı, ABD açısından giderek daha karmaşık bir hale dönüşüyor. ABD, Ortadoğu politikasının merkezine "Sünni blok"u koyuyor, ama hem Sünni ülkeler, hem de Sünni direnişçiler Irak'ın bölünmesine karşı çıkıyor ve bu konuda ABD'nin karşısında yer alıyorlar. Son olarak Eylül ayının sonlarında toplanan ABD Senato'su, Irak'ta merkezi devleti dağıtmayan, ancak yerel özerklikleri artıran "etnik temelde bölünmeyi" hazırlayan plana yeşil ışık yaktı. Böylece ABD, Irak'ta biraz daha zaman kazanmış oldu.

Irak'ın bölünmesini en çok isteyen kesim olan Kürtler, komşu ülkelerin hepsiyle sorunlar yaşıyor. Türkiye, İran ve Suriye, bir Kürt devletinin kurulmasına kesin olarak karşı çıkıyorlar ve "Kürt karışıklığı" noktasında birleşerek, ABD karşıtı bir çizgi oluşturmaya yöneliyorlar. Kürtler ise, savaş sırasında ve sonrasında ABD'nin politikaları doğrultusunda attıkları adımların karşılığını Kerkük referandumu ve bağımsız devlet konularında almak için artık giderek daha fazla sabırsızlanıyorlar. Şiiler ise, uzunca bir zamandır, tıpkı Lübnan'daki Hizbullah gibi, İran'ın uzantısı durumundalar; bölünme onların İran'la ilişkilerini güçlendirecek.

Aslında ortada bir hükümet ve birleşik bir Irak devleti olmadığının işaretleri her vesileyle tekrar görünüyor. Mesela Türkiye ile ilişkiler ve PKK konusunda Şii Başbakan'ın yaptığı bir konuşma, hemen arkasından Kürt bir yetkili tarafından tekzip ediliyor. Ya da Irak petrollerinin nasıl paylaşılacağı henüz netleşmemişken, Kürt bölgesinin federal meclisi, kendi petrol yasasını çıkartıyor, emperyalistlerle anlaşmalar imzalıyor ve Türk firmalarının da içinde olduğu kimi şirketler ve konsorsiyumlar burada petrol arama-çıkarma faaliyetlerine başlıyorlar.

ABD'nin planının bir parçası da Irak'tan kademeli olarak çekilmek şeklinde açıklandı. Ancak bu plan, gerçekten çekilmeyi ifade et-

***Irak'ın bölünmesi-
ni en çok isteyen ke-
sim olan Kürtler,
komşu ülkelerin hep-
siyle sorunlar yaşıyor.
Türkiye, İran ve Suri-
ye, bir Kürt devletinin
kurulmasına kesin
olarak karşı çıkıyor-
lar. Kürtler ise, savaş
sırasında ve sonrasında
ABD'nin politikala-
rı doğrultusunda at-
tıkları adımların kar-
şılığını Kerkük refe-
randumu ve bağımsız
devlet konularında al-
mak için artık giderek
daha fazla sabırsızla-
nıyorlar. Şiiler ise,
uzunca bir zamandır,
tıpkı Lübnan'daki
Hizbullah gibi,
İran'ın uzantısı duru-
mundalar; bölünme
onların İran'la ilişki-
lerini güçlendirecek.
Aslında ortada birle-
şik bir Irak devleti ol-
madığının işaretleri
her vesileyle görünü-
yor. Mesela Türkiye
ile ilişkiler ve PKK
konusunda Şii Başba-
kan'ın yaptığı bir ko-
nuşma, hemen Kürt
bir yetkili tarafından
tekzip ediliyor. Ya da
Kürt bölgesinin fede-
ral meclisi, kendi pet-
rol yasasını çıkartıyor,
emperyalistlerle an-
laşmalar imzalıyor ve
Türk firmalarının da
içinde olduğu kimi
şirketler ve konsorsi-
yumlar burada petrol
arama-çıkarma faali-
yetlerine başlıyorlar.***

miyor. ABD yönetimi, son derece politik bir biçimde, "çekilmek için önce daha fazla yüklenmek"ten söz ediyor. Yani önce asker sayısı artırılacak, Irak'ta istikrar sağlandıkça çekilme gerçekleştirilecek. Dolayısıyla yeni bir şey yok.

Diğer taraftan, ABD Irak'taki silahlı kuvvetlerinin biçimini değiştirme yönünde önemli adımlar atıyor. ABD ordusunun verdiği kayıplar kendi içinde büyük tepkiler yarattığı, bu kayıpları önlemeyi de başaramadığı için, farklı biçimleri devreye sokuyor. Iraklı silahlı güçleri maşa olarak kullanmak bu biçimlerden birisiydi, işgalden bu yana fazlasıyla kullandı da. Ancak Irak'ın bölünme hazırlıkları, hükümetteki Şii ağırlığın koyduğu engeller, bu yöntemi etkili kullanmasının önünde engel oluyor. ABD, yeni oluşturulacak Irak ordusunda 200 bin kişilik bir gücün peşmergelere tahsis edilmesini ve ordudaki kritik noktaların Kürtlere bırakılmasını planlıyor. Böylece ordu üzerindeki hakimiyetini koruyabileceğini düşünüyor.

Bir başka yöntem, Sünni direnişçilerin ABD'ye karşı olan savaş gücünün El Kaide'ye yönlendirilmesi. ABD bu konuda yol almaya çalışıyor. Ekim ayında çıkan bir habere göre, Sünni aşiretlerden gelen 50 bin 'gönüllü', El Kaide ile savaşmak üzere ABD tarafından silahlandırılıyor, eğitimden geçiriliyor ve bu 'gönüllüler' ABD ordusu ile birlikte operasyonlara katılıyorlar.

ABD'nin giderek geliştirdiği asıl yöntem ise, özel güvenlik şirketlerine dayalı paralı askerliğin yaygınlaştırılması. Bu şirketlerin elemanları, katil, psikopat, ipini koparmış, yaşamda tutunacağı ve kaybedeceği bir şey kalmamış unsurlardan oluşturuluyor. Bu katiller, Iraklılar üzerinde dizginsiz bir terör estiriyor, katliamlar gerçekleştiriyor, son derece keyfi bir biçimde davranıyorlar. Yasal olarak Irak'taki ABD ordusundan bile daha fazla hakları ve üstünlükleri, dokunulmazlıkları var. Bu yüzden her tür kısıtlamanın ve hesap verme mekanizmasının üzerinde davranıyorlar. Bu özel güvenlik şirketleri sayesinde, Irak'tan ABD'ye dönen asker cenazelerinde bir azalma gerçekleşti elbette, ancak Irak halkının üzerindeki terör ve vahşet arttı.

Kürt devletinin önündeki engeller

Daha '91 yılındaki I. Körfez Savaşı öncesinde, Kürt bölgesi özerk bir bölge niteliğini taşıyordu. Saddam yönetimi altında Kürtler özerk bir yönetime sahiptiler. Körfez Savaşı sonrasında ABD, Irak hükümetinin "35. Paralelin üstü" olarak adlandırılan bu bölgeye herhangi bir biçimde karışmasını engelledi ve burada, devlet olmayan ama devlet gibi kurumsallaşmaya çalışan, isimsiz bir bölge oluşturdu. O tarihten bu yana Kürtlerin kendi devletlerini ilan etme istek ve çabaları hız kazandı.

Irak'ın işgalinden sonra ise, ayrı devlet konusu çok daha güçlü bir biçimde Kürtler tarafından dile getirildi. Ancak aradan geçen

yıllara rağmen, bu konuda atılan tek resmi adım, Irak'ta gevşek bir federasyon yapılmasına yeşil ışık yakılması oldu. Irak'ın en zengin petrol yataklarına sahip olan bu bölgede ayrı bir devlet kurulması, ne Irak'ın diğer parçaları, ne de komşu ülkeler ve diğer emperyalistler tarafından kabul edilmiyor çünkü. Bu konuda ciddi engeller oluşturuluyor. Hatta ABD bile, hem komşularının hepsiyle kavgalı, denize çıkışı olmayan bir Kürt devletinin kendisine çok faydalı olamayacağını düşündüğü için, hem de henüz dengele- rin tam olarak oturmadığını gördüğü için, bağımsız devlet üzerine planları ertelemeye, daha yumuşak geçişler yaratmaya çalışıyor. Hem Kürtleri uzaklaştırmamak hem de Kürt devletinin kurulmasını istemeyen kesimleri karşısına almamak için, işgalin başından bu yana bu yöntemi kullanıyor.

Irak Kürdistanı için gündeme gelen olasılıklardan biri "Tayvan modeli" olarak tanımlandı. Tayvan, 1945'te Çin'de devrim gerçekleştiğinde kaçan karşıdevrimci güçlerin bir adada kurduğu bir devlet. Çin, bu adayı da kendi topraklarına katmak istiyor, kendisine ait olduğunu söylüyor, ancak ABD'yi arkasına almış olan Tayvan, şimdilik buna direnebiliyor. Çin'in tanımadığı, ancak devlet olarak kabul gören bir ülke Tayvan. Türkiye'ye de Kürt devleti konusunda bu öneriliyor. Adı devlet olmayan, fiili bir devlet kulsun ve Türkiye de bunu tanıyıp muhatap alsın.

Kürt devletinin kurulmasına cepheden karşı çıkan ülkelerin başında Türkiye bulunuyor. Bu öylesine bir karşı çıkış ki, bir taraftan Kürt bölgesinde petrolden inşaata kadar çeşitli sektörlerde yatırımlar yapıyor, bir taraftan da, ABD ile kurduğu ilişkileri gerginleştirme pahasına, bölgede Suriye ve İran ile birlikte Kürt devletine karşı bir blok oluşturmaya çalışıyor.

Türkiye'nin asıl hesabı, Kürt bölgesindeki petrol üzerine kurulu. Irak'taki paylaşılmış topraklar yeniden paylaşılırken, Türkiye de kendine pay oluşturmaya çalışıyor. Kürt bölgesindeki zengin petrol yatakları gözlerini kamaştırıyor. Bu nedenle kimi zaman Osmanlı'dan kalma haklarını öne sürüyor, kimi zaman 1926 tarihli Ankara Anlaşmasını hatırlatarak Musul üzerinde garantörlük hakkı olduğunu iddia ediyor, kimi zaman da Türkiye'den Kürt bölgesine geçiş yapan, burada barınan PKK'nin arkasından sıcak takip dayatmasında bulunuyor.

Türkiye, '91'den 2003 yılına kadar geçen 11 yıl içinde 24 defa Kürt bölgesine, PKK'lileri imha etme amaçlı, sınırötesi operasyonlar düzenledi. Hatta '93 yılında Kürt işbirlikçilerin PKK'ye saldırmasını da sağladı. Türkiye'nin belli düzeylerde rahatça atını oynatabildiği, Kürt işbirlikçilerin Türkiye ile yakın ilişkiler kurduğu, hatta Türkiye pasaportu kullanarak başka ülkelere gidebildiği dönemlerdi o yıllar. Irak işgalinden sonra da Türkiye bu ilişkileri kullanarak bölgeye girebileceğini düşündü ama yanıldı.

Herşeyden önce Kürt örgütler artık Türkiye ile değil, ABD ile işbirliği yürütüyorlardı. Ayrıca savaşa aktif destek vermediği için Türkiye'nin ABD ile ilişkileri de bozulmuştu. Bu koşullarda, Türkiye'nin Kürt bölgesinde operasyon düzenleme rahatlığı, sadece Kürt yönetiminin değil, ABD'nin de engeline takılmaya başladı.

ABD, bugüne kadar gerçekleştirilen operasyonların, PKK'yi yoketmeye yaramadığını hatırlatarak, bu operasyonlara açıkça karşı çıkıyor. Hatta Türkiye'nin operasyon söylemini sertleştirilmesi ve sınıra yığılmasını artırması üzerine, Mayıs ayında ABD'ye ait F-16 savaş uçakları, güney sınırından Türkiye'ye girdi, gözle görülebilecek bir irtifada ve ses hızından iki kat hızlı bir uçuşla 100 km yol katetti, 450 km görüntüleme yaptı. Böylece kendi inisiyatifi dışında herhangi bir girişime izin vermeyeceğini hatırlattı.

ABD, Türkiye'nin Kürt yönetimi ile masaya oturmasını ve PKK konusunu geriye itmesini istiyor. Bunu tabi ki, Kürtler için değil, kendi geleceğini düşünerek yapıyor. Kürt yönetimini ve PKK'yi gelecekteki İran savaşında kullanmak istiyor.

ABD'nin Yeni Irak Planı'nın bir parçasını da Kürt sorunu konusunda devreden çıkarmak, Türkiye'yi genel olarak Irak hükümeti ile, hatta kritik önemdeki konularda doğrudan Kürt bölgesinin yönetimi ile karşı karşıya bırakmak oluşturuyor. Bu konuda ilk adımı Ocak ayında atıldılar. Irak Milli Petrol Şirketi SOMO, Irak'a petrol ürünleri taşıyan ve sözleşme süreleri dolmuş olan Türk firmalarına, yeni sözleşmeleri Kürt yönetimi ile yapmayı dayattı. Türkiye'nin kesin karşı çıkışı üzerine bundan vazgeçtiler.

Diğer taraftan, Kürt bölgesinde PKK'ye yönelik yapılacak şeyler de Kürt yönetimine bırakıldı. "PKK ile Mücadele" için oluşturulan koordinasyon kurulunun ABD'li üyesi, KDP lideri Barzani ile görüşmesinin arkasından, PKK'ye yönelik askeri operasyonların, Kürt bölgesindeki peşmergelerden oluşan Irak ordusuna bırakıldığını açıkladı.

Türkiye'nin kullandığı yöntemlerden biri de Irak Türkmen Cephesini Kürt yönetiminin karşısına çıkarmak. Operasyon yapamadığı dönemde, ITC aracılığıyla Mahmur'da ve Erbil'de bombalı saldırılar düzenlemekten çekinmiyor. Böylece hem Kürt yönetimini uyarmış, hem de Kürt yönetiminin "Irak'ta en güvenli bölge bizim bölgemizdir" iddiasını boşa çıkarmış oluyor.

Kürt yönetimi ise, Türkiye'yi kendi alanından uzak tutmak için, giderek daha cesur adımlar atıyor. Ne zaman Türkiye'nin operasyon düzenlemesi gündeme gelirse, Barzani de Türkiye'yi tehdit ediyor. Ve bu tehditlerin dozu her geçen gün artıyor. Başlangıçta Barzani daha çok "Türkiye bölgemize girerse biz de cevap veririz" benzeri savunmacı tehditlerde bulunuyordu. Son olarak "Türkiye Kerkük'e karışırsa, biz de Diyarbakır'a karışırsız" tehdidini savurması, Kürtlerin artık kendine ve ABD'ye daha güvenli olduğunu

Ulusal bağımsızlık savaşları, asıl olarak II. Emperyalist savaş döneminde yaşandı ve ülkelerin bağımsızlıklarını ilan etmesiyle sonuçlandı. Kürt yönetimi ise, ne zaman ulusal bağımsızlık konusunda hareketlense, emperyalist ülkelere yaslanmaya, onlardan icazet almaya, onların desteği ile bunu başarmaya uğraştı. Ancak emperyalistlerin, sadece kendi çıkarlarını gözettiklerini, bu çıkarlara bağlı olarak, maşalarını bile rahatlıkla gözden çıkarabildiklerini unuttu. Bugün de Kürt yönetimi, kendi gücüyle, kendi halkının iradesiyle ve gerçek bir bağımsızlık için harekete geçmek yerine, ABD emperyalizminin maşası olarak savaşmaya ve böylece devlet kurma icazeti almaya çalışıyor. Bu defa da ABD'nin onu ortada bırakmayacağını garanti elbette ki yok. Türkiye'nin Aralık ayı içinde gerçekleştirdiği operasyon, bu gerçeği bir kere daha kanıtladı. Daha yakın bir zamana kadar "Bir Kürt kedisini bile vermem" diyen Talabani, Türkiye'nin Kürt köylerini bombalamasını seyretmek zorunda kaldı.

gösteriyor. Eylül ayının son günlerinde Türkiye ile Irak hükümeti arasında, PKK'ye karşı imzalanan anlaşma, Kürt yönetiminin bastırması ile şekillendi. Türkiye'nin en çok üzerinde durduğu 'PKK operasyonlarında sıcak takip' konusu anlaşma metninde yer almadı.

Aslında Türkiye'nin en büyük sıkıntısı Kürt bölgesi konusunda, politikasının tam anlamıyla netleşmemiş, dalgalı yapısı. Hükümetin Kürt yönetimiyle daha yakın ilişkiler kurma, askerin ise daha tehditkar davranma tutumu, bu dalgalı seyri net bir biçimde gösteriyor. Bir taraftan Türk burjuvazisi Kürt bölgesine yatırımlar yapıyor, emperyalist petrol şirketleri ile ortaklıklar kurarak anlaşmalar imzalıyor. Diğer taraftan, kurulacak bir Kürt devletinin kendileri için büyük bir tehdit olacağını düşünüyorlar. Ancak ağır basan geleneksel Türk politikası, Kürt devletini kendisi için bir tehdit olarak görüyor ve hem Türkiye'nin Kürt illerindeki, hem de güneydeki zengin petrol yataklarını düşünerek, buna saldırgan bir biçimde karşı çıkıyor.

Bir Kürt devletinin kurulmasına Türkiye kadar tepkili olan bir başka ülke de İran. İran da kendi içindeki Kürtlerin bu devletten etkileneneğini düşünüyor. Bu nedenle içte Kürtler üzerindeki baskıyı artırırken, Kandil Dağı'na da bombalar yağdırıyor. Böylece Türkiye'ye "aynı saftayız" mesajını da göndermiş oluyor.

Kürt yönetimi ise, devlet olma yolunda adımlarını sabırlı bir biçimde atıyor. Kendi bayrağını, kendi ulusal marşını kullanıyor, Irak hükümetinin aldığı kararları, kendi ulusal meclisi onaylamadığı koşulda uygulamayacağını ilan ediyor. Irak Başbakanı Maliki'nin Türkiye ile yaptığı PKK karşıtı anlaşmaları, "Maliki'nin yapacağı hiçbir anlaşma bizi bağlamaz" diyerek reddediyor. Bir taraftan da Kerkük'ün bir Kürt şehri olması konusunda girişimlerini güçlendiriyor. Kerkük'ün tartışmalı demografik yapısı, Kürtlerin lehine yeniden düzenleniyor, bölgedeki Araplar, başka yerlere göç etmeleri konusunda teşvik ediliyor, başka bölgelerden Kürtler buraya taşınıyor. Kayıtlar olmadığı için, sorunu çözecek tek mekanizma olarak referandum yapılması kararı alınmıştı. Ancak yapılacak referandumda, Kürtlerin ağırlıkta çıkması, bölgedeki tüm ülkelerin ve Irak'ın diğer güçlerinin büyük tepkisini çekecek bir durum. Kürt yönetimi, Kerkük'ü ele geçirdiği koşulda çok güçlenmiş olacak; bunu da Kürtler ve ABD dışında kimse onaylamayacak. Bu nedenle referandum tarihi erteleniyor, uygun koşulların hazırlanması bekleniyor.

Kürt yönetimi, bir taraftan ABD'nin isteği doğrultusunda, İran ile yürütülecek bir savaşa hazırlanırken, bir taraftan da kendisini güvenceye almaya çalışıyor. Bugün ABD ile ilişkileri son derece iyi; ABD İran savaşı öncesinde Kürtleri hazırlamak için çeşitli adımlar atıyor. Yılın başında Irak'a atanan yeni komutanın Korgeneral David Petraeus

olması bile bunun göstergesi. Petraeus, kamuoyunda "çuvalcı general" olarak bilinen, Süleymaniye'de Türk askerlerinin başına çuval geçirmesiyle ve Kürtlere yakınlığı ile bilinen bir komutan.

Ancak 2003'ten bu yana yaşanan tüm gelişmelere rağmen; Irak savaşında ABD'nin maşası olarak hiç itiraz etmeden çeşitli operasyonlara katılmalarına; ABD'nin istediği tüm adımları atmalarına rağmen, Kürt yönetimi ABD'ye karşı belli bir güvensizlikten de kurtulamamış durumda. ABD'nin Irak'taki çabalarının başarısızlığa uğraması olasılığına karşı, Washington'dan Kürtlerin korunacağı yönünde güvenlik garantisi vermesini istedi. Irak Devlet Başkanı Celal Talabani'nin oğlu Kubad Talabani, yaptığı bir konuşmada, ABD'nin 1975'te ve 1991'de Kürtleri nasıl yalnız bıraktığını hatırlatarak güvensizliklerini ifade etti. Iraklı Kürtlerin 1975'te Bağdat yönetimine karşı gerçekleştirdiği ayaklanmalar, önce ABD tarafından kışkırtılmış ve desteklenmiş, sonrasında ise müdahale etmeyen ABD, Bağdat yönetiminin bu ayaklanmaları bastırmasına göz yummuştu. 1991'de ise önce bağımsız devlet sözü vermiş, ancak bunu hayata geçirmeyerek ne olduğu belirsiz bir sürece bırakmıştı. Şimdi ise Talabani, ABD'nin geçmişte yaptığı gibi kendilerini ortada bırakmamasını, devlet kurma iznini bu defa vermesini istiyor.

Ulusal bağımsızlık savaşları, asıl olarak II. Emperyalist savaş döneminde yaşandı ve ülkelerin bağımsızlıklarını ilan etmesiyle sonuçlandı. Kürt yönetimi ise, ne zaman ulusal bağımsızlık konusunda hareketlense, emperyalist ülkelere yaslanmaya, onlardan icazet almaya, onların desteği ile bunu başarmaya uğraştı. Ancak emperyalistlerin, sadece kendi çıkarlarını gözettiklerini, bu çıkarlara bağlı olarak, maşalarını bile rahatlıkla gözden çıkarabildiklerini unuttu. Bugün de Kürt yönetimi, kendi gücüyle, kendi halkının iradesiyle ve gerçek bir bağımsızlık için harekete geçmek yerine, ABD emperyalizminin maşası olarak savaşmaya ve böylece devlet kurma icazeti almaya çalışıyor. Bu defa da ABD'nin onu ortada bırakmayacağını garanti elbette ki yok.

Türkiye'nin Aralık ayı içinde gerçekleştirdiği operasyon, bu gerçeği bir kere daha kanıtladı. Türkiye, ABD'nin izni ve istihbaratı ile Kandil Dağı'ndaki PKK noktalarına dönük bir operasyon gerçekleştirdi. Daha yakın bir zamana kadar "Bir Kürt kedisini bile vermem" diyen Talabani, Türkiye'nin Kürt köylerini bombalamasını seyretmek zorunda kaldı. Türkiye ile savaşın başından beri sallantılı olan ilişkilerin daha da kötüye gitmesini, Türkiye'nin tamamen kopmasını istemeyen ABD, PKK'ye karşı operasyon iznini vermek zorunda kaldı. Ve Türkiye Kandil dağlarını bombalarken, aralarında yapılan işbirliği anlaşmasının bir sonucu olarak, Kandil'in İran tarafında kalan bölümü de İran tarafından bombalandı.

Sürecek

**ÖLÜMÜNÜN 84. YILINDA
LENİN VE LENİNİZM YAŞIYOR!**